ASCUNS LA VEDERE

JEFFREY ARCHER

EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

ASCUNS LA VEDERE
Seria William Warwick 2

Traducere Ana Andreescu
Titlul original: *Hidden In Plain Sight,* 2020

Editura Vivaldi, 2021

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2021

Cuprins

Pentru John şi Margaret Ashley

Mulţumesc pentru sfaturile şi cercetările lor nepreţuite lui Simon Bainbridge, Jonathan Caplan QC, Vicki Mellor, Alison Prince, Catherine Richards, Marcus Rutherford, Jonathan Ticehurst şi Johnny Van Haeften.

Mulţumiri speciale sergentului detectiv Michelle Roycroft superintendentului-şef John Sutherland şi superintendentului detectiv Robin Bhairam QPM.

1

14 aprilie 1986

Stăteau toţi patru în jurul mesei şi se uitau la coş.

— Cine este destinatarul? a întrebat comandantul.

William a citit textul scris de mână de pe etichetă. *La Mulţi Ani Comandante Hawksby!*

— Mai bine l-ai deschide, detectiv Warwick, a spus Hawk, lăsându-se pe spătarul scaunului.

William s-a ridicat, a desfăcut cele două curele de piele şi a săltat capacul uriaşului coş de răchită care era plin cu ceea ce tatăl lui ar fi numit „bunătăţi".

— În mod sigur, cineva ne apreciază, a spus inspector şef detectiv Lamont, luând o sticlă de Scotch din coş, încântat să constate că era un Black Label.

— Şi, ne cunoaşte, de asemenea, slăbiciunile, a spus comandantul, în timp ce scotea o cutie de trabucuri Montecristo şi o punea pe masă, în faţa lui. E rândul tău, detectiv Roycroft, a adăugat el, învârtind între degete unul din trabucurile cubaneze.

Jackie a desfăcut fără grabă ambalajul altui pachet pentru a descoperi un borcan de *foie gras,* un lux mai presus de salariul ei.

— Şi în cele din urmă, detectiv Warwick, a spus comandantul.

William a cotrobăit cu mâna prin coş până a dat de o sticlă de ulei de măsline din Umbria, despre care ştia că era preferatul lui Beth. Era pe punctul să se aşeze, când a observat un plic micuţ. Îi era adresat *Comandantului Hawksby QPM* şi se specifica: *Personal.* I l-a dat şefului.

Hawksby a deschis plicul şi a extras o carte de vizită cu un text scris de mână pe ea. Figura lui nu avea nicio expresie, cu toate că mesajul nesemnat nu putea fi mai clar. *Să fii mai norocos data viitoare!*

După ce cartea de vizită a făcut înconjurul mesei, zâmbetele s-au transformat în încruntare şi cadourile recent dobândite au fost puse repede înapoi în coş.

— Ştiţi ce înrăutăţeşte mai tare situaţia? a întrebat comandantul. Chiar este ziua mea.

— Şi asta nu e tot, a spus William, care le-a povestit apoi despre conversaţia lui cu Miles Faulkner, la Fitzmolean, după dezvelirea picturii lui Rubens, *Coborârea lui Hristos de pe cruce.*

— Dar, dacă Rubens-ul e fals, a spus Lamont, de ce nu-l arestăm pe Faulkner şi nu-l trimitem înapoi la Old Bailey, iar domnul Justice Nourse va şterge cuvântul suspendat din sentinţa lui şi-l va închide pentru următorii patru ani?

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, a spus Hawksby, dar, dacă se dovedeşte că pictura este originalul, Faulkner şi-ar fi bătut joc de noi a doua oară şi, aceasta, în cel mai public domeniu.

William a fost luat prin surprindere de următoarea întrebare a comandantului.

— Ai prevenit-o pe logodnica ta că Rubens-ul ar putea fi un fals?

— Nu, sir. M-am gândit să nu-i spun nimic lui Beth până nu decideţi ce direcţie va lua acţiunea noastră.

— Bun. Hai să continuăm aşa. Asta ne dă puţin mai mult timp să ne gândim care trebuie să fie următoarea noastră mişcare, pentru că trebuie să începem să gândim ca Faulkner, dacă urmărim să-l doborâm vreodată pe blestematul ăsta. Acuma, luaţi chestia asta din faţa mea, a cerut el, arătând spre coş. Dar nu înainte de a căuta ceva amprente – nu că m-aş aştepta ca expertul nostru să găsească şi altele decât pe ale noastre şi, posibil, pe ale vânzătorilor nevinovaţi de la Harrods.

William a luat de pe masă coşul de nuiele şi l-a dus în camera alăturată, unde a întrebat-o pe Angela, secretara comandantului, dac-ar vrea să-l trimită la D705, pentru luarea amprentelor. N-a putut să nu remarce că Angela a fost puţin dezamăgită.

— Speram să capăt sosul de merişor, a recunoscut ea.

Când, după câteva minute, s-a întors în biroul şefului, a rămas uluit când a găsit restul echipei bătând în masă cu palmele.

— Ia loc, detectiv-sergent Warwick, l-a invitat comandantul.

— Coristul a rămas fără glas, a spus Lamont.

— Nu va dura mult, a promis Jackie şi au izbucnit toţi în râs.

— Vrei s-auzi vestea bună sau pe cea rea? a întrebat comandantul, odată ce s-au aşezat.

— Vestea bună, a spus detectiv-inspector Lamont, pentru că nu vă veţi bucura de cel mai recent raport al meu despre traficanţii de diamante.

— Lasă-mă să ghicesc, a zis Hawksby. Te-au văzut venind şi au fugit cu toţii.

— Mă tem că e mai rău de-atât. Nici măcar nu s-au arătat şi nici nu au expediat diamantele. Mi-am petrecut o seară întreagă împreună cu oamenii mei înarmaţi până în dinţi, supraveghind marea. Aşa că spuneţi-mi vestea bună, sir.

— După cum ştiţi cu toţii, detectiv Warwick şi-a luat examenul de sergent, în ciuda faptului că lovise protestatarii antiarme nucleare în...

— N-am făcut niciodată aşa ceva, a protestat William. Pur şi simplu, i-am cerut politicos să se calmeze.

— Lucru pe care examinatorul l-a acceptat fără rezerve. Asta este reputaţia coristului dumneavoastră.

— Deci care este vestea proastă? a întrebat William.

— În noul tău rol de sergent-detectiv, ai fost transferat la brigada antidrog.

— Mai bine pe tine, decât pe mine, a adăugat Lamont cu un suspin de uşurare.

— Cu toate acestea, a continuat comandantul, comisarul, în înţelepciunea sa, a simţit că o echipă câştigătoare nu trebuie

destrămată, aşa că voi doi vă veţi alătura lui ca parte a unei brigăzi de elită, pe întâi ale lunii.

— Eu demisionez, a spus Lamont şi a sărit în picioare, simulând protestul.

— Nu prea cred, Bruce. Nu mai ai decât 18 luni până la pensionare şi, ca şef al noii unităţi, vei fi promovat detectiv superintendent.

Acest anunţ a declanşat o nouă erupţie de bătăi entuziaste de palme pe blatul mesei.

— Brigada trebuie să lucreze separat de toate brigăzile antidrog existente. Va avea un singur scop, la care voi ajunge într-o clipă. Dar, mai întâi, vreau să-ţi aduc la cunoştinţă că echipa va avea un nou detectiv-comandant în componenţă, care poate chiar să-l depăşească pe coristul nostru rezident.

— Chiar vreau să văd asta, a intervenit Jackie.

— Ei, nu vei avea de aşteptat mult timp. În câteva minute, el ni se va alătura. Are un CV impresionant, a făcut dreptul la Cambridge, unde a fost premiat cu distincţia „Albastru" la o cursă de bărci.

— A câştigat? a întrebat William.

— Doi ani la rând, a spus Hawk.

— În acest caz, poate trebuia să treacă de partea poliţiei, a spus William. Dacă-mi amintesc eu corect, cursa de bărci are loc între Puthey şi Mortlake, aşa că s-ar întoarce la patrulare în ritm.

Această intervenţie a declanşat mai multe bătăi cu palmeie pe blatul mesei.

— Cred că vei afla că este la fel de impresionant şi pe teren uscat, a continuat comandantul, după ce s-au potolit aplauzele.

— A lucrat deja trei ani la Brigada Regională Anticrimă din Crowley. Totuşi, mai e ceva ce aş vrea să adaug înainte...

O bătaie scurtă în uşă l-a întrerupt pe Hawk, înainte de a putea să-şi termine propoziţia.

— Intră, a spus el.

Uşa s-a deschis şi în cameră a intrat un bărbat tânăr şi chipeş. Arăta de parcă descinsese direct dintr-un film poliţist de televiziune, mai degrabă decât de la Brigada Regională Anticrimă.

— Bună ziua, sir. Sunt detectiv Paul Adaja. Mi s-a spus să mă prezint la raport.

— La loc, Adaja, şi te voi prezenta restului echipei.

William se uita de-aproape la faţa lui Lamont, în timp ce Adaja dădea mâna cu un superintendent nezâmbitor.

Politica Poliţiei Metropolitane era să încerce şi să recruteze mai mulţi ofiţeri din mediul minorităţilor etnice, dar realizarea acestui lucru avusese aproape la fel de mult succes ca şi arestarea traficanţilor de diamante.

William era curios să afle de ce se putuse gândi cineva ca Paul să se alăture forţelor poliţieneşti şi era hotărât să-l facă repede să se simtă parte a echipei.

— Aceste întâlniri SIO[1] se ţin luni dimineaţa, detectiv Adaja, a spus comandantul, pentru a ne pune toţi la curent cum evoluează investigaţiile noastre majore.

— Sau nu, a intervenit Lamont.

— Să continuăm, a spus Hawk, neluând în seamă întreruperea. Există ceva noutăţi în cazul Faulkner?

— Soţia lui, Christina, m-a contactat din nou, a raportat William. Mi-a cerut să ne întâlnim.

— Chiar aşa? Ceva indicii?

— Nu, sir. Habar n-am ce vrea. Dar nu face niciun secret din faptul că este la fel de nerăbdătoare ca şi noi să-şi vadă soţul după gratii. Aşa că, nu-mi imaginez că sugerează să luăm ceaiul la Ritz numai pentru a gusta biscuiţii lor cu cremă coagulată.

— Doamna Faulkner va cunoaşte orice altă activitate criminală în care este implicat soţul ei, ceea ce ne-ar fi folositor şi nouă să ştim

1 Ofiţeri superiori de anchetă.

înainte, a spus Lamont, dar eu nu aş avea încredere deloc în femeia aceasta.

— Nici eu, a aprobat Hawksby. Dar, dacă ar trebui să aleg între Faulkner şi soţia lui, pe ea o consider mai puţin rea dintre ei doi.

— Aş putea să refuz oricând invitaţia.

— În niciun caz, a spus Lamont. Se poate să nu mai avem niciodată o ocazie mai bună să-l punem pe Faulkner după gratii şi să nu uităm că, oricât de minoră e considerată vina, datorită sentinţei judecătoreşti suspendate, aceasta îl va trimite în închisoare pentru cel puţin patru ani.

— Adevărat, a spus Hawk. Dar, detectiv Warwick, tu poţi fi sigur că Faulkner ne va supraveghea la fel de strict cum îl supraveghem şi noi şi este sigur că a pus un detectiv privat să o urmărească pe soţia lui douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, până se va pronunţa, în sfârşit, divorţul. Aşa că, un ceai la Ritz este acceptabil, dar o cină, nu. M-am făcut înţeles?

— Din plin, sir, şi sunt sigur că Beth ar fi de acord cu dumneavoastră.

— Şi să nu uiţi niciodată că scăpările limbii doamnei Faulkner sunt întotdeauna intenţionate. Şi ea este de asemenea conştientă că tot ce spune va fi repetat, cuvânt cu cuvânt, în clipa în care te întorci la Yard.

— Probabil chiar înainte ca şoferul ei să o lase la apartamentul din Eaton Square, a adăugat Lamont.

— Bine, haide să ne întoarcem la problema actuală. Sunt câteva cazuri pe care va trebui să le prezinţi Departamentului de Artă şi Antichităţi, înainte ca tu să începi să lucrezi la noul tău post.

— Înainte de a ni se alătura detectiv Adaja, eraţi pe punctul să ne explicaţi prin ce se deosebeşte unitatea cea nouă de alte brigăzi antidrog existente.

— În acest moment, nu pot să vă spun prea multe, dar veţi avea un singur ţel şi acesta nu va fi doar să prindeţi vreun dealer

vânzând canabis pe stradă unor drogaţi. (Brusc, toată lumea s-a trezit complet). Comisarul vrea să identificăm un bărbat al cărui nume nu-l cunoaştem şi de ale cărui trasee nu putem fi siguri, în afară de faptul că locuieşte şi lucrează undeva, la sud de râu, în zona Greater London. Totuşi, ştim ce lucrează.

Hawk a deschis un dosar pe care scria Top Secret.

2

— Aşadar, ai luat examenul de sergent? l-a întrebat tatăl lui, sau eşti destinat să fii detectiv simplu pentru tot restul vieţii tale?

Expresia lui William nu lăsa să se vadă nimic, ca şi cum ar fi înfruntat un consilier al reginei, din boxa martorilor.

— Într-o zi, fiul tău va fi comisar, a spus Beth, zâmbindu-i dulce viitorului ei socru.

— Încă aştept rezultatul, a spus el oftând, în timp ce-i făcea cu ochiul logodnicei lui.

— Sunt sigură că-l vei fi luat cu brio, a spus mama lui William. Dar, dacă taică-tău ar fi să ia acelaşi examen, n-aş fi la fel de încrezătoare.

— Cu asta putem fi toţi de acord, a spus sora lui William.

— Un raţionament fără dovezi şi fapte care să-l sprijine! a spus sir Julian, ridicându-se de pe scaun şi începând să dea ocol încăperii. Spune-mi ce formă ia această examinare? a cerut el, netezindu-şi reverele hainei, ca şi cum s-ar fi adresat unui juriu ezitant.

— Are trei părţi, a spus William. Fizică, însemnând alergare pe o distanţă de cinci mile, cu un timp de sub 40 de minute.

— Fără multe speranţe să realizez asta, a admis sir Julian, continuând să meargă în cerc prin încăpere.

— Autoapărare, unde abia m-am stăpânit.

— Nicio şansă nici pentru proba aceasta, dacă nu este vorba de un atac verbal, nu fizic, a spus sir Julian.

— Şi, ultima parte, trebuie să înoţi trei lungimi de piscină în uniformă, cărând un baston, fără să te scufunzi.

— Eu sunt epuizată numai dacă mă gândesc, a spus Grace.

— Tatăl vostru a căzut deja la aceste trei probe, a spus mama, aşa că, va trebui să-şi petreacă restul vieţii, cu siguranţă, ca poliţist la patrulare.

— Are poliţia vreun interes în acuitatea mentală sau este vorba doar despre cine poate face cele mai multe presiuni? a întrebat sir Julian, oprindu-se în faţa lor.

William nu a recunoscut că, de fapt, nu a fost un test fizic şi că, pur şi simplu, îl tachina pe tatăl lui. Dar era în continuare hotărât să nu-l lase pe bătrân din laţ.

— A urmat proba practică, tata. Va fi fascinant să vedem dacă te descurci mai bine.

— Sunt gata, a spus sir Julian, reluându-şi plimbarea prin cameră.

— Trebuie să participi la trei delicte, pentru ca examinatorii să poată vedea cum ai reacţiona în circumstanţe diferite. Eu m-am descurcat destul de bine la primul, când am avut să-i fac testul pentru alcoolemie unui şofer care fusese implicat într-un accident minor. Testul s-a colorat în portocaliu, nu în roşu, indicând că şoferul băuse de curând, dar nu peste limită.

— L-ai arestat? a întrebat Grace.

— Nu, i-am dat drumul, cu un avertisment.

— De ce? a întrebat sir Julian.

— Pentru că, de fapt, nu a stricat testul şi, de asemenea, calculatorul naţional al poliţiei a arătat că era un şofer fără antecedente, aşa că, dacă ar fi fost arestat, şi-ar fi putut pierde slujba.

— Eşti un prost, a comentat sir Julian. Următorul?

— Am avut de urmărit un jaf la un magazin de bijuterii. Unul din vânzători ţipa şi managerul era în stare de şoc. I-am calmat pe amândoi, apoi am cerut ajutor, am sigilat locul faptei şi am aşteptat ajutoarele.

— Se pare că, până acum, te-ai descurcat bine, a spus mama.

— La fel am crezut şi eu, până am primit sarcina să răspund de o echipă de poliţişti tineri care participau la un marş de protest în sprijinul dezarmării nucleare şi care au început să-i scape din mână.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat sora lui.

— Se pare că nu am răspuns destul de calm când un protestatar l-a numit pe unul din oamenii mei bastard de fascist.

— Nu-mi pot imagina cum mi-ar fi zis mie, a spus sir Julian.

— Sau cum ai fi reacţionat tu, a spus Marjorie.

Toată lumea a râs, cu excepţia lui Beth care voia să ştie ce răspunsese William.

— I-am tras un şut în fund.

— Ce-ai făcut?!!!, a exclamat mama.

— De fapt, numai am ridicat bastonul, dar nu asta a declarat el când l-am dus la circă. Nu mi-a fost de ajutor că am omis să menţionez ce s-a întâmplat de fapt, în raportul meu.

— Nu pot pretinde că aş face mai bine, a fost de acord sir Julian, aşezându-se pe scaun.

— Tata, hai să recunoaştem, a spus William, întinzându-i o ceaşcă cu cafea. Tu l-ai fi arestat pe şoferul beat, i-ai fi spus şefului magazinului şi vânzătorului să nu mai fie aşa de patetici şi, fără îndoială, i-ai fi dat nişte şuturi în fund protestatarului, încă o dată. Mama, scuză-mi franceza.

— Ai spus că au fost trei probe la acest examen, a spus sir Julian, încercând să reia discuţia.

— Partea a treia este examenul scris.

— Înseamnă că mai am o şansă.

— Va trebui să răspunzi la 60 de întrebări în nouăzeci de minute. (William a sorbit din cafea şi s-a lăsat pe spate în scaun, înainte de a-şi răsfăţa tatăl). Dacă ai cules câteva margarete sălbatice din grădina vecinului şi i le oferi soţiei tale, înseamnă că a comis vreunul dintre voi o crimă?

— Cu siguranţă, a spus sir Julian. Soţul este vinovat de furt. Dar oare soţia lui ştia că el luase florile din grădina vecinului?

— Da.

— Atunci ea e vinovată că a primit bunuri furate. Caz închis.

— Nu sunt de acord, my lord, a spus Grace, ridicându-se de la locul ei. Cred că vei considera că relevant este cuvântul sălbatice. Dacă toate părţile implicate ştiau că florile erau sălbatice şi nu fuseseră plantate de vecin, clientul meu era îndreptăţit să le culeagă.

— Acesta a fost răspunsul meu. Şi se dovedeşte că eu şi Grace avem dreptate.

— Mai dă-mi o şansă, i-a cerut sir Julian, netezindu-şi roba inexistentă.

— La ce vârstă răspunde un tânăr pentru actele lui criminale? La opt, zece, paisprezece sau şaptesprezece ani?

— La zece, a precizat Grace, înainte ca tatăl ei să apuce să răspundă.

— Din nou, răspuns corect, a spus William.

— Mărturisesc că eu nu apăr mulţi copii.

— Numai pentru că nu-şi pot permite taxele tale exorbitante, a spus Grace.

— Grace, ai apărat vreodată un copil? a întrebat mama, înainte ca sir Julian să-şi continue interogatoriul.

— Da. Chiar săptămâna trecută am reprezentat un copil de 12 ani acuzat că a furat dintr-un magazin din Balham.

— Fără nicio îndoială că l-ai salvat, după ce ai spus că provine dintr-un mediu defavorizat şi că tatăl lui îl bate cu regularitate.

— O bate, a corectat Grace. Tatăl ei şi-a abandonat familia la puţin timp după ce fetiţa s-a născut, lăsându-şi soţia să lucreze în două locuri în timp ce-şi creştea cei trei copii.

— Cazul acesta nu trebuia să ajungă niciodată la tribunal, a spus mama.

— Sunt de acord cu tine, mama, şi nici n-ar fi ajuns dacă fata n-ar fi fost, din nefericire, prinsă furând cele mai frumoase felii de carne din supermarketul local şi nu le-ar fi pus într-o pungă de aluminiu închisă în căruciorul pentru cumpărături, pentru a evita detectoarele de securitate ale magazinului. Apoi, s-a îndepărtat la vreo sută de yarzi şi le-a vândut unui măcelar local lipsit de scrupule.

— Ce-a decis tribunalul? a întrebat Marjorie.

— Măcelarul a fost amendat serios şi copila a fost plasată la o casă de copii. Dar, apoi, ea n-a avut şansa să fie crescută de nişte părinţi iubitori din clasa mijlocie, într-o casă confortabilă din Kent. Nu a ştiut nici măcar că prin oraşul în care s-a născut curgea un râu.

— Onorată Instanţă, oare eu ar trebui să fiu considerat vinovat pentru că le dau copiilor mei un început decent în viaţă a întrebat sir Julian, apoi a adăugat: Îmi este permisă încă o şansă, înainte ca examinatorii să mă deporteze?

— Daţi-i o vioară, a spus Marjorie.

— Proprietarul unei cârciumi a constatat că unii din clienţii lui fumează canabis în grădina unde se servea bere, a spus William. El comite o crimă?

— Cu siguranţă, da, pentru că permite ca proprietăţile lui să fie folosite pentru consumul de substanţe interzise.

— Şi dacă unul dintre clienţii care fumează canabis îi dă unui prieten să tragă şi el un fum, este de asemenea vinovat de crimă?

— Bineînţeles. Este vinovat de posesie şi de vânzare de droguri şi trebuie acuzat corespunzător.

— Asta-i nebunie, a intervenit Grace.

— Sunt de acord, a spus William. Nu numai pentru că poliţia nu are resurse să urmărească fiecare faptă minoră reprobabilă.

— Puţin spus minoră. De fapt, este începutul unei pante alunecoase, a susţinut sir Julian.

— Dar dacă proprietarul sau clientul nu ştie că aceasta este o crimă? întreabă Beth.

— Necunoaşterea legii nu te apără, a spus sir Julian. Altfel, ai putea ucide pe cine vrei şi ai susţine că nu ştiai că e o crimă.

— Ce idee bună, a exclamat Marjorie. Pentru că eu aş fi pledat necunoaşterea, cu mult timp în urmă, dacă aş fi renunţat să-mi ucid soţul. De fapt, singurul lucru care m-a oprit s-o fac este faptul că aş fi avut nevoie de el să mă apere când cazul ar fi ajuns la tribunal.

Toată lumea a izbucnit în râs.

— Cinstit vorbind, dragă mamă, jumătate dintre avocaţii din barou ar fi vrut din toată inima să te apere.

— Apoi, cealaltă jumătate ar fi compărut ca martor ai apărării.

— În sfârşit, a încheiat sir Julian, trecându-şi mâna peste fruntea încruntată, am dreptate, de această dată?

— Da, tata. Dar să nu fii surprins dacă va fi legalizat canabisul, în timpul vieţii mele.

— Dar nu în timpul vieţii mele, sper, a spus sir Julian, cu oarecare patimă.

— Mie mi se pare că dacă tatăl vostru ar fi ratat fără speranţă examenul, tu ar fi trebuit să-l iei.

— În ciuda şutului în fund dat protestatarului, a spus sir Julian.

— Nu, nu am făcut asta, s-a apărat William.

— Nu, nu ai luat examenul sau nu i-ai tras un şut în fund protestatarului? a întrebat tatăl.

Toată lumea a râs.

— Ai dreptate Marjorie, a spus Beth, venind în ajutorul logodnicului ei. Pentru că de lunea viitoare, William va fi sergent Warwick.

Sir Julian a fost primul care s-a ridicat de pe scaun şi a închinat paharul.

— Felicitări, băiete! Acesta-i primul pas pe scara lungă pe care o ai de urcat.

— Primul pas pe o scară lungă, a repetat restul familiei, în timp ce stăteau în picioare şi îşi ridicau paharele.

— Deci, cât mai e până devii inspector, a întrebat sir Julian, înainte chiar de a se aşeza.

— Ciocul mic, tată, a spus Grace, altfel s-ar putea să afle toţi ce a spus judecătorul despre tine în timpul prezentării celui mai recent caz al tău.

— Nătărău bătrân plin de prejudecăţi.

— Unu la zero... au strigat toţi patru la unison.

— Care-i punctul următor din agenda ta, fiule? a întrebat sir Julian, în încercarea de a nu lua în seamă.

— Hawk[2] plănuieşte să zdruncine tot departamentul. Acum, în sfârşit, politicienii au acceptat că ţara se confruntă cu o problemă majoră: drogurile.

— Cât de grav este? a întrebat Marjorie.

— Peste un milion de persoane din Marea Britanie fumează cu regularitate canabis. Alţi patru sute de mii trag pe nas cocaină, printre ei şi prieteni ai noştri, inclusiv un judecător, cu toate că, în cazul lui, numai în weekend. Mult mai tragic este că sunt peste un sfert de milion dependenţi de heroină, ceea ce constituie principalul motiv că NHS[3] este suprasolicitat.

— Dacă aşa stă situaţia, înseamnă că nenorociţii de răufăcători fac averi pe seama celor dependenţi.

— Unii din baronii cei mai mari ai drogurilor adună milioane, pe când dealerii tineri, unii încă la şcoală, pot face şi 100 de lire sterline pe zi, ceea ce e mai mult decât primeşte comandantul meu pentru o zi de lucru, ca să nu mai vorbim de un sărman sergent.

— Cu atâta cash împrejur, cei mai puţin scrupuloşi dintre colegii tăi, ar putea fi tentaţi să ocolească legea.

2 Prescurtarea de la Hawksby. Hawk: Şoim.
3 Sistemul Naţional de Sănătate.

— Nu, deoarece comandantul Hawksby are modul lui de lucru. El consideră un poliţai corupt mai rău decât orice criminal.

— Sunt de acord cu el, a spus sir Julian.

— Deci, ce vrea să facă în problema drogurilor? a întrebat Grace.

— Comisarul i-a dat autoritatea să înfiinţeze o unitate de elită, al cărui unic scop va fi să prindă un anume baron al drogurilor şi să-l scoată din afacere, în timp ce echipa zonală contradroguri se concentrează pe reţeaua de distribuţie, lăsând poliţia locală să se ocupe de dealerii de pe stradă şi de consumatorii care comit alte fărădelegi, precum jafurile şi furturile, pentru a-şi finanţa dependenţa.

— Recent, am apărat vreo doi, a intervenit Grace. Creaturi disperate, patetice, cu puţine alte ţeluri în viaţă, în afară de a obţine următoarea doză. Cât va mai dura până autorităţile îşi vor da seama că adesea este o problemă medicală şi că nu toţi dependenţii ar trebui trataţi drept răufăcători?

— Dar chiar sunt răufăcători, a exclamat sir Julian, şi ar trebui duşi la închisoare, nu trataţi cu indulgenţă. Aşteaptă până când îţi va fi jefuită casa, Grace, şi atunci s-ar putea să gândeşti altfel.

— Tu ai fost deja jefuit de două ori, a spus Grace.

— Probabil de cineva care nu se poate ţine de o slujbă, a spus William. Dependenţii încep prin a fura de la părinţii lor, apoi de la prieteni, apoi de la oricine îşi lasă fereastra deschisă. Pe când eram la patrulare, am arestat odată un tânăr care avea o duzină de televizoare în apartamentul lui, o groază de alte aparate electrice, picturi, ceasuri şi chiar o tiară. Şi apoi sunt bunurile furate, care constituie o mică avere. Au înfiinţat nişte magazine gen amanet pentru clienţi care nu intenţionează să ceară înapoi bunurile.

— Pe care, cu siguranţă, le poţi închide? a întrebat Beth.

— Da. Dar sunt ca gândacii de bucătărie. Calci pe unul dintre ei şi o jumătate de duzină năvălesc din ascunzători de după mobilierul de lemn. Drogurile sunt acum o industrie internaţională

precum petrolul, băncile sau oţelul. Dacă unele dintre cele mai mari carteluri ar trebui să-şi declare profiturile anuale, nu numai că s-ar număra printre primele o sută de companii de comerţ, dar Exchequer[4] va putea avea cu miliarde mai mult, din taxe.

— Poate că a venit timpul să se analizeze legiferarea unora dintre droguri, a spus Grace.

— Peste trupul meu mort, a spus sir Julian.

— Mă tem că vor fi mult mai mulţi morţi, dacă nu o facem.

Sir Julian a tăcut, pentru moment, fapt de care a profitat Marjorie:

— Mulţumesc Cerului că locuim în Shoreham.

— Mama, te pot asigura că sunt mai mulţi dealeri de droguri în Shoreham decât poliţişti de circulaţie.

— Aşadar, ce plănuieşte Hawk să facă în această situaţie? a întrebat sir Julian.

— Să taie capul monstrului care îi controlează pe dealerii din Londra.

— De ce nu-l arestaţi?

— Pentru ce acuzaţie? În afară de faptul că nici nu ştim cum arată, nu-i ştim numele adevărat şi nici unde locuieşte. În comerţ, i se spune Viper, dar trebuie să-i găsim cuibul.

— Cum merg planurile de nuntă, Beth, a întrebat Marjorie, vrând să schimbe subiectul. Aţi stabilit data?

— Din păcate, nu, a răspuns William.

— Da, am stabilit, l-a contrazis Beth.

— Drăguţ din partea ta că-mi comunici şi mie, a spus William. Să sperăm că nu sunt de serviciu în ziua aceea sau, mai rău, într-o boxă de martor, ca să încolţesc un criminal înrăit care e apărat de supraplătitul meu tată.

4 Fiscul, responsabil pentru colectarea şi gestionarea impozitelor şi veniturilor; de efectuare a plăţilor în numele suveranului şi auditarea conturilor oficiale.

— Caz în care, procesul va fi amânat pentru după prânz, a spus sir Julian, şi vom putea amândoi să participăm.

— Trebuie să vă cer o favoare, a spus Beth, ignorându-i pe amândoi şi întorcându-se spre Marjorie.

— Cu plăcere, s-a oferit Marjorie. Vom fi încântaţi să vă ajutăm.

— Pentru că tatăl meu a trebuit să petreacă vreo doi ani în închisoare şi cum noi...

— O greşeală a justiţiei care a fost imediat îndreptată, a exclamat Grace.

— ...abia recent am găsit o casă unde să locuim, a continuat Beth. M-am întrebat dacă n-am putea să ne căsătorim în biserica voastră locală?

— Unde ne-am căsătorit Marjorie şi cu mine, a spus sir Julian. Nu găsesc altceva care să-mi facă mai mare plăcere.

— Ei, cum rămâne cu Miles Faulkner care va sta în închisoare patru ani, a întrebat William, şi, în acelaşi timp, cu Booth Watson consilier al reginei, care va fi dat afară din Barou?

Sir Julian nu a spus nimic, câteva minute.

— Va trebui să-i cer judecătorului o amânare, pentru că s-ar putea să mă gândesc la o schimbare a pledoariei.

— Dar, cu tine cum rămâne, Grace? a întrebat William.

— Eu nu vreau decât să mă pot căsători cu partenera mea în biserica locală.

3

— Felicitări, sergent! a spus Jackie, venind lângă el, la bar.

Extrăsese paiul cel mic şi băuse o singură limonadă în acea noapte, pentru că urma să-l ducă ea acasă pe proaspătul sergent. Deja îi atrăsese atenţia lui Beth că nu mai era mult până la miezul nopţii.

— Mulţumesc, a răspuns William, după ce-a terminat de băut ultimele picături dintr-a patra halbă de bere.

— Nu că a fost cineva surprins.

— Cu excepţia tatei.

— Domnilor, urmează să închidem, vă rog, a spus cu fermitate proprietarul, nu neapărat pentru că cei mai mulţi clienţi ai săi erau poliţişti.

Adevărul era, totuşi, că, odată ce civilii plecau, cei rămaşi se bucurau deseori de intimitate şi proprietarul continua să-i servească pe băieţii şi fetele în albastru. Exista cel puţin o cârciumă în fiecare cartier care avea un aranjament similar, ceea ce nu numai că-i mărea profitul, ci însemna şi că civilul proprietar nu avea nicio frică de o eventuală urmărire penală. Cu toate acestea, Jackie tot simţea că era momentul ca William să plece.

— Cum ai la bord cel puţin o doză prea mult, şeful mi-a recomandat să te duc acasă, a spus ea.

— Dar e petrecerea mea, a protestat William. Şi-ţi voi spune un secret. Niciodată n-am mai fost atât de beat.

— Cu toate că, probabil, aş primi eu funcţia ta.

— M-a prevenit el, tata, să fiu atent cu femeile de felul tău, a spus William, în timp ce ea îl lua de braţ şi-l susţinea scoţându-l afară din cârciumă în strigătele de „noapte bună sergent”, „coristule” şi, chiar, „comisare”, fără vreo urmă de ironie sau sarcasm în voci.

— Să nu te aştepţi de la mine să-ţi spun sir sau să te pup în fund, până nu vei fi cel puţin inspector-şef.

— Ştii de unde vine expresia a pupa în fund?

— Habar n-am. Dar de ce am eu sentimentul că eşti pe punctul să-mi spui tu?

— Ducele de Vendôme, un aristocrat francez din secolul al XVII-lea, obişnuia să-şi primească curtenii chiar şi când stătea pe toaletă şi, după ce-şi ştergea fundul, unul dintre curteni se grăbea şi i-l pupa, spunând:

„Oh, înălţimea Voastră, aveţi un fund de înger."

— Oricât de mult aş vrea să fiu sergent, n-aş merge atât de departe, a spus Jackie.

— Atâta timp cât nu îmi spui Bill, a spus William, prăbuşindu-se pe scaunul de lângă şofer.

Jackie a ieşit din parcare spre Victoria Street şi a luat-o spre Pimlico, în timp ce William închidea ochii. Cu numai un an în urmă, când sergentul Warwick se alăturase echipei, ea era sergent, bine înfiptă pe a doua treaptă a scării profesionale. Acum, urmare a fiasco-ului operaţiei Perioada Albastră şi a reîntoarcerii pline de succes a lucrării lui Rembrandt la Fitzmolean, poziţiile lor se schimbaseră între ele. Jackie nu se plângea – era chiar fericită să facă parte din echipa apropiată a comandantului. William a început să sforăie. Când Jackie a virat după colţ, l-a zărit imediat.

— E Tulip! a strigat ea brusc, apăsând frâna şi trezindu-l pe William din somnul liniştit.

— Tulip? a întrebat el, încercând să-şi focuseze privirile.

— Prima dată, l-am arestat pe când era încă la şcoală, a spus Jackie, sărind afară din maşină.

William abia putea să-i urmărească silueta traversând în fugă strada spre aleea neluminată unde un tânăr de culoare care căra o sacoşă Tesco i-a dat ceva unui alt bărbat a cărui faţă era bine ascunsă în întuneric.

Brusc, William s-a trezit complet, adrenalina luând locul alcoolului. A sărit din maşină şi a urmat traseul lui Jackie, acompaniat de claxoanele câtorva automobile din trafic, printre care făcea el slalom. Zgomotele l-au avertizat pe Tulip că fusese ochit. A luat-o imediat la fugă pe aleea întunecată.

William a trecut în viteză pe lângă Jackie, care-i punea cătuşele celuilalt bărbat. Dar deja ştia că nu aceasta urma să fie noaptea în care să captureze pe cineva cam de aceeaşi vârstă cu el. Distribuitorii de droguri stradali rareori beau şi puţini dintre ei iau droguri, pentru că ştiu că aceasta i-ar putea costa slujbele. Chiar înainte ca Tulip să vireze pe altă stradă, călare pe o motocicletă Yamaha neagră, şi să se îndepărteze cu zgomot, William acceptase că nu-l va prinde. S-a oprit împotriva dorinţei lui la capătul unui pasaj pietonal, s-a sprijinit de un stâlp electric, s-a încovoiat şi a vomitat violent.

— Dezgustător, a murmurat un gentleman în vârstă, grăbindu-se să treacă pe lângă el.

William s-a bucurat că măcar nu era în uniformă. În cele din urmă, şi-a îndreptat spinarea şi a luat-o încet pe alee şi a găsit-o pe Jackie citindu-i prizonierului drepturile. I-a urmat pe cei doi nesigur pe picioare, au traversat şoseaua şi a reuşit la a doua încercare să deschidă portiera din spate, permiţându-i lui Jackie să-l depună pe prizonier pe banchetă.

William s-a aşezat lângă ea, în faţă, şi a încercat să nu i se facă rău din nou, când maşina s-a întors brusc pe loc şi a pornit spre cea mai apropiată secţie de poliţie. Jackie ştia locaţiile aresturilor Londrei cum ştiau şoferii de taxi hotelurile. S-a oprit în spatele secţiei de poliţie Rochester Row, a înhăţat prada şi a escortat-o înspre zona de luare în custodie, înainte ca William să poată să coboare măcar din maşină. Unii prizonieri protestează ţipând, proferând un şuvoi de invective care ar fi făcut să se înroşească aerul nopţii, iar alţii încep

să se lupte şi e nevoie de vreo doi poliţai voinici să-i ţină sub control.

Dar majoritatea îşi pleacă supuşi capetele şi nu spun nimic. William s-a simţit uşurat că prizonierul acesta a fost din categoria celor cu capul plecat. Dar, după numai câteva săptămâni în această funcţie, a aflat că dacă utilizatorii se simt adeseori ruşinaţi, vânzătorii nu se jenează niciodată.

Poliţistul de la arest privea cum se apropiau cei trei de biroul său. Jackie i-a prezentat legitimaţia şi i-a spus de ce l-a arestat pe prizonier şi că acesta n-a fost cooperant, după arestare. Sergentul a luat din sertar un formular de reţinere şi unul de declaraţie de bunuri, pentru a le completa înainte ca prizonierul să fie plasat în celulă, pentru o noapte. După ce a tastat cuvintele – două plicuri cu pudră albă –, s-a întors spre prizonier:

— Corect, băiete. Haide să notăm numele tău întreg!

Prizonierul a rămas tăcut, cu obstinaţie.

— Te mai întreb o dată: Cum te cheamă?

Prizonierul a continuat să se uite dispreţuitor peste birou spre interogatorul său, dar tot nu a răspuns.

— Te întreb pentru ultima oară. Cum...

— Ştiu eu cum se numeşte, a spus William.

***

— Şi ţi-l aminteşti încă, după toţi aceşti ani? a întrebat Beth, urcându-se în pat, mai târziu, în aceeaşi noapte.

— Nu uiţi niciodată prima crimă pe care ai rezolvat-o, a replicat William. Eu am fost responsabil pentru faptul că Adrian Heath a fost eliminat din şcoala preparatoare după ce am dovedit că el furase tablete Mars de la magazinul şcolii. Aşa că nimeni nu a fost surprins când am intrat în forţele poliţieneşti, cu toate că unii dintre

prietenii lui nu m-au iertat niciodată. Pe atunci, eram numai un corist, un pârâcios.

— Îmi pare rău pentru el, a spus Beth, stingând veioza.

— De ce? a întrebat William. Este evident că a mers din rău în mai rău, exact cum a prezis tata că se va întâmpla.

— Nu te recunosc când eşti aşa de justiţiar. Înainte de a trage vreo concluzie pripită, aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat în anii în care n-ai mai avut contacte cu el.

— Nu cred că voi afla, pentru că este aproape sigur că Lamont mă va scoate din acest caz.

— De ce-ar face acest lucru, atâta timp cât tu ai putea fi persoana cu care Adrian ar vrea să vorbească?

— Nu poţi să-ţi permiţi să te implici personal în cazul unui suspect. Asta-i regula de aur a fiecărui ofiţer de poliţie.

— Aceasta nu te-a oprit de la a te apropia de Christina Faulkner, a spus ea şi s-a întors cu spatele.

William a tăcut. Încă nu-i spusese că Christina luase din nou legătura cu el.

— Scuze, a şoptit Beth întorcându-se din nou cu faţa la William şi sărutându-i cicatricea crestată şi roşie care nu se estompase deloc, nici fizic, nici mental.

— Dacă nu ai fi făcut din ea un prieten al tău, niciodată n-am fi putut aduce Rembrandt-ul înapoi la muzeu. Ceea ce îmi aminteşte că mâine-seară e o strângere de fonduri la galerie şi că, deşi prezenţa ta nu este obligatorie, mi-aş dori să vii. Nu numai pentru că doamnele mai în vârstă te plac destul de mult.

— Dar cele tinere?

— Le este interzis accesul, tuturor, a spus Beth şi s-a ghemuit în braţele lui. Câteva minute mai târziu, adormise deja.

William a mai stat treaz câtva timp şi a încercat să nu se gândească la ce se întâmplase în noaptea aceea în Monte Carlo. Şi, acum, şeful lui voia ca el să se întâlnească din nou cu Christina. Va

scăpa el vreodată de ea? Ea minţise în legătură cu orice altceva şi, dacă Beth o va întreba vreodată, oare va minţi şi despre ce se întâmplase după ce se strecurase în pat cu el?

***

— Deci tu şi suspectul aţi fost la şcoală împreună, detectiv sergent? a întrebat Lamont, după ce William îi prezentase pe scurt superintendentului ce se întâmplase după ce el şi Jackie plecaseră de la petrecere în noaptea trecută.

— La şcoala pregătitoare, a spus William. Adrian Heath a fost printre prietenii mei cei mai apropiaţi, în acea vreme. Aşa că presupun că voi fi exclus de la rezolvarea acestui caz şi se va ocupa de el detectiv Roycroft.

— În niciun caz. Aceasta este exact tipul de oportunitate pe care o aştepta Hawk. Am putea chiar să avem norocul să pătrundem în interior, dacă tu ai fi în stare să faci din prietenul tău un turnător.

— Dar noi ne-am despărţit în cei mai răi termeni, i-a reamintit William. Nu uita că eu am fost responsabil de exmatricularea lui.

— În această privinţă, cu tine se va simţi încă şi mai în siguranţă decât cu Jackie sau cu oricare alt poliţist. (William nu şi-a mai exprimat vreo opinie.) Vreau să te întorci în seara asta la arestul Rochester Row şi să faci din Heath cel mai bun prieten al tău. Şi nu îmi pasă cum faci asta.

— Da, sir, a spus William, cu toate că nu era convins încă.

— Şi, dacă tot suntem la capitolul prieteni, ai sunat-o pe doamna Faulkner?

— Încă nu, sir, a recunoscut William.

— Atunci, fă-o! Şi să nu te întorci până când nu sunt amândoi pe lista ta cu felicitări de Crăciun.

***

— Christina?

— Cine-i acolo?

— William Warwick te sună înapoi.

— Am crezut că m-ai uitat, a spus ea, cu un râs prietenos.

— Asta nu prea este posibil, dacă te gândeşti la ce s-a întâmplat când ne-am întâlnit ultima oară.

— Poate c-ar trebui să ne întâlnim din nou. S-ar putea să-ţi comunic ceva ce este în interesul reciproc.

— Un prânz la Ritz? a sugerat William, cu speranţă.

— De data asta, nu, a spus Christina, pentru că n-am apuca să comandăm primul fel înainte ca soţul meu să fi fost informat că iau prânzul cu detectivul tânăr care l-a arestat pe el. Ar fi mai bine într-un loc discret, de această dată.

— Ce zici de Muzeul Ştiinţei?

— N-am mai fost acolo de când eram copil, dar ce idee bună! Trebuie să fiu în oraş joia următoare, aşa că am putea să ne întâlnim în faţa intrării principale, la ora unsprezece?

— Nu în faţa intrării, a spus William. Ar putea să ne recunoască cineva. Te voi aştepta la Racheta lui Stephenson, de la parter.

— Abia aştept, a încheiat ea şi telefonul s-a închis.

William a scris raportul conversaţiei cu doamna Faulkner şi l-a pus pe biroul lui Lamont, apoi a părăsit clădirea şi s-a îndreptat spre Strutton Ground. În cursul acestei scurte deplasări pe jos, a repetat câteva întrebări pe care urma să i le pună lui Adrian Heath, cu toate că nu era convins că va obţine vreun răspuns dacă noaptea trecută nu reuşiseră nimic. Când i-a arătat sergentului legitimaţia, bărbatul mai în vârstă nu şi-a putut ascunde surpriza.

— Vreau să îl interoghez pe Adrian Heath, prizonierul pe care l-am adus noaptea trecută, a spus William.

— Sunteţi invitatul meu. E în numărul doi, a adăugat sergentul, completând o căsuţă pe un formular de custodie. A refuzat micul

dejun, de dimineaţă. S-ar putea să-l ducem în faţa magistratului, mai târziu, în această după-amiază, aşa că nu pleacă nicăieri.

— E bine, pentru că eu speram să am cu el o conversaţie care nu are legătură cu fapta pentru care a fost arestat.

— Bine, dar ţineţi-mă la curent, ca să fie toate documentele în ordine.

— Aşa voi face, a spus William, în timp ce sergentul îi dădea o cheie mare.

— E numai al dumneavoastră.

William a luat cheia, a pornit de-a lungul culoarului şi s-a oprit în faţa celulei nr 2. S-a uitat înăuntru prin grilaj şi l-a văzut întins pe jos cu o expresie îngheţată pe faţă şi arătând ca şi cum nu s-ar fi mişcat de noaptea trecută. A răsucit cheia în broască, a tras uşa şi a intrat. Adrian a deschis ochii, a privit în sus şi a spus:

— Locul ăsta nu e mult mai bun decât vechea noastră şcoală preparatoare.

William a râs, aşezându-se alături de el pe salteaua îmbibată cu urină. Pe peretele de deasupra capului lui Adrian, fuseseră scrijelite de prizonierul anterior cuvintele „Sunt nevinovat”.

— Ţi-aş oferi ceai şi biscuiţi, dar mi-e teamă că nu este disponibil room-service-ul.

— Văd că nu ţi-ai pierdut simţul umorului, a spus William.

— Nici tu pornirea de a fi sir Galahad. Deci, ai venit să mă salvezi sau să mă închizi pentru tot restul vieţii mele?

— Nici una, nici alta. Dar s-ar putea să fie posibil să te ajut, dacă vrei să colaborezi.

— Ce-ai aştepta în schimb? Pentru că eu nu am crezut în reţeaua foştilor colegi.

— Nici eu, a răspuns William. Dar s-ar putea să am să-ţi ofer ceva ce s-ar putea dovedi reciproc avantajos.

— Ai de gând să-mi procuri droguri, tot restul vieţii mele?

— Ştii că asta nu se va întâmpla niciodată, Adrian. Dar l-aş putea ruga pe magistrat să fie mai îngăduitor când ajunge la cazul tău, în această după-amiază, în ciuda faptului că nu eşti la prima apariţie în scenă.

— Asta nu-i cine ştie ce ofertă. Probabil că voi primi numai şase luni, oricum, şi există locuri mai rele în care să fii decât să stagnezi în propria ta celulă cu TV, încălzire centrală şi trei mese pe zi, ca să nu mai vorbim despre doza necesară de droguri.

— Cum eşti la al treilea delict, este mai probabil să-ţi petreci Crăciunul într-o celulă de la Pentonville, împărţind-o cu vreun ucigaş, ceea ce s-ar putea să nu fie aşa de amuzant.

— Bine. În această situaţie, surprinde-mă, Coristule.

Cel surprins a fost William.

— Coristule, a repetat el.

— Aşa ţi-a zis vechea mea prietenă sergent Roycroft, noaptea trecută. Un progres serios de la Sherlock, mă gândesc.

William a încercat să preia iniţiativa.

— Cum, în mod clar, ştii cu ce mă ocup de când nu ne-am mai văzut, te întreb tu ce faci?

Adrian a privit tavanul destul de mult timp, ca şi cum interogatorul lui nu era acolo. O şmecherie a răufăcătorilor cu experienţă, pe care William o cunoştea. Era pe punctul să renunţe şi să plece, când, brusc, un torent de cuvinte a cuprins celula.

— După exmatricularea mea de la Somerton, mulţumită ţie, bătrânul şi-a folosit influenţa să mă trimită la o şcoală publică. Şcoala a consimţit să închidă un ochi ori de câte ori aveam nevoie să trag rapid un fum în magazia pentru biciclete, dar a impus o limită când am trecut la canabis. Nu-i pot condamna pentru asta.

Adrian a făcut o pauză, dar tot nu s-a uitat la William, care-şi scosese carneţelul şi începuse să ia notiţe.

— După asta, tata m-a dat la un meditator şi, cumva, mi s-a oferit un loc la o universitate aflată la mare distanţă de casă. Numai

Dumnezeu ştie cât a trebuit să cotizeze bătrânul pentru această mică favoare.

A urmat altă pauză lungă.

— Din nefericire, n-am trecut de primul an de studiu, după ce un absolvent mi-a făcut cunoştinţă cu heroina. N-a durat mult până ce am fost agăţat şi am petrecut zile în pat şi multe nopţi gândindu-mă la când voi face rost de următoarea doză. După ce am fost exmatriculat, tutorele meu mi-a spus că mi-aş putea relua studiile dacă renunţ la obiceiul prost, aşa că tata m-a trimis la unul din acele centre de reabilitare pline de făcători de bine care vor să-ţi salveze sufletul. Cinstit vorbind, sufletul meu nu mai merita să fie salvat, aşa că am semnat că plec pe proprie răspundere la sfârşitul primei săptămâni, şi, de atunci, n-am mai vorbit cu tata. Am rămas în contact cu mama şi ea m-a ţinut la linia de plutire vreo doi ani. Dar chiar şi răbdarea ei a ajuns la capăt şi, probabil, şi banii ei, aşa că a trebuit să găsesc alt mijloc de a avea banii de care aveam nevoie pentru a supravieţui. Este destul de dificil să încerci, în mod continuu, să împrumuţi bani de la prieteni, când aceştia ştiu că nu ai nicio intenţie să le dai vreodată banii înapoi.

William continua să ia notiţe.

— Dar, după ce am cunoscut-o pe Maria, m-am întors la clinică şi m-am străduit mai mult.

— Maria?

— Iubita mea. Dar ea nu a fost niciodată convinsă că voi renunţa la obicei şi într-o noapte m-a surprins trăgând pe nas o linie de coca şi a devenit fosta mea iubită. Mi-a spus că s-a săturat şi că va pleca acasă în Brazilia. Nu pot spune că o condamn. Cu toate acestea, aş face orice s-o aduc înapoi. Dar nu cred că ar vrea să-mi acorde o a treia şansă.

Prima fisură în armura lui, s-a gândit William.

— Poate aş putea s-o conving eu că, de această dată, eşti hotărât să renunţi la acest obicei?

— Cum? a întrebat Adrian, pentru prima oară cu oarecare interes.

— Te-ai gândit vreodată să te faci paznic, în loc să fii braconier?

— De ce-aş vrea să fiu? Oamenii sunt ucişi pentru mai puţin de-atât.

— Pentru că, împreună, noi am putea face ceva valoros.

— Glumeşti, Coristule.

— N-aş putea fi mai serios de-atât. Tu m-ai putea ajuta să-i pun după gratii pe adevăraţii criminali. Cei care le furnizează droguri copiilor, pe terenurile de joacă, şi le ruinează vieţile. Asta ar putea s-o convingă pe iubita ta că ai trecut la pagina următoare.

A urmat o altă pauză lungă.

William începea să se teamă că apelul lui ajunsese la nişte urechi surde, când Adrian a spus, deodată:

— Ce ar trebui să fac?

— Am nevoie să aflu numele bărbatului care-i controlează pe toţi vânzătorii de droguri din sudul fluviului şi unde se află principala lui fabrică.

— Şi mie mi-ar plăcea să am un milion de lire sterline cash şi un bilet numai dus pentru Brazilia, a spus Adrian.

— Un bilet numai dus pentru Brazilia ar fi posibil, a spus William. Acum, tot ce trebuie să mai discutăm este preţul.

— Îţi voi spune la cât mă aştept, Coristule, dar nu înainte ca magistratul să mă elibereze, prin ordin.

4

— Racheta, a spus un tânăr care se adresa unui mic grup de copii adunaţi în jurul unui motor cu abur, a fost construită în anii 1820 de către faimosul inginer de locomotive Robert Stephenson.

— Robert Louis Stephenson? a ciripit o voce din primul rând.

— Nu, a răspuns ghidul. Robert Louis Stevenson a fost un distins autor de literatură pentru copii, care a scris *Comoara din insulă* şi vine din Edinburgh, nu din Northumbria.

William a zâmbit din spatele grupului de copii, unde stătea în picioare şi asculta conferinţa pe care o auzise, prima oară, cu douăzeci de ani în urmă, când îl dusese la muzeu mama lui.

— Domnul Stevenson a luat premiul întâi la întrecerea dintre locomotive din 1829, când...

Gândurile lui William au fost întrerupte de atingerea umărului său de o mână înmănuşată. Nu a întors capul.

— Elegant din partea ta că te întâlneşti cu mine, astronautule, a auzit o voce pe care el a recunoscut-o imediat. Ţinând cont de toate lucrurile petrecute cândva.

— Şeful meu este încă hotărât să-l trimită la puşcărie pe soţul tău, a spus William, fără a pierde timpul cu dulcegării.

— Amin, a spus Christina. Dar nu sunt multe lucruri pe care să le pot face eu, atâta timp cât suntem în mijlocul unui divorţ destul de complicat, dacă nu cumva ai remarcat asta, detectiv Warwick.

William nu a corectat-o.

— ...când au concurat cinci locomotive pentru premiul de 500 de lire, a continuat ghidul muzeului. *Cycloped, Novelty, Sans Parei, Perseverance,* şi, desigur, *Rocket* a lui Stevenson. Motorul 0–2–2 al domnului Stevenson a câştigat cu o milă avans.

William s-a întors să o privească pe Christina. Era îmbrăcată cu o rochie de bumbac scurtă până bine deasupra genunchilor şi care

lăsa puţin loc imaginaţiei. Era, în mod clar, în căutarea celui de-al doilea soţ.

— Îţi poţi aduce aminte orice altă escrocherie, indiferent cât de mică, pe care să o fi comis el în ultimii cinci ani? a întrebat William.

— Sunt prea multe ca să le înşir, dar poţi fi sigur că şi-a acoperit urmele mai complet decât un braconier din Highland. Cu toate că, îţi pot spune, după procesul recent pentru Rembrandt, Miles nu se mai oboseşte să jefuiască galerii de artă sau case ale unor colecţionari bogaţi, pentru că nu mai există nicio companie de asigurări care să nu fi făcut afaceri cu el.

— El nu e genul de om care stă la coadă în aşteptarea autobuzului următor, aşa că ai vreo idee despre care este ultima lui înşelătorie?

— Aş vrea eu. Deşi am sentimentul că domnul Booth Watson – consilier al reginei – rămâne firul obişnuit de legătură cu fraternitatea bandiţilor. Omul acesta este destul de fericit să reprezinte orice escroc care-şi permite taxele. De fapt, bănuiesc că-şi construieşte reţeaua în timpul vizitelor la puşcărie.

— Urmare a succesului la concursul locomotivelor, Rocket a fost acceptată ca prototip pentru motoarele cu abur şi rămâne, până în ziua de astăzi, cea mai semnificativă invenţie din istoria locomoţiei.

William a încercat un atac cu bătaie lungă.

— Soţul tău a luat măcar vreodată droguri?

— Ocazional, a luat marijuana, dar cine n-a luat marijuana? Cu siguranţă nu este dependent.

— Totuşi, poţi lua şase luni, dacă ai în posesie marijuana şi acestea, adăugate la sentinţa lui de patru ani cu suspendare...

— Dacă ar fi prins, Booth Watson îi va lua apărarea şi va susţine că tu îi furnizai jointul[5].

---

5 Joint: ţigară de marijuana, artizanală, fumată adesea în grup.

— După obţinerea preţiosului premiu, Stevenson a fost răsplătit cu un contract pentru construirea a şapte locomotive pentru Compania de Căi Ferate Manchester şi Liverpool.

— Tot ce-ţi pot spune este că de când m-am mutat din Limpton Hall, Miles a început să organizeze petreceri nocturne şi aş fi surprinsă dacă unul sau doi din prietenii lui nu ar trage coca pe nas sau chiar mai rău. Dar tot va trebui să treci de porţile de la intrare ca să-l prinzi asupra faptului şi, până acum, tu eşti singurul poliţist care a reuşit lucrul acesta, vreodată, şi, dacă ai uitat cumva, Miles era plecat de-acasă, în momentul acela. În orice caz, nu pot vedea vreun magistrat care să emită mandate de căutare în asemenea acuzaţie subţire, pentru că tu bănuieşti că cineva tocmai ar putea fuma iarbă în timpul unei petreceri private.

— La ceremonia de deschidere a căii ferate Liverpool – Manchester, în 1830, *Rocket* a lovit un membru local al parlamentului care stătea pe traseu şi loviturile s-au dovedit a fi, din păcate, fatale.

— Nu uita că sunt încă în legătură cu femeia noastră de serviciu, aşa că, dacă aud ceva, aş putea să te anunţ.

— Te rog s-o faci, a spus William, întorcându-se spre conferenţiar.

— După ce *Rocket* şi-a încheiat ultima sa cursă, în 1862, LMR a donat capodopera lui Stevenson Muzeului de Ştiinţe, unde s-a odihnit, până astăzi.

— Mai doriţi ceva, domnule detectiv? a întrebat Christina. Am întârziat deja la prânzul de la Ritz.

— Dac-ai putea afla data următoarei lui petreceri...

— Vei fi primul care o va şti, William, a spus ea, înainte de a se strecura în linişte afară.

— Am ajuns la capătul micii mele conferinţe, a spus ghidul.

— Dacă aveţi vreo întrebare, voi fi fericit să vă răspund.

Câteva mâini se ridicau, în timp ce William se întorcea ca să plece. Dar atunci, primise deja răspuns la toate întrebările sale.

***

William aştepta metroul în staţia Kensington, în direcţia Scotland Yard, când l-a zărit pe partea opusă a peronului, arătând ca un oarecare navetist, în drum spre serviciu. William l-a recunoscut instantaneu – căra, chiar, aceeaşi sacoşă Tesco. În clipa în care li s-au încrucişat privirile, Tulip s-a întors rapid şi a luat-o la fugă spre cea mai apropiată ieşire. Aceasta a fost prima lui greşeală. În loc să ia trenul următor, fugise de el. William a luat scările rulante urcând câte două trepte deodată. Când s-a apropiat de punctul de control, l-a văzut pe Tulip prezentându-şi biletul unui controlor, care, după ce l-a verificat, arăta uluit. William nu s-a oprit din alergare şi i-a arătat legitimaţie controlorului fără a încetini. A început să se apropie de pradă, dar, de această dată, era treaz. De câte ori Tulip se uita peste umăr, William câştiga teren. Dar, apoi, Tulip s-a oprit să cheme un taxi şi a sărit în el. Tulip a făcut a doua lui greşeală. William era la numai vreo doi yarzi când taxiul s-a pus în mişcare şi înaintase numai o sută de yarzi, înainte de a opri la culoarea roşie a semaforului. William a tratat cursa ca pe o cursă olimpică şi a fost la numai câţiva paşi de final când lumina semaforului s-a schimbat în galben. S-a agăţat de portiera taxiului şi încă se ţinea de ea, când s-a pus culoarea verde, iar şoferul a apăsat cu putere frânele.

— Ce dracu crezi că faci? a strigat taximetristul, coborând de la volan, în timp ce maşinile din spate claxonau cu furie.

— Poliţia! a spus William, arătându-i legitimaţia. A sărit în maşină, numai pentru a vedea cum Tulip coboară pe partea cealaltă. Dar, imediat s-a ciocnit cu un biciclist, oferindu-i destul timp lui William pentru a-l apuca de braţ, a i-l îndoi la spate şi a-l trage înapoi în taxi.

— Du-ne la cel mai apropiat sediu de poliţie, a spus William, cu fermitate. Şi lasă kilometrajul pornit.

Taximetristul a pornit fără alte vorbe, în timp ce William îl ţinea pe Tulip cu nasul apăsat pe geamul lateral. Câteva minute mai târziu, au oprit în faţa sediului poliţiei din Kensington, unde şoferul a deschis chiar portiera din spate pentru ca pasagerii săi să coboare.

— Să nu te mişti de-aici, i-a spus William taximetristului, înainte de a-l conduce pe Tulip în clădire, eliberându-i braţul numai pentru a putea să-i arate legitimaţia ofiţerului de la intrare. William a început să golească buzunarele lui Tulip, punând conţinutul pe masă, alături de sacoşa Tesco. A apucat portofelul lui şi a extras două bancnote.

— Ce naiba crezi că faci? a întrebat santinela.

— A uitat să-şi plătească taxiul, a spus William şi s-a întors să plece.

— Şi asta ce-i? a întrebat santinela, arătând spre sacoşă.

— Dovada. Înregistreaz-o pe lista de dovezi. Mă întorc într-un minut.

A ieşit din clădirea poliţiei şi i-a dat taximetristului cele două lire sterline. Acesta a zâmbit pentru prima dată.

— Încă ceva, înainte de a pleca. Unde ţi-a spus să-l duci?

— La cârciuma Trei Pene din Battersea.

A treia greşeală a lui Tulip.

Un zâmbet i-a trecut lui William peste faţă, în timp ce se întorcea în clădirea poliţiei. Dar zâmbetul a dispărut curând, când l-a văzut pe ofiţerul-santinelă devorând probele incriminatoare.

— Ce faci? a întrebat el nevenindu-i să creadă.

— Îndepărtez blestematele de dovezi pe care le-am găsit în sacoşa cu cumpărături. Vrei o felie?

***

— Mă întreb dacă ţi-aş putea cere sfatul într-o problemă personală, sir Julian, a spus Beth, în timp ce se aşezau într-un colţ al salonului, după masa de prânz.

— Draga mea, să ştii că doresc să nu-mi mai spui sir Julian. Mă face chiar să mă simt bătrân. Dar cum te pot ajuta?

— Câţiva din colegii mei de la Fitzmolean simt că directorul nostru ar trebui să fie decorat, dar nu avem nicio idee despre cum să abordăm problema. La urma-urmelor, am fost votaţi Muzeul Anului, în ultimii doi ani, înaintea Galeriei Naţionale şi a Galeriei Tate şi ambii directori ai acestor galerii au fost premiaţi. Cum tu ai fost decorat cu medalia de cavaler, m-am gândit că ai putea să-mi spui ce paşi trebuie făcuţi.

— Primul meu sfat este să nu spui nimănui ce aveţi de gând, pentru că, dac-ar fi ca ideea să transpire, rivalii ar putea încerca să o compromită.

— Tim este o persoană atât de decentă şi de amabilă, încât nu pot crede că are vreun rival.

— Oricine speră să fie decorat are rivali, nu mai puţin cei care cred că merită această onoare mai mult decât el. Dar, la nivel practic, vei avea nevoie de un sponsor, de preferinţă pe cineva a cărui reputaţie este ca a soţiei lui Caesar, dincolo de orice reproş. Cine e preşedintele galeriei?

— Lordul Kilholme.

— Fain tip, a spus sir Julian. Un fost ministru a cărui reputaţie a crescut de când a părăsit guvernul, ceea ce e lucru rar. (A făcut o pauză, timp în care soţia le-a adus câte o cafea.) Totuşi, Kilholme va avea nevoie de câteva scrisori de recomandare de la figuri remarcabile din lumea artei şi nu toate de la acelaşi partid politic. Dar Kilholme este un şmecher bătrân şi va şti cum să pună problema.

— Şi, cu siguranţă, va cunoaşte cine face parte din comitetul de premiere? a întrebat Beth.

— Nimeni nu ştie componenţa comitetului. Dacă s-ar şti, imaginează-ţi la care vor fi supuşi membrii acestuia. Este un secret păzit mai bine decât bugetul următor.

— Ce interesant, a spus Beth. Aşa aţi devenit cavaler?

— Cu siguranţă nu, eu m-am născut pur şi simplu în pătuţul potrivit. I-am urmat tatălui meu, care l-a urmat pe tatăl lui, care a schimbat partidul când a devenit prim-ministru Lloyd George.

Beth a râs.

— Asta înseamnă că, într-o zi William va fi sir William?

— Şi tu vei fi lady Warwick, care...

— Ce tot şuşotiţi acolo? a întrebat William, care s-a apropiat.

— Facem aranjamente pentru căsătoria noastră, a spus Beth.

— Ai fi un membru destul de bun al comitetului de premiere, a şoptit Sir Julian.

***

— Te bagi la o felie de negresă, superintendent? a întrebat comandantul Hawksby.

— Nu mă deranjează, a răspuns Lamont.

— Dar tu, detectiv Roycroft?

— Este una din prăjiturile mele preferate, a spus Jackie, în timp ce comandantul tăia o felie groasă pentru ea.

— Trebuie să mă asigur că distrugem toate dovezile, a spus Hawk, după ce i-a dat o a doua felie lui Paul, deoarece am auzit că Tulip se gândeşte să dea Poliţia în judecată pentru arest abuziv, folosind în mod nejustificat forţa împotriva unui cetăţean care respecta legea, şi pentru prejudecăţi rasiale.

— Păcat că nu l-am arestat eu, a spus Paul. Măcar ar fi renunţat, în acest caz, la una din acuzaţii.

— Cere, de asemenea, ca ofiţerul implicat să fie suspendat, în timp ce se face o anchetă cu privire la brutalitatea poliţiei.

— Cu atât mai mult avem motiv să distrugem dovada, a intervenit Lamont, culegând ultimele firimituri.

— Scuze că nu ţi-am putut oferi o felie, sergent Warwick, a spus Hawk, dar atunci ar fi trebuit să adăugăm acceptarea mitei la lista lungă a reclamaţiilor împotriva ta.

Jackie a încercat să nu zâmbească.

— Dar... a început William.

— Din fericire pentru tine, a continuat comandantul, drogurile în chestiune fuseseră ridicate de la un magazin Tesco local, dar cum dovada a fost acum distrusă, am rămas fără altă opţiune în afară de eliberare pe cauţiune şi cu preaviz.

— Dar... a repetat William.

— Speraseşi de la şase la opt ani pedeapsă, sergent Warwick.

— Şi, mai mult de-atât, a intervenit Jackie, adresa pe care ne-a dat-o Tulip, surprize – surprize, nu există.

— Dar cârciuma există, a spus William.

— Ce cârciumă? a întrebat Hawk, pe un ton serios, pentru prima oară.

— Cele Trei Pene, din Battersea. Acolo i-a cerut taximetristului să-l ducă.

Toţi cei patru ofiţeri au intrat în alertă, instantaneu.

— Poate ar trebui să mizez pe asta, a spus William. Să încerc să aflu cine sunt colaboratorii lui?

— Acesta-i ultimul lucru pe care-l vei face, i-a interzis Hawksby. Ar identifica un corist ca tine, de la o milă. Nu, asta-i o treabă pentru unul dintre ofiţerii noştri sub acoperire mai experimentaţi. Tu asigură-te numai să nu te apropii cumva de locul acela.

— Îl cunosc pe ofiţerul la care te gândeşti? a întrebat William.

— Nici măcar mama lui nu ştie cine este, a spus Hawk.

5

— Detectiv-sergent Warwick, a răspuns el, după ce-a ridicat telefonul de pe birou.

— Ştiu acum numele persoanei pe care o cauţi, a spus o voce, pe care el a recunoscut-o imediat. Dar te va costa mult pentru începuturi.

— O sută de lire sterline? a întrebat William. Pentru asta, m-aş aştepta să se aşeze la biroul meu şi să semneze o declaraţie.

— Nu de această dată, a spus Adrian. Şi pentru încă o sută de lire, îţi voi destăinui unde îl poţi găsi, în fiecare vineri, la ora cinci după-amiază.

— Noi unde ne întâlnim? a întrebat William, în timp ce începea să sune celălalt telefon.

— În sala joasă din Turnul Sării din Turnul Londrei. Miercurea următoare, la ora unsprezece.

— Pe tine te caută, a strigat Jackie, acoperind cu mâna receptorul. Voce ascuţită!

— Şi voi aştepta să văd banii înainte chiar să mă gândesc să-ţi dezvălui numele sau unde-l vei găsi pe el vineri, la cinci după-amiază.

— Nu cred că mai aşteaptă mult la telefon, a spus Jackie.

— Altfel tot ce vei vedea sunt bijuteriile coroanei, asta te va costa cinci peni.

Legătura s-a întrerupt. William a trântit telefonul în furcă, a traversat camera şi a apucat telefonul din mâna întinsă a lui Jackie.

— Sergent Warwick, a repetat el.

— Sergent? a auzit o voce care suna de parcă nu s-ar fi aşteptat de la el să fie ţinută în aşteptare.

— Christina? a întrebat William, încercând să nu pară surprins.

— Miles va găzdui o petrecere cu nouă prieteni apropiaţi, la Limpton Hall, pe 17 mai. La ora opt.

— Ştii numele vreunuia dintre aceşti prieteni apropiaţi? a întrebat William, în timp ce-şi deschidea carnetul de buzunar.

Încă o legătură telefonică s-a întrerupt brusc.

— Aştepţi o veşnicie să vină un autobuz şi, apoi, vin două în acelaşi timp, a comentat William.

— Sunt numai urechi, a spus Lamont.

— Contactul meu susţine că ştie numele Viperei şi locul în care merge în fiecare zi de vineri, la ora cinci după-amiază, dar cere două sute de lire pentru informaţie.

— Merită fiecare bănuţ, a spus Lamont, spre surpriza lui William, şi a adăugat: unu, dacă spune adevărul şi, doi, dacă se dovedeşte că informaţia lui este cuşer[6].

— Vrei să riscăm?

— Este treaba ta, sergent Warwick. Dar, dacă decizi să mergi mai departe, va trebui să iau lichidarea de la comandant, înainte să eliberez atâta bănet. Şi el va dori să fie sigur că tu nu-i dai nici un penny, înainte să primeşti informaţia de la sursa ta. Să nu uiţi niciodată: fostul tău coleg de şcoală nu este prietenul tău şi niciodată nu va fi. Dar aceasta nu înseamnă ca tu să nu te ţii de partea ta din afacere. Va trebui s-o faci, dacă ai de gând să-i câştigi încrederea. Şi celălalt apel?

— Christina Faulkner. Spune că soţul ei plănuieşte o petrecere cu nouă invitaţi la Limpton Hall, pe şaptesprezece mai.

— Aş vrea să fiu o muscă pe perete, la acea petrecere intimă, a spus Lamont. Dar nici măcar tu nu vei fi în stare să faci asta.

— Nu, dar am putea fi undeva în apropiere, pentru a verifica lista invitaţilor.

---

6 Curat, autentic, pur. (Ebr. Käser)

***

— Îndrăznesc să te întreb ce treburi ai astăzi? s-a interesat Beth, în timp ce William se dădea jos din pat.

— Vizitez Turnul Londrei.

— Te aştepţi să fure cineva Bijuteriile Coroanei?

— Nu. Dar sper să plec de-acolo cu vreo două geme, a replicat el, înainte de a dispărea intrând în baie.

A dat drumul la apa fierbinte şi s-a pregătit să se radă. Plănuia să fie la Turn la ora zece şi jumătate şi să-şi aştepte el fostul prieten din şcoală, nu invers. Dar, mai întâi, trebuia să sune la Yard şi să ia cele două sute de lire sterline pe care le aprobase cu strângere de inimă Hawksby.

— Dacă nu reuşeşti să te întorci cu un nume şi o adresă sau dacă se dovedeşte că e vorba de un fir fals, voi lua suma, până la cel din urmă penny, din salariul tău.

Cum salariul unui detectiv-sergent era mai mic de 300 lire sterline pe săptămână, gândul nu era chiar atrăgător. I-ar fi plăcut să spună: „Probabil că glumeşti!”, dar ştia că Hawk nu se juca atunci când era vorba de bani.

După micul dejun, el şi Beth au luat autobuzul spre Kensington, apoi s-au despărţit, Beth a pornit pe jos spre Fitzmolean, iar William a luat metroul spre staţia Parcul Sf. James. A tras cu ochiul la fotografia de pe prima pagină a ziarului *Daily Mail* – Prinţesa Diana cu cei doi fii ai săi – apoi a dispărut, luând-o pe scări în jos, spre metrou. În tren, s-a gândit la Beth şi abia aştepta să rămână însărcinată. Dar, pentru moment, Fitzmolean era prima ei prioritate.

Când a intrat în birou, şeful era aşezat la pupitrul său, cu două teancuri de bancnote de zece lire în faţa lui. William a fost surprins de cât de subţiri erau cele două pachete de celofan. S-a aşezat în faţa lui Lamont, care număra fără grabă bancnotele... optsprezece, nouăsprezece, douăzeci, apoi le-a pus înapoi în pachetele lor, a

deschis un sertar de la pupitru şi a extras formularul inevitabil, pe care i l-a înmânat lui William.

William a citit cu atenţie documentul, de două ori, apoi a revenit la un paragraf scris cu litere mari: ORICE ACUZAŢIE DE FOLOSIRE GREŞITĂ A FONDURILOR POATE CONDUCE LA O SENTINŢĂ DE ZECE ANI DE ÎNCHISOARE. A semnat formularul şi comisarul Adaja şi-a adăugat semnătura, în calitate de martor. Lamont şi-a oprit o copie la indigo pentru el, apoi i-a dat banii.

William i-a înghesuit în buzunarul de la haină şi a plecat, fără nici o altă vorbă. Pe drum, se surprindea pipăind cu regularitate buzunarul, pentru a se asigura că banii sunt încă acolo. În timpul călătoriei cu metroul spre Tower Hill, s-a aşezat la capătul vagonului şi a citit încă o dată ghidul oficial al Turnului Londrei, ridicându-şi privirea de fiecare dată când se apropia de el un pasager. Jackie îl avertizase că numai cei mai fini hoţi de buzunare lucrează în metroul londonez.

După douăzeci de minute a ieşit în lumina strălucitoare a soarelui. A rămas un moment pe paviment ca să admire fortăreaţa antică, cocoţată aiurea pe o colină cu iarbă înconjurată de clădiri moderne din sticlă, pe care se îndoia că le aprobase sir Christopher Wren. Sir Thomas More, Guy Fawkes şi Anne Boleyn îşi petrecuseră ultimele nopţi din vieţile lor în celulele Turnului, înainte de a fi executaţi. Dacă se întoarce la Yard fără nimic ce să arate pentru cele două sute de lire sterline, ar putea să se alăture acestora. Era măcar uşurat că nu mai trebuia să fie desenat şi hăcuit.

William a parcurs distanţa scurtă până la zidurile Turnului, unde s-a aşezat la o coadă de turişti nerăbdători care aşteptau la intrarea West Gate. Când a ajuns în faţă, a plătit cincizeci de pence pentru un bilet. Micul grup de vizitatori s-a strâns în jurul ghidului, un gardian îmbrăcat în tunica lui tradiţională de culoare albastru-marin şi roşu, cu pălăria specifică Beefeater. Acesta şi-a condus turma pe creneluri, oferindu-le un comentariu grăbit. I-a informat

că lucrările la Turn au fost începute în 1078, de către William Cuceritorul, pentru a-i ţine la distanţă de localnicii răzbunători pe invadatorii normanzi.

Un corb croncănitor a aterizat în apropiere pentru a le aminti că atâta timp cât vor exista corbi la Turn, Anglia va fi în siguranţă faţă de necredincioşii invadatori. Când s-au apropiat de Jewel House, ghidul a declarat, parcă citindu-i lui gândurile:

— Acum urmează momentul pe care-l aşteptaţi cu toţii, şansa de a privi cele 23.578 geme preţioase de valoare incalculabilă, care constituie Bijuteriile Coroanei.

— Cine e proprietarul lor? a întrebat cineva.

— Majestatea Sa regina, a venit imediat răspunsul.

— Nu poporul? a întrebat o voce cu accent american.

— Nu, a spus gardianul. Ele trec de la un monarh la alt monarh, aşa că niciun politician nu va putea vreodată să pună mâna pe ele.

Primul lucru pe care l-a remarcat William în timp ce se îndreptau spre sala bijuteriilor, era absenţa unui gardian la vedere, în timp ce ghidul lor trebuie să fi avut peste 60 de ani şi era cam corpolent. Dar, după cum spunea ghidul tipărit insuflând încredere, nimeni nu a evadat din Turn în cei peste o mie de ani de existenţă.

William nu era însă turist şi ziua aceasta nu era una în care să admire comorile statului, aşa că, discret, s-a desprins din grup şi a urmat indicatoarele spre Turnul de Sare. A coborât planul înclinat spre Arcul Reginei Elisabeta şi s-a pierdut sub o boltă care fusese adăugată în 1230, ca parte a zidului cortină al lui Henric al III-lea, care înconjura fortăreaţa. Sala octogonală din piatră era goală şi de mic interes pentru oricine, cu excepţia celui mai pasionat istoric.

William ştia că Bess de Hardwick fusese închisă în Turnul de Sare pentru bănuiala că practica vrăjitoria şi s-a întrebat dacă asta era ceea ce avea Adrian în cap. S-a aşezat într-un alcov de piatră care-i permitea să vadă bine intrarea, ca să nu fie luat prin surprindere.

Câte un turist îşi vâra capul înăuntru, dar, după ce arunca o privire, se îndrepta repede spre locuri mai promiţătoare.

William a auzit ceasul turnului bătând unsprezece, dar oricum nu credea ca Adrian să fie punctual. Aşteptând apariţia informatorului său, şi-a mai pipăit o dată cele două teancuri de bancnote din buzunarul de la piept.

Şi-a ridicat privirile şi a văzut o figură familiară stând sub arcadă. Ochii acestuia cercetau în jur, prin încăpere, ca ai unui animal încolţit, până l-au zărit pe William. A traversat cu paşi repezi sala până la el şi înainte chiar să se aşeze, a întrebat:

— Ai adus banii?

— Până la ultimul bănuţ, a răspuns William, extrăgând un colţ al unuia dintre pachetele învelite în celofan, pentru a-i arăta bancnotele nou-nouţe, ceea ce a adus un zâmbet pe faţa lui Heath. A clipit când banii au dispărut înapoi în buzunarul lui William.

— Mai întâi, numele, a spus William, pe ton calm.

— Assem Rashidi.

— Tu l-ai întâlnit vreodată?

— Nu.

— Atunci, cum poţi tu să fii sigur că el este cel căruia i se spune Viper[7]?

— Maria a avut un scurt flirt cu el. Aşa ne-am cunoscut.

— Şi ai încredere în ea?

— Este singura persoană în care chiar am încredere.

William şi-a amintit cuvintele lui Lamont: Să nu uiţi niciodată că fostul tău coleg de şcoală nu este prietenul tău şi nu va fi niciodată. Dar asta nu înseamnă că tu să nu te ţii de partea ta din afacere. Va trebui, dacă ai de gând să-i câştigi încrederea. A extras unul din pachetele învelite în celofan şi i l-a dat lui Heath. Pachetul a dispărut Instantaneu.

---

7 Vipera.

— Cum rămâne cu cealaltă sută? a întrebat Heath.

— Nu înainte de a-mi spune unde merge Rashidi la ora cinci după-masă, în fiecare vineri.

— Strada Boltons, numărul 24.

— Acolo locuieşte?

— Habar n-am. Asta nu face parte din înţelegerea noastră. E pe bani.

William a extras al doilea pachet şi i l-a dat.

— Dacă informaţiile tale nu sunt cuşer, eu personal te voi târî înapoi, te voi pune în portbagaj şi voi strânge şuruburile.

— Asta nu-i prea prietenos, având în vedere că lucrez la ceva încă şi mai important pentru fostul meu coleg de şcoală, a spus Heath.

— Ai ceva indicii? a întrebat William, încercând din greu să nu pară prea interesat.

— Nu încă. Dar dacă îmi iese, vei avea nevoie de destul de mulţi bani pentru ca Maria şi cu mine să ne facem dispăruţi.

— Dispăruţi unde? a întrebat William.

Dar Heath, spre deosebire de Bess din Hardwick, scăpase deja.

6

— Eu aş paria pe Brazilia, a spus William.

— De ce pe Brazilia? a întrebat Lamont.

— Heath a lăsat să-i scape, în timpul ultimei noastre întrevederi, că de acolo este iubita lui.

— Doi şi cu doi nu fac întotdeauna patru, a intervenit Hawk. Dar dacă primele lui două informaţii se dovedesc a fi corecte, fostul tău coleg de şcoală s-ar putea dovedi inestimabil pe termen lung.

— Şi scump.

— Nu şi dacă Assem Rashidi se dovedeşte a fi real, a spus Lamont.

— Este destul de real, a spus William. Totuşi, potrivit Interpolului, nu acesta este numele din certificatul lui de naştere, dar, cu siguranţă, este cel pe care-l foloseşte acum.

— Trebuie încă să mă convingi că banii au fost bine folosiţi, a spus Hawksby. Ce altceva mai ştii despre el?

— S-a născut în Marsilia, în 1945, a început să spună William, parcurgând raportul Interpolului. Tatăl lui a fost un ţăran algerian care a luptat alături de Rezistenţa Franceză în al Doilea Război Mondial şi a fost ucis de germani, cu numai câteva săptămâni înainte de încheierea ostilităţilor.

— Şi mama?

— Fiica unui politician local din Lyon, care nu şi-a cunoscut nepotul până ce acesta nu a primit un loc la Sorbona, pe care a absolvit-o cu onoruri.

— Şi după aceasta?

— A frecventat şcoala de afaceri din Paris şi, ca atâţia imigranţi de a doua generaţie – Adaja a ridicat dintr-o sprânceană –, a lucrat al naibii de mai greu decât rivalii lui indigeni, ceea ce a dus la remarcarea lui de către importatorii de ceai din Lyon – Marcel şi

Neffe. După numai trei ani, la vârsta de 27 de ani, a fost numit director regional la biroul din Alger al companiei, cel mai tânăr director din istoria firmei.

— Cum a mers? a întrebat Hawksby.

— Şi-a dat demisia fără vreo explicaţie, după vreo doi ani, şi nimeni de la Marcel şi Neffe nu a prea ştiut de ce, pentru că el dublase profitul companiei, cât a fost director.

— Dacă fie a demisionat, fie a fost concediat şi nu au vrut, pur şi simplu, să explice cum s-a ajuns la acest lucru? a spus Lamont.

— Gândind şi eu la fel, am rugat departamentul pentru fraude să facă o investigaţie la Companies House, în numele nostru. Să vadă dacă pot aduce vreo clarificare privitor la această demisie neaşteptată.

— Încă şi mai misterios este faptul că, peste cinci ani, el s-a întors la Lyon, neanunţat, a preluat compania şi s-a instalat director, a adăugat Adaja. Nimeni nu ştie de unde avea banii. Şi, dacă cineva întreba, fie era concediat, fie nu mai era vreodată văzut.

— Sunt sigur că Marcel şi Neffe nu este nimic altceva decât o faţadă respectabilă pentru ceea ce importă cu adevărat Rashidi, şi nu e vorba despre ceai, a spus William. După ce Marea Britanie a aderat la EEC, în 1973, Rashidi şi mama lui s-au stabilit la Londra. Acum, ea locuieşte în The Boltons şi fostul meu coleg de şcoală mă asigură că pe ea o vizitează el, în fiecare vineri, la ora cinci după-amiază.

— Crezi că ştie că fiul ei duce o viaţă dublă? a întrebat Lamont.

— Nu cred, a spus Jackie. În ultimele câteva zile, am supravegheat-o puţin pe doamna Rashidi şi dă impresia că e un cetăţean model. E între doamnele care oferă prânz sărmanilor, merge ocazional la concerte la Wigmore Hall, îi plac Debussy şi Strauss, este în comitetul local al Medicilor Fără Frontiere şi nu lipseşte niciodată de la Liturghia de duminică de la Oratoriul

Brompton. Fie este vorba de un ecran de fum elaborat, fie nu are nicio idee despre ce lucrează fiul ei.

— Presupun că, în acest moment, casa ei este supravegheată? a spus Hawksby.

— Noapte şi zi, a spus Lamont. Dar, cu excepţia câtorva comercianţi locali şi, ocazional, o vizită a preotului, nimeni nu i-a umbrit uşa.

— Are ceva angajaţi? a întrebat Hawksby.

— Are şofer, care a lucrat în poliţie, bucătar şi fată în casă, care sunt la ea de mulţi ani, l-a informat Adaja.

— Bănuiesc că veţi fi cu toţii acolo, vinerea următoare la ora cinci după-amiază, ca să vedeţi dacă îşi face apariţia Rashidi. Nu că a-ţi vizita mama ar fi o crimă.

— Da, a afirmat William. Un avocat pensionar care locuieşte dincolo de intersecţie, a fost fericit să ne permită să folosim apartamentul lui de la ultimul etaj şi, mai important de-atât, nu a pus nicio întrebare.

— Atunci să sperăm că ne putem baza pe vizita săptămânală a lui Rashidi la mama lui, caz în care va trebui să mai cheltuim două sute de lire sterline.

— Şi este posibil să urmeze mai multe, a spus William. Fostul coleg de şcoală a sugerat că lucrează la ceva încă şi mai important.

— Cum ar fi? a întrebat Lamont.

— Habar n-am, dar el spune că ne va costa al dracului de mult.

— Atunci ar trebui să fie ceva al dracului de important, a spus Hawk.

— Trebuie să fie una din două, a presupus Lamont. Informaţii privitoare la un transport mare de droguri aduse din străinătate...

— Sau că a descoperit locaţia abatorului lui Rashidi, a sugerat Paul.

— Abator? a întrebat William.

— Laboratorul în care prepară drogurile şi ambalajul, înainte de vânzare, a explicat Paul. Cunoscut de asemenea sub numele de camera cazanelor sau casa fierbinte.

— Dacă se dovedeşte a fi un mare transport de peste ocean, a spus Hawksby, să nu arestaţi pe nimeni la vedere, la sosirea în port. Încercaţi să urmăriţi încărcătura până la laborator. Comisarul este interesat mai mult de închiderea lui Rashidi decât de un pumn de plevuşcă, aşa că va fi fascinant să vedem cine localizează întâi laboratorul, fostul coleg de şcoală al lui William sau ofiţerul sub acoperire al lui Jackie.

— Nu vă puneţi banii pentru sergent Warwick, a spus Jackie, pentru că ofiţerul meu sub acoperire m-a contactat, din nou, noaptea trecută.

Brusc, atenţia echipei s-a concentrat pe detectivul Roycroft.

— Mulţumită indiciilor sergentului Warwick, Marlboro Man a obţinut o slujbă cu jumătate de normă la barul Trei Pene.

— Unde, fără îndoială, va lucra din greu pentru a se asigura că va obţine o normă întreagă, a sugerat Paul.

— Dar nu aşa de din greu încât să provoace suspiciunea cuiva, a replicat Jackie.

— Cum a reuşit să obţină slujba, aşa de repede? a întrebat William.

— Poliţia 9 i-a furnizat referinţe din partea unei cârciumi din Wiltshire, referinţe care l-ar fi impresionat pe orice proprietar. Face pe băiatul prost de la ţară care abia a descins în lumea întunecată.

— Este implicat şi proprietarul? a întrebat Lamont.

— MM nu crede, a răspuns Jackie. Dar este fericit să pară că nu vede când banii continuă să curgă peste tejghea. De fapt, omul nostru îmi spune că el câştigă mai mult din bacşişuri ca barman cu jumătate de normă, decât din salariul lui de ofiţer sub acoperire.

— Pentru care nimeni nu l-ar invidia, a spus Lamont.

William s-a încruntat, dar n-a comentat.

— A venit cu ceva substanţial, până acum? a întrebat Hawk, sau e prea devreme?

— „Trei Pene” se dovedeşte a fi un popas regulat pentru câţiva dealeri cunoscuţi, inclusiv pentru Tulip, aşa că bănuieşte că laboratorul nu poate fi prea departe. Dar, până acum, nu a făcut nicio încercare de a vorbi cu Tulip.

— Asta are sens, a spus Hawk. Răbdarea capătă un cu totul alt sens, când eşti sub acoperire. Dacă Tulip bănuieşte, un singur moment, că MM ar fi poliţist, i-ar reteza beregata şi l-ar lăsa să sângereze până la moarte, în timp ce el îşi mai comandă o bere.

— Pentru ce-ar alege cineva să se implice în ceva aşa de riscant? a întrebat William.

— UCO[8] l-a privit pe fratele lui mai mic cum moare din cauza unei supradoze de heroină, a spus Jackie, aşa că, pentru el, e o chestiune personală.

***

Jackie şi Paul supravegheau pe rând cu binoclul uşa de la intrare a casei de la numărul 24, în timp ce William era în contact permanent cu echipa de la sol. Le spusese colegilor să se amestece cu localnicii, pentru ca Rashidi să nu devină suspicios. În acelaşi timp, îl informa continuu pe Lamont, care se afla la Yard.

Se aşteptau să apară o maşină cu şofer, în partea opusă a pieţei şi au fost luaţi pe nepregătite când, în faţa numărului 24, a tras un taxi negru. Fotograful poliţiei şi-a fixat aparatul de filmat la distanţă şi, din momentul în care s-a deschis portiera taxiului, a început să facă fotografii. Un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat elegant, cu pălărie, palton lung negru, fular şi mănuşi, a deschis poarta şi a parcurs scurta alee până la uşa de la intrare. A bătut în uşă o dată.

8 Ofiţer sub acoperire.

Până când mama lui Rashidi a deschis uşa şi şi-a îmbrăţişat fiul, fotograful trăsese 39 de imagini, dar nu se simţea optimist. Când uşa de la intrare s-a închis, William a ordonat ca taxiul aflat la dispoziţia Yard-ului să fie pe poziţie, pentru că nu-şi putea permite să pună o maşină a echipei lor să-l urmărească pe Rashidi, dacă acesta ar merge pe jos, la plecare. A transmis prin radio la Yard şi l-a informat pe superior cu ultimele evoluţii.

— Să fiţi atenţi, a spus Lamont. Acum, că ştim unde merge Rashidi în fiecare vineri după-masă, nu avem de ce să ne grăbim. Dacă bănuieşte că i-am luat urma, va dispărea în atmosferă. Reţine că avem de jucat un joc lung.

— Am înţeles, a spus William.

Privirile lui Jackie şi ale lui Paul nu se dezlipeau nicio clipă de uşa de la intrare.

William a auzit radioul pârâind.

— Sunt în capul străzii Tregunter, s-a auzit o voce la celălalt capăt al liniei.

— Stai ascuns, l-a atenţionat William, dar, în momentul în care îţi dau eu semnalul, aprinde semnalizarea LIBER şi porneşte pe strada The Boltons. Să nu iei niciun client, decât dacă poartă pălărie, palton lung negru, fular şi mănuşi.

— Am înţeles.

Trecuseră aproape două ore, când uşa de la intrare s-a deschis din nou şi, în prag, a reapărut Rashidi. Mama i-a dat o lungă îmbrăţişare şi, potrivit cititorului pe buze, a spus: *Ne vedem vinerea următoare, Assem*. Încă o dată, fotograful şi-a făcut treaba.

William şi-a scos radioul, când Rashidi a pornit pe alee.

— Fii pe poziţie, subiectul unu s-a pus în mişcare.

Când Rashidi a deschis poarta şi a păşit pe trotuar, taxiul şi-a făcut apariţia, cu semnalizarea LIBER strălucind în amurgul ce începea să se lase. Rashidi a ignorat taxiul şi şi-a continuat drumul, pe jos.

— Rahat! a spus Jackie, când Rashidi a dat colţul şi a dispărut din vedere.

— Porneşte, Adaja, ia taxiul, a spus William.

— Am pornit, sergent, a spus Paul, care s-a prăvălit pe scări şi a alergat pe stradă ca să găsească taxiul ce aştepta cu motorul pornit. A sărit în el şi, imediat, taximetristul a demarat, răsturnându-l pe bancheta din spate. Când au virat la prima intersecţie, Paul l-a zărit pe Rashidi urcându-se în alt taxi care venea spre ei, ceea ce l-a făcut să se gândească de ce Rashidi ignorase maşina lor.

Taxiul lui Rashidi a virat la stânga, la capătul străzii, exact când semaforul se făcea roşu. Dacă în faţa lor nu s-ar fi oprit un camion, poliţistul Danny n-ar fi ţinut cont de lumina semaforului.

— L-am pierdut, a spus Danny.

— Îi spui tu sergentului Warwick, sau mă laşi pe mine? a întrebat Paul.

— Ce întrebare proastă!

***

— L-aţi pierdut? a întrebat Hawk, îndată ce erau cu toţii aşezaţi în jurul mesei, în biroul lui de la Yard.

— Mă tem că da, a răspuns William. Dar ştim, acum, că are propriul lui taxi şi, în viitor, vom urmări vehiculul, nu omul.

— Atunci, să schimbi săptămânal plăcuţele de la maşină şi să faci schimb de taxiuri, dacă se dovedeşte a fi un voiaj lung. Nu îmi pasă de câte vineri este nevoie pentru a localiza laboratorul, atâta timp cât, în cele din urmă, o vom face.

— De acord, a spus Lamont. Am aflat ceva folositor din fotografii? a întrebat el, răsfoind fotografiile.

— Numai că avem de-a face cu un bărbat foarte prudent, a spus William. Cum puteţi observa din cât de puţin putem vedea din faţa lui, în fotografii. Dar, laboratorul a sesizat ceva foarte interesant.

— Luminează-mă, a spus Hawksby, recurgând la una din expresiile lui preferate.

— Uitaţi-vă bine la mănuşile lui. Experţii noştri le-au studiat pe toate cele prinse în fotografii şi sunt convinşi că lui Rashidi îi lipseşte o parte din al treilea deget de la mâna stângă.

— Ceea ce îi face să se gândească la ce?

— Priviţi cu atenţie la fotografia numărul 46, mărită, aceea în care îşi îmbrăţişează mama, la plecare.

Hawksby a studiat cu răbdare imaginea mărită a unei mâini înmănuşate.

— Observaţi că trei dintre degete şi degetul mare de la mâna stângă ating spatele mamei, în timp ce degetul al treilea al mănuşii este flasc şi nu atinge nimic. Dacă vă uitaţi apoi la imaginea mărită a mâinii lui drepte, de pe poza numărul 52, toate cele patru degete şi degetul mare strâng, în mod clar, braţul mamei sale.

— Inteligent, a spus Hawk.

— Da, a spus William. Aşa că nu ne putem permite să facem nici cea mai mică greşeală.

— Ce vrei să spui, sergent Warwick? a întrebat Lamont.

— Este evident că avem de-a face cu un om excepţional de inteligent şi precaut, aşa că va fi nevoie să fim întotdeauna în gardă, altfel ne va plimba după el pe aleea din grădină, în fiecare vineri după-amiază.

— Explică-te, Warwick! i-a cerut Hawk.

— Ştim că Rashidi este un om foarte bogat, dar nu alege să meargă să-şi viziteze mama într-o maşină cu şofer, ci în propriul lui taxi anonim. Nu are niciun bodyguard, pentru că nu vrea să atragă atenţia asupra lui sau să o facă bănuitoare pe mama lui. Să recunoaştem, ne confruntăm cu un bărbat care a condus o companie publică, a fost ministru sau a conferenţiat la LSE, dar preferă să ducă o viaţă în afara legii.

— E mai profitabil decât toate cele trei împreună, a spus Lamont.

William s-a uitat la toţi cei din jurul mesei.

— Vă aduce aminte de cineva, oricine, pe care să-l cunoaştem?

— Ne luptăm cu un alt Faulkner, a oftat Hawk.

— Să sperăm că nu se vor intersecta niciodată unul cu celălalt, a spus Jackie.

— Cu excepţia situaţiei în care ar ajunge amândoi în Pentonville.

7

În timpul săptămânii, în fiecare dimineaţă în jur de şapte şi jumătate, Jackie lua metroul spre staţia James şi Park, apoi traversa pe jos până la Scotland Yard. Cu excepţia dimineţilor de joi.

Joia, cobora cu o staţie înainte, la staţia Victoria, şi o lua pe Victoria Street. După vreo două sute de yarzi, cotea brusc la dreapta şi traversa o piaţă pavată, mergând spre intrarea la Catedrala Westminster. Întotdeauna mergea în urma unui mic grup de turişti pentru a fi sigură că nimeni nu o remarcă.

În dimineaţa aceasta de joi, intrând în catedrală, i-a întâlnit pe cei câţiva credincioşi obişnuiţi, împrăştiaţi pe la strane, cu capetele plecate, rugându-se cu toţii unui Dumnezeu în care ea nu mai credea. Jackie a mers încet pe aleea din partea stângă, nevrând să atragă atenţia asupra ei în timp ce admira reliefurile lui Eric Gill, care reprezentau Drumul Crucii, simţind că, dacă marele sculptor ar trăi, ea ar trebui să-l aresteze. Dar cum papa îl iertase pe Caravaggio pentru crimă, de ce cardinalul arhiepiscop nu l-ar ierta pe Gill de această indiscreţie? La urma-urmelor, nu există nicio menţiune asupra acestui păcat anume, în Cele 10 Porunci.

Jackie s-a oprit când a ajuns la cutia milei amplasată sub icoana Fecioarei Maria, care era luminată de o duzină de lumânări tocmai aprinse. A privit împrejur ca să se asigure că nu o urmărea nimeni, a scos o cheie din poşetă şi a descuiat cutia micuţă de lemn. A găsit în ea câteva monede, risipite pe fund. Verificând încă o dată că nu o priveşte nimeni, a scos pachetul gol de Marlboro sprijinit în colţul cutiei şi l-a pus uşurel în poşetă. A încuiat cutia şi a luat-o spre altar. S-a înclinat în faţa crucii, apoi a luat-o pe aleea din dreapta şi trecând pe lângă următoarele opriri ale crucii, a părăsit catedrala.

Îi luase mai puţin de cinci minute să îşi îndeplinească sarcina şi îşi putea continua drumul spre serviciu. Dar, când a intrat în Yard,

nu a luat liftul spre biroul ei de la etajul al patrulea, ci a coborât la -1, unde sunt practicate artele mai întunecate.

Jackie nu s-a oprit deloc în timp ce mergea pe coridorul bine luminat, până nu a ajuns la uşa pe care scria cu litere negre pe sticlă mată DETECTIV BECKWORTH.

Jackie a bătut la uşă şi a intrat fără să aştepte răspunsul, a traversat biroul până la detectivul Beckworth şi a pus pachetul de ţigări în faţa ei, pe birou. Tânăra poliţist-detectiv şi-a ridicat privirile, fără vreo urmă de surpriză. Nu a spus nimic, ci a deschis pur şi simplu pachetul, a îndepărtat cu îndemânare foiţa argintie, a pus-o pe birou şi i-a netezit cu grijă câteva îndoituri, cu palma. Apoi a dus-o în colţul biroului, unde se afla un aparat al cărui capac l-a deschis şi a plasat hârtia argintie pe o tavă de cupru. A închis aparatul, a învârtit un buton, ceea ce a făcut să se aprindă o lumină strălucitoare în interiorul aparatului şi a stat un moment, apoi a ridicat capacul aparatului. A aşteptat cu răbdare ca pe hârtie să înceapă să se contureze nişte litere. Apoi a copiat mesajul scurt pe o hârtie albă, a introdus hârtia într-un plic pe care l-a sigilat, apoi i l-a dat vizitatoarei ei săptămânale. Jackie s-a înclinat, folosind singurul limbaj al semnelor pe care îl cunoştea. Poliţist-detectiv Beckworth i-a întors complimentul mai fluent, apoi s-a aşezat la biroul ei.

Întorcându-se să iasă, Jackie i-a făcut semnul victoriei cu degetul mare ridicat, dar detectiv Beckworth era deja preocupată să pună hârtia argintie în dulapul pentru dosare de lângă birou.

Jackie a luat liftul până la etajul al patrulea, unde Angela a introdus-o direct spre cabinetul comandantului. A fost surprinsă să-l găsească pe William deja aşezat împreună cu Hawk, amândoi, în mod vizibil, în aşteptarea ei. I-a dat plicul sigilat şefului, acesta l-a deschis şi a studiat câteva momente conţinutul, apoi a spus:

— Cu toate că nu pot împărtăşi tot ce e scris pe hârtia aceasta, pot să vă transmit câteva informaţii care au legătură cu un caz la care lucraţi amândoi.

Jackie s-a aşezat lângă William.

— În fiecare joi dimineaţa, în jur de ora şapte, ofiţerul nostru sub acoperire lasă un pachet de ţigări Marlboro gol într-o cutie a milei de la Catedrala Westminster, pachet pe care Jackie îl ia, o oră mai târziu. Aşa mă informează el cu ultimele noutăţi.

— Cum îl contactezi? a întrebat William.

— Jackie lasă un pachet de Marlboro gol în aceeaşi cutie a milei, în drum spre casă, în fiecare seară de miercuri.

— Presupun că detectiv Beckworth nu ţi-a arătat mesajul de astăzi? a întrebat-o el pe Jackie.

— Nu, sir.

— Şase nume. Dar numai trei au legătură directă cu cazul la care lucrăm. Adrian Heath, utilizator, ceea ce noi ştim deja. Tulio, dealer, ceea ce nu este o surpriză pentru noi. Şi, iată că, din când în când, zeii ne oferă câte un premiu: Miles Faulkner, utilizator ocazional, vine ca o surpriză şi ar putea fi o adevărată descoperire. Dacă Faulkner speră să obţină droguri pentru petrecerea pe care o organizează la Limpton Hall, pe şaptesprezece, s-ar putea să fie nevoie să-l sunaţi pe Heath pentru a afla dacă poate să ne dea câteva detalii.

— Eu nu-l pot suna, a spus William. Întotdeauna el este cel care mă contactează.

— Atunci, va trebui să aşteptăm să rămână fără bani. Singurul lucru pe care vă puteţi bizui, în cazul oricărui dependent de droguri.

— Heath ar putea să afle dacă Faulkner este un utilizator, chiar şi numele celui care-i furnizează drogurile, dar dacă ar accepta să depună mărturie la tribunal, asta-i altă problemă.

— Mi-ai spus că iubita lui Heath este disperată să se întoarcă în Brazilia şi că el vrea să meargă cu ea. Dacă am putea să le facilităm acest lucru, poate că ar fi de acord să se transforme în apărătorul legii.

— Atunci nu ne rămâne decât să sperăm că iubirea lui pentru Maria este mai mare decât frica de Rashidi.

***

— Acum pune bila neagră la locul ei, a spus William, dându-şi cu talc tacul.

Paul s-a întins peste marginea mesei de Snooker şi a aliniat bilele albă şi roşie, înainte de a da următoarea lovitură.

— Nicio speranţă, a spus el, când bila roşie nu a căzut în gaura din colţ şi s-a întors înapoi în mijlocul mesei, lăsându-l pe William numai să puncteze.

William şi-a folosit rândul şi a făcut 32 de puncte, lăsându-l pe Paul în situaţia de a avea nevoie de prea mulţi snookeri pentru a se mai obosi să revină la masă.

— Ai timp pentru un pahar rapid? l-a întrebat William, după ce s-au aşezat la o masă din colţul sălii de recreere. A sorbit din halba de bere, apoi a continuat: cum te simţi în noua ta poziţie?

— Încântat că am fost transferat la Scotland Yard, a spus Paul. Am visat asta, dar niciodată nu am crezut că se va şi întâmpla.

— Suntem norocoşi să te avem în echipă. Pot şti eu ciudăţenia cu furtul lui Rembrandt, dar sunt încă un novice când e vorba de drogurile pe care le poţi cumpără dintr-o drogherie de pe strada principală.

— Nu peste mult timp, vei şti la fel de mult ca orice dealer, a spus Paul. Şi, atunci, îţi vei dori să-i poţi închide pe toţi, să-i încui şi să arunci cheia.

— Inclusiv pe dependenţi?

— Nu. Vei ajunge să-ţi pară rău de ei.

— Deja îmi pare rău. Ei, cum te-ai acomodat? a întrebat William, schimbând subiectul.

— Bine. Deja mă simt un membru al echipei.

— Vreo problemă?

— Niciuna pe care să n-o pot rezolva.

— Nicio privire ciudată, când lumea dă cu ochii de tine, pentru prima oară?

— Numai de la câţiva tipi mai în vârstă, care, pe cinstite, nu mă vor accepta niciodată. Dar cu cei tineri este în regulă.

— E vreunul care îţi face probleme, în mod special?

— În mod evident, Lamont găseşte ideea greu de digerat, dar era de aşteptat. E de modă veche, aşa că nu am decât să-i dovedesc ce pot.

— Dacă te consolează cumva, şi eu am avut aceeaşi problemă cu Lamont, când am intrat în echipă. Nu uita că el e scoţian, aşa că ne consideră pe toţi nişte imigranţi.

Paul a început să râdă.

— Nu cred că ar fi fost altfel, dacă m-aş fi născut în Glasgow sau în Lagos.

— Ţi-ai dat deja seama de legătura dintre comandant, Jackie şi UCO?

— Nu, a spus Paul, punându-şi ochelarii. Nu m-am gândit la asta.

— Sunt cu toţii romani.

— Romano-catolici?

— Da. Iar Lamont e mason, aşa că fii atent la strângerile de mână. Şi cu toţii sunt puţin suspicioşi în privinţa noastră, pentru că am ajuns aici în urma programului de promovare accelerată. Aşa că, mai bine, am ţine-o aproape. Oricum, ce te-a determinat să intri în poliţie, iniţial?

— Prea mult Conan Doyle, în copilărie şi nu destul Thackeray. Nu m-a ajutat faptul că tata este profesor şi crede că, dacă nu ajung cel puţin comandant, asta va însemna irosirea unei bune educaţii.

— Am avut aceeaşi problemă, a spus William, ridicând paharul. Deşi în cazul tatălui meu, nimic mai puţin decât comisar nu e de acceptat. Dar să nu spui nimănui lucrul acesta.

— Deja ştie toată lumea, a spus Paul, râzând. Dar eu tot am intenţia să-ţi iau banii.

— Abia aştept. Ai poftă de încă un joc?

— Nu, mulţumesc. Am fost umilit destul, pentru o noapte.

— De ce n-ai veni la mine acasă, la cină, să o cunoşti pe Beth.

— Poate altă dată, William. În noaptea asta am o întâlnire şi ştiu că îţi va veni greu să crezi, dar ea are încredere destulă în mine.

— Probabil că e prima întâlnire, a spus William.

Când a sunat telefonul, William dormea dus. Nimeni de la galerie nu ar fi sunat-o pe Beth în miezul nopţii, aşa că apelul era probabil pentru el. A apucat receptorul, sperând că sunetul ascuţit nu o trezise pe Beth

— Trebuie să te văd, urgent, a spus o voce cunoscută.

Şi eu, s-a gândit William, mulţumindu-se să spună:

— Unde? Când?

— La Tate, mâine la ora unsprezece.

— De ce la Tate?

— Exclus să fie mulţi dealeri în galeria de artă în căutarea de clienţi. Dar, după câte ştiu, arta era materia ta preferată, la şcoală, aşa că spune tu unde.

— E mult Henry Moore, în galeria trei.

— Cine-i Henry Moore?

— Nu se va putea să o ratezi.

— Atunci, ne vedem acolo, mâine, la ora unsprezece.

— Astăzi, a spus William, dar Adrian închisese deja telefonul.

— Cine a fost? a întrebat Beth.

***

— Josephine Hawksby.

— Bună ziua, doamna Hawksby. Mă numesc Beth Rainsford. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar...

— Ne-ai invitat pe Jack şi pe mine la căsătorie, luna viitoare, şi abia aşteptăm să venim.

— Este amabil că spuneţi acest lucru, a spus Beth. William şi cu mine suntem încântaţi că puteţi veni. Dar nu de aceasta v-am sunat. Speram că m-aţi putea sfătui într-o problemă personală, preferabil, nu la telefon.

— Bineînţeles. Haide să luăm un ceai împreună, să zicem la ora cinci, la Fortnum, vinerea următoare. Este un loc unde pot fi sigură că nu vom fi ascultate de vreun poliţist obraznic.

***

După ce l-a informat pe scurt pe Lamont despre apelul din timpul nopţii, William a plecat de la Scotland Yard şi a pornit spre Tate pentru a se întâlni cu OSC[9]-ul lui. Era nerăbdător să afle de ce voia Adrian să-l vadă atât de urgent şi avea mai multe întrebări pregătite îndelung, înainte de a pune piciorul pe treptele ce-l duceau spre intrarea în galerie.

Cu toate că venise devreme, William s-a îndreptat direct spre galeria trei, unde a găsit un mic grup de vizitatori care admirau sculptura *Figură înclinată* a lui Moore. În timp ce aştepta să apară Adrian, a încercat să se relaxeze plimbându-se în jurul sălii, familiarizându-se cu prieteni vechi şi făcându-şi prieteni noi. Ocazional, se uita la Moore, dar Heath întârzia, aşa că a dat ocol la sală, a doua oară, cu pas încă şi mai lent.

Heath a intrat grăbit în galerie la ora unsprezece şi douăzeci, imaginându-şi, probabil, că întârzierea îi va crea un ascendent.

9 Sursă secretă de informaţii umane a autorităţilor publice.

William traversase spre *Crucifixul* lui Eric Gill, unde i s-a alăturat, câteva momente mai târziu, Heath.

— Hai să vorbim mergând, ca să nu putem fi ascultaţi, a spus William.

Heath a aprobat dând din cap, în timp ce William a continuat să meargă până în faţa lucrării lui Millais, *Ophelia* plutind pe râu înconjurată de flori. A încercat să se concentreze asupra bărbatului, nu asupra femeii.

— De ce ai vrut să ne întâlnim, aşa de în pripă?

— Îl ţii minte pe Tulip?

— Furnizorul tău.

— Nu mai este.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat William.

Cum cineva s-a apropiat de ei ca să saliveze pe lângă Ophelia, ei s-au îndepărtat repede, trecând la lucrarea lui Stubbs, *Cal atacat de leu.*

— Tulip a ajuns în spital, după ce a înghiţit un pachet cu cocaină, chiar înainte de a fi arestat.

— Riscul meseriei, a spus William, fără urmă de empatie.

— Fapt de care am intenţia să profit, pentru că el m-a rugat să am grijă de clienţii lui, cât timp lipseşte.

William s-a gândit la semnificaţia acestor cuvinte, în vreme ce se prefăcea absorbit de o scenă pe râul Norfolk, de Constable.

— Constable şi Turner s-au născut la un an diferenţă unul de celălalt, a spus el, pentru că se apropiase cineva de ei. Dar nu puteau fi mai deosebiţi ca stil: unul de modă veche şi tradiţionalist, celălalt original şi rebel. Poate că, din această cauză, nu au fost prieteni niciodată.

— Seamănă puţin cu noi, a spus Heath, înainte de a se îndepărta de William, pretextând că se uită la altă lucrare de pictură. Dar, haide să ne întoarcem la afaceri. Am nevoie de o favoare de la tine, a spus, îndată ce William a venit lângă el.

— La ce anume te gândeşti? a întrebat William, în timp ce unul dintre ei s-a aplecat mai atent asupra lucrării lui Morland, *Ghicitorul.*

— Cât timp Tulip e plecat, am marea şansă să strâng ceva bani adevăraţi, pentru a mă face, în sfârşit, nevăzut, dar voi avea nevoie ca băieţii tăi să mă lase în pace câteva săptămâni, nu mai mult.

— De ce-aş fi de acord cu lucrul acesta?

— Pentru că, imediat ce se întoarce Tulip, îţi voi da numele tuturor contactelor lui.

— Te va ucide.

— Nu, dacă eu voi fi pe cealaltă parte a lumii, înainte ca el să afle ce-am făcut, nu mă va putea omorî.

— Nu e suficient, a spus William, când două persoane din public s-au oprit să admire lucrarea lui Morland.

— Ce mai vrei? a întrebat Heath, în timp ce se îndreptau spre următoarea lucrare.

— Locaţia laboratorului lui Rashidi.

— Nici măcar Maria nu o ştie. Dar eu lucrez la aceasta.

— Atunci, hai să începem cu ceva puţin mai uşor, ca dovadă a intenţiilor tale bune.

— Ce ai în minte?

— Ştii că unul din clienţii lui Tulip este un bărbat pe care-l cheamă Miles Faulkner.

— Am văzut numele lui pe lista lui Tulip, dar nu este un client permanent. Aşteaptă întotdeauna cea mai pură marfă şi plăteşte maximul de preţ. Dar nu l-a mai contactat, în ultima vreme.

— O va face, a spus William, fără altă explicaţie. Şi când o va face, am nevoie să ştiu exact ce drog a comandat şi unde doreşte să-i fie livrat.

— Şi, dacă îţi spun aceste lucruri, mă vei lăsa să-mi fac treaba, până se întoarce Tulip?

— Numai şeful meu poate decide asta, dar, dacă este de acord, iar tu nu ne dai informaţia, îl voi vizita, personal, pe Tulip la spital şi voi spune ce ai făcut, în timpul absenţei lui.

— N-ai face aşa ceva unui prieten vechi.

— Ca şi Turner, tu nu eşti un vechi prieten, a spus William, când au ajuns din nou la *Crucifixul* lui Gill.

— Trebuie să recunosc că Moore este bun, a spus Heath.

8

— Numărul plăcuţei este diferit, dar taxiul este acelaşi, a spus Jackie, îndepărtând binoclul de la ochi.

— Cum de eşti sigură de asta? a întrebat William, în timp ce urmăreau cu privirile un taxi negru care mergea încet pe The Bolton Street.

— O siglă a Kleenex, pe bara din spate.

— Bună focusare, a remarcat William.

Au continuat să urmărească cu privirea cum Rashidi a coborât din maşină şi a deschis poarta de la numărul 24.

— Pălărie, mănuşi, palton, fular, a spus Paul. În mod clar, un bărbat obişnuit.

— Ceea ce s-ar putea foarte bine dovedi ar fi prăbuşirea lui, a spus William.

Fotograful începuse să fotografieze imediat ce Rashidi coborâse din taxi, cu toate că-l prevenise pe William că, din cauză că era aşa de bine camuflat, nu se aştepta ca rezultatele să fie diferite de cele de săptămâna trecută.

Uşa s-a deschis înainte ca Rashidi să apuce să bată în ea. Aceeaşi îmbrăţişare, care i-a permis fotografului să focuseze aparatul pe mănuşa de la mâna stângă, după care mama şi fiul au dispărut în interiorul casei.

William a pornit radioul care l-a conectat direct cu Yardul.

— Toate unităţile sunt pregătite, subiectul unu a sosit la adresa cunoscută, a anunţat el. Subiectul a intrat în casă. Dacă totul se va desfăşura ca săptămâna trecută, el nu va reapărea, cel puţin două ore.

— Cum stai cu întăririle? a întrebat Lamont.

— Am trei taxiuri la toate ieşirile din piaţă, pregătite să se pună în mişcare, în momentul în care primesc comanda.

— Şi la sol?

— Câte doi ofiţeri echipaţi pe banchetele din spate ale fiecărui taxi, instruiţi în detaliu să urmărească ţinta, din momentul în care coboară din taxi.

— Cu maşinile?

— Patru maşini fără însemne staţionate în zona dintre The Boltons şi Earls Court, gata să se pună în mişcare, în momentul în care primesc comanda.

— În minutul în care iese, să mă anunţi.

— Vă voi comunica, sir.

Lamont şi-a închis receptorul.

— Nu vrei să fim noi cei care dăm ordinele, acolo, şi nu să privim de pe margine? a întrebat el.

— Bineînţeles că vreau, dar să nu-i spui nevesti-mii, a răspuns Hawk.

***

— Lapte şi zahăr?

— Numai lapte, mulţumesc, doamnă Hawksby.

— Te rog să-mi spui Josephine, a insistat ea, întinzându-i lui Beth o ceaşcă cu ceai. M-am gândit mult la recenta noastră conversaţie.

— Dar nu v-am explicat de ce a trebuit să vă vizitez.

— Nu a fost prea dificil să-mi dau seama. Am presupus că voiai să ştii cum a fost să fiu căsătorită cu un poliţist, timp de peste 30 de ani.

— Aşa de evident a fost că aceasta vreau să vă întreb?

— Răspunsul simplu este: a fost iadul pe pământ. Nopţi nedormite, anulări în ultimul moment, întrebări pe care nu le poţi pune niciodată, teama că, într-o zi, el nu va mai veni acasă. Dar asta nu m-a făcut să încetez vreodată să-l iubesc pe Jack.

— Dar sunt atât de multe divorţuri în poliţie, a spus Beth. De exemplu, superintendentul Lamont şi Jackie, şi asta numai în departamentul nostru.

— Adevărat. Dar vei învăţa să accepţi faptul că poliţia este aşteptată să aibă aceiaşi orar ca şi răufăcătorii, cu toate că aceştia au vacanţe prelungite în locuri mult mai exotice. (Beth a râs.) Niciodată ziua de lucru nu a fost de la nouă la cinci şi, din ce-mi spune Jack, William nu are problema de care suferă o mulţime de poliţişti. (Beth a pus ceaşca pe masă.) Prea mult testosteron şi prea mulţi WPC[10].

— Poţi fi vreodată sigură pe asta? a întrebat Beth.

— Nu, nu poţi, dar Jack îmi spune că tu ai găsit un tânăr remarcabil, care, în mod clar, îţi va fi devotat.

— Şi eu îi sunt devotată, dar el va avea nevoie de o femeie excepţională ca parteneră şi eu sunt numai asistent de curator la Fitzmolean, care chiar lucrează de la nouă la cinci.

— Mulţumeşte-i lui Dumnezeu că unul dintre voi e normal, a spus Josephine, alegând un sandvici cu castravete, de pe masă.

— Dar mă nelinişteşte faptul că el este deja însurat.

— Cu meseria? (Beth a aprobat, dând din cap.) Toţi poliţiştii buni sunt, draga mea. Dar, dacă m-aş întoarce cu treizeci de ani în urmă şi dacă el m-ar mai cere din nou, eu tot m-aş căsători cu poliţistul Jack Hawksby.

— Vă pot pune o întrebare personală, Josephine?

— Oricare.

— Te-ai gândit vreodată să divorţezi?

— Niciodată nu m-am gândit la divorţ. La sinucidere, de câteva ori.

***

10 Woman Police Constable, prescurtare pentru o femeie ofiţer de poliţie de rang inferior.

— Ai fost invitat la nuntă? a întrebat Lamont.

— Da. Josephine şi cu mine aşteptăm cu nerăbdare momentul, cu toate că eu cred că vor fi de departe prea mulţi avocaţi criminalişti pe lista de invitaţi, pe care i-am întâlnit numai când m-am aflat în boxa martorilor.

— Posibil şi penalistul fără de pereche.

— Nu, a spus Hawksby. Sir Julian Warwick QC[11] nu este omul care să amestece afacerile cu plăcerea, aşa că Booth Watson nu va fi invitat.

Lamont a chicotit.

— Ai cunoscut-o pe Beth?

— Numai la Fitzmolean, la dezvelirea lucrării lui Rembrandt. Nu a fost greu să înţeleg de ce s-a îndrăgostit William de ea.

— Dumnezeu le ajută pe fetele sărace.

— Ce te face să spui asta, Bruce?

— Eu am divorţat de trei ori şi detectiv Roycroft o dată. De fapt, tu eşti excepţia care întăreşte regula.

— Am sentimentul că la William va dura. Singura mea îngrijorare este că Beth ar putea încerca să-l determine să iasă din poliţie.

— Toate cele trei soţii ale mele au încercat asta, a mărturisit Lamont, şi uite unde au ajuns. De fiecare dată când am fost promovat, nevasta respectivă m-a părăsit, dar nu înainte de a-mi lichida contul din bancă.

— Sunt sigur că William nu va merge pe calea aceasta, a spus Hawk. Totuşi, mă bazez pe tine să îndepărtezi ultimele vestigii ale coristului latent, înainte chiar ca eu să mă gândesc să-l fac inspector.

— Şi Adaja?

11 Prescurtare pentru Queen's Counsel, consilierul reginei. Un QC este un avocat superior numit la recomandarea lordului cancelar.

— Dacă-şi poate struni prejudecăţile rasiale, este destinat să lupte împotriva lor pe stradă...

— Ca să nu vorbim şi despre interiorul acestei clădiri, a spus Lamont. Îmi dau seama că nici eu nu sunt chiar fără reproş. Când am intrat în poliţie, singurul lucru care era negru era cafeaua.

— Ai urmărit *The Sweeney*? a întrebat Hawksby.

— N-am ratat niciun episod. M-am văzut în John Thaw.

Hawk a zâmbit.

— Dar ai sesizat greşeala din ultima reluare?

— Aminteşte-mi.

— Inspectorul Regan a afirmat că bătrânul Black Marias a primit acest nume după cel al unei femei care participa regulat la audieri, îmbrăcată în rochie neagră. Dar detectiv Adaja mă informează că, de fapt, termenul vine de la o femeie cu numele Maria, care administra un internat din Boston, pe care poliţia trebuia să-l viziteze mult prea des.

— Adaja este la fel de rău ca şi Warwick când este vorba să ne furnizeze informaţii inutile, a spus Lamont.

— Şi la fel de inteligent. De fapt, William ar putea fi un adevărat rival şi, în 2020, Poliţia Metropolitană ar fi în situaţia să-şi numească primul comisar negru.

— Ei, asta ar fi măcar mai bine decât primul comisar-femeie.

Hawk era gata să comenteze, când radioul a dat semne de viaţă.

— Subiectul se pune în mişcare, a spus William.

***

Aceeaşi îmbrăţişare, acelaşi pas lent pe alee; singura deosebire a fost că atunci când a pus pasul pe trotuar, a luat-o, de această dată, la stânga, nu la dreapta.

— Rămâneţi pe loc. Se îndreaptă spre Bolton Gardens. Rămâneţi pe loc, a repetat William.

— Contact, contact, s-a auzit o voce, la radio. Ţinta se urcă într-un taxi care nu are luminile aprinse. Porneşte. Se îndreaptă spre vest, pe Brompton Road.

— Contact – îl văd, a confirmat Danny.

— Rămâi cu el, a spus William, dar numai pentru încă o milă. Am o maşină neidentificată chiar în spatele tău, gata să preia.

— Înţeles, a spus Danny, care păstra distanţa, dar nu pierdea ţinta din ochi. Subiectul se deplasează pe aleea laterală, a raportat el, câteva momente mai târziu. S-ar putea să vireze la dreapta.

— Sau să continue drept în faţă, l-a atenţionat William. Caz în care ar trebui să aflăm unde locuieşte.

— Mai degrabă aflu unde lucrează, a spus Lamont. Dar nu mă aştept să fim aşa de norocoşi.

— Retrage-te, Danny, a fost următoarea comandă a lui William, şi permite-i maşinii de patrulare să preia. Dar rămâi pe poziţie, pentru că s-ar putea să am nevoie de tine mai târziu.

Pe William l-a amuzat faptul că cele patru maşini nemarcate erau cu toate Austin Allegros cu vechime de 5 ani, în culori standard, dar cu motoare tunate care, la nevoie puteau prinde 120 mile pe oră. Nimeni nu s-a uitat la ele în timp ce rulau pe banda din mijloc, pe Great West Road, fără a depăşi vreodată viteza de 40 mile pe oră.

— Ţinta a ajuns la sensul giratoriu Courage. Pare că vrea să continue pe M4.

— Unde se opresc de obicei taxiurile, după ce intră pe M4? a întrebat retoric William.

— La aeroport, a răspuns Danny.

— Exact ce ne trebuie.

— Parcă e pe autostradă, a spus şoferul de pe maşina de patrulare, pentru că la curbe goneşte.

— Părăseşte autostrada la ieşirea Hammersmith şi lasă-l pe Danny să preia. O altă maşină va atrage mai puţin atenţia pe autostradă, în special dacă Rashidi se îndreaptă spre aeroport. Dar,

Danny, dacă taxiul staţionează pe banda laterală, lasă altă maşină să preia, în vreme ce tu ieşi din autostradă la ieşirea Heathrow şi te întorci la Yard.

— Înţeles, dom' sergent.

— Ţinta a revenit pe banda din mijloc şi încetineşte, a spus Danny. Cred că ai dreptate, dom' sergent. E vorba de Heathrow.

— La naiba! a exclamat William. Nu am destule mijloace să acopăr toate cele trei terminale.

— Merge la Terminalul 1, călătorii interne.

— Păstrează distanţa! Paul, fii pregătit să-l urmezi în terminal.

— Sunt în poziţie de start.

A urmat o scurtă perioadă de linişte, timp în care William a dat ocol încăperii, temându-se că, dacă aceasta devine un exerciţiu săptămânal, îşi va toci pantofii, înainte de a afla încotro se îndrepta subiectul.

— Coboară din taxi şi se îndreaptă spre PLECĂRI, a comunicat Danny. Paul îl urmăreşte de aproape.

— Are vreun bagaj?

— Nu.

— Deci nu pare că se va urca în vreun avion.

— Poate că aşteaptă pe cineva? a sugerat Jackie.

— Nu la PLECĂRI. Bănuiesc că e un alt truc pentru a scăpa de oricine s-ar putea gândi să-l urmărească.

— Paul intră în terminal, a spus Danny.

— Ce se întâmplă cu taxiul lui Rashidi? a întrebat William.

— Se pune din nou în mişcare. Vrei să-l urmăresc?

— Nu. Dacă şoferul e profesionist, deja te-a văzut, până acum. Aşteaptă să ne informeze Paul unde se opreşte Rashidi.

— L-am pierdut, sir, a spus Paul, stânjenit grozav. Cred că sunt o duzină de intrări şi ieşiri la PLECĂRI, şi o mie de pasageri care roiesc în toate direcţiile.

— E greşeala mea, a recunoscut William. Ar fi trebuit să-i spun lui Danny să urmărească taxiul.

— Măcar să ai grijă, data viitoare, să acoperi toate cele trei terminale, a spus Hawksby, care urmărise fiecare cuvânt.

— Ce vă face să credeţi că se va întoarce la mama lui, săptămâna viitoare? a întrebat William, încercând să nu lase să se simtă frustrarea în vocea lui.

— Domnul Rashidi şi cu mine avem un lucru în comun. Nu întârziem niciodată la întâlnirea cu mamele noastre.

***

Tatăl lui Beth a bătut uşor în uşa de la baie.

— A sosit maşina.

— Suntem aproape gata, Arthur, a spus soţia lui. Mai dă-ne câteva minute.

Arthur s-a uitat la ceas. Şoferul făcuse o cursă până la biserică, mai devreme, în acea dimineaţă, şi îi raportase că durase unsprezece minute. Bineînţeles, Arthur a înţeles că toată lumea se aşteaptă ca mireasa să întârzie, dar nu chiar atât de mult, încât mirele să devină neliniştit, ca să nu mai vorbim de cei două sute de invitaţi ai lor. Beth s-a uitat, încă o dată, în oglindă. Nimic nu se schimbase. Nu şi-ar fi putut imagina o rochie mai frumoasă şi ştia că niciodată nu va putea să-i mulţumească cum trebuie tatălui ei pentru sacrificiile pe care le făcuse pentru ca această zi să fie una pe care ea să nu o uite niciodată.

Oare toate miresele au îndoieli în ziua căsătoriei? s-a întrebat Beth, în sinea ei.

— Eu am avut, a recunoscut mama ei, în timp ce-i fixa voalul. Aşa că eu cred că răspunsul este Da.

Încă o bătaie uşoară în uşă.

— Mă tem că asta-i una din acele rare ocazii în care nu se poate începe fără voi, le-a reamintit el, înainte de a coborî scara. A deschis uşa de la intrare şi a început să facă un du-te-vino, pe alee.

Câteva momente mai târziu, fiica lui a apărut în capul scării şi, ca orice tată al miresei, a devenit cel mai mândru bărbat de pe pământ. A părăsit casa şi a deschis portiera din spate a Rolls-Royce-ului – repetase chiar şi acest lucru – şi a aşteptat ca Beth să urce în maşină, apoi i s-a alăturat, pe bancheta din spate. Rolls-ul a demarat uşor şi Arthur s-a întrebat dacă să-i spună şoferului să mărească viteza sau nu, în timp ce s-a întors să-şi mai admire o dată fiica, şi a spus:

— Arăţi senzaţional, William este un bărbat foarte norocos.

— Sunt aşa de emoţionată, a spus Beth. Sper că nu se vede.

— Aşa trebuie să fii, domniţă. Eşti pe punctul de a semna un contract de parteneriat pe viaţă, fără nicio clauză de separare.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, tata. Nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără bunătatea şi generozitatea ta extraordinare, nu numai astăzi, ci de atât de mulţi ani. Ştiu că trebuie să fi fost momente în care te-am înnebunit.

— Destul de regulat, a replicat Arthur, chicotind uşor, dar sunt fericit să îi transfer această responsabilitate bărbatului care m-a eliberat din închisoare şi mi-a permis să mă întorc la muncă, deşi nimeni, cu excepţia ta, nu credea că aşa ceva este posibil. (Arthur a luat-o pe Beth de mână.) Taţii sunt întotdeauna convinşi că niciun bărbat nu e destul de bun pentru fiica lor, mai ales când este singura fiică, dar n-aş putea fi mai încântat decât avându-l pe William ginere. Desigur că nu e destul de bun pentru tine, dar se va descurca!

Beth a râs.

— Mama mi-a spus că ai fost la local, la petrecerea burlacilor.

— N-am stat mult.

— Ea nu spune aşa.

— Nu-ţi face griji. Era acolo jumătate din poliţia metropolitană, cu ochii pe el. În afară de câteva glume deocheate şi de câteva cântări îngrozitor de dezacordate, el era încă treaz, când l-am dus, cu maşina, acasă. Îi ştii porecla? a întrebat el, în momentul în care au virat spre strada principală şi au putut vedea, în faţă, vechea biserică parohială Sfântul Antonie.

— Coristul, a răspuns ea, însă nu i-a spus tatălui ei cum îi spunea ea însăşi lui William.

În timpul săptămânii, ea şi William făcuseră vreo două repetiţii şi preotul paroh, reverendul Martin Teasdale, ca un gentleman venerabil ce era, îi condusese fără grabă de-a lungul ceremoniei, punând mare accent pe importanţa jurămintelor făcute în faţa Celui Atotputernic. Încheiase avertizându-i că ceva precis va merge rău, în ziua căsătoriei, pentru că întotdeauna se întâmplă aşa.

Când Rolls-ul a tras în faţa bisericii, Arthur s-a uitat din nou la ceas. Întârziaseră cu şapte minute şi bănuia că William era destul de emoţionat. Dar ştia şi că emoţia lui va dispărea în clipa în care, afară, se va auzi sunet vesel de clopoţei şi îşi va vedea mireasa venind spre biserică, pe alee.

Arthur a coborât din maşină şi a deschis portiera din spate, permiţându-i fiicei lui să i se alăture. Domnişoara de onoare s-a grăbit să aranjeze trena lui Beth, apoi le-a făcut semn cu capul domnişoarelor de onoare, care s-au aşezat în şir, rapid. Beth l-a luat de braţ pe tatăl ei şi au intrat în biserică, în sunetul Marşului nupţial al lui Mendelssohn.

Participanţii la ceremonie s-au ridicat, ca unul, în picioare, în timp ce Beth înainta încet pe aleea centrală. În stânga ei, erau prieteni din zilele de şcoală şi de la Universitatea Durham, împrăştiaţi printre prietenii din şcoală şi de la King's College din Londra ai lui William. A zâmbit când l-a zărit pe Gino, care-i amintea de prima lor întâlnire.

În timp ce continua să meargă pe alee, Beth i-a văzut pe Jack şi pe Josephine Hawksby, pe Grace şi Clare, care se ţineau de mână, pe Jackie Croyfort, Paul Adaja şi Tim Knox, care s-au înclinat înspre ea. Şi, apoi, l-a văzut pe Wiliam pe treapta de sus a altarului, arătând atât de frumos în frac, cămaşă albă şi cravată argintie, cu o garoafă roz la butonieră. El i-a zâmbit emoţionat, în acelaşi fel în care îi zâmbise când o văzuse prima oară, când venise la Fitzmolean să asculte conferinţa ce trebuia să fie susţinută de către directorul muzeului. Dacă Tim nu s-ar fi îmbolnăvit, Beth nu ar fi fost rugată, în ultima clipă, să se implice şi poate că ei nu s-ar fi cunoscut niciodată. Beth nu recunoscuse niciodată nimănui, nici măcar în faţa lui William, că fusese destul de greu să susţină o conferinţă în public, pentru prima dată, şi nu-i fusese de niciun ajutor faptul că un tânăr extrem de chipeş nu se uita întotdeauna la picturi.

Când au ajuns la treptele altarului, Arthur Rainsford a lăsat pentru ultima oară braţul fiicei lui necăsătorite încă, a făcut un pas înapoi şi s-a dus lângă soţia lui, în prima strană.

Beth a urcat treptele până lângă William, care se uita la ea ca şi cum nu putea crede că este atât de norocos.

— Abia aştept să îndepărtez al şaptelea voal, a şoptit el.

— Stăpâneşte-te, bărbat al grotelor ce eşti, a replicat ea, bucuroasă că el nu putea să vadă ce împurpurată era.

Când a fost atinsă ultima clapă şi orga a tăcut, vicarul a început prin a le spune bun-venit miresei şi mirelui. Apoi, a privit spre adunarea aşezată şi a declarat:

— Iubiţilor, ne-am adunat aici, în faţa lui Dumnezeu şi în faţa acestei adunări...

Beth ştia aproape pe de rost ceremonia de căsătorie, ca o tânără actriţă ce aşteaptă să se ridice cortina, ca să poată oferi cel mai important rol al vieţii ei. Vicarul a intonat „Prin urmare, dacă un bărbat – de ce nu o femeie, se întrebase ea, în timpul repetiţiilor –, poate spune un motiv just pentru care aceşti doi tineri nu se pot uni

legal, să vorbească acum, altfel să tacă pentru totdeauna". În timpul repetiţiilor, vicarul le spusese că, aşa cum cere tradiţia, va face o pauză înainte de a-i spune lui William: „O iei pe această femeie să-ţi fie soţie credincioasă?"

Acum, el a făcut pauză şi o voce s-a făcut auzită spunând:

— Eu pot spune un motiv just!

Adunarea a încremenit instantaneu şi toate capetele s-au întors să vadă sursa vocii. Un bărbat pe care Beth îl văzuse numai o dată, a păşit pe alee şi a încercat să ajungă cu orice preţ la viitorul ei soţ. S-a oprit la treptele altarului şi a spus, arătând cu degetul spre William:

— Acest bărbat are o relaţie amoroasă cu soţia mea şi a provocat desfacerea căsătoriei noastre. Nu are nicio intenţie să-i fie credincios acestei femei şi pot dovedi aceasta.

Un amestec de voci s-a transformat într-un cor, iar Beth a izbucnit în lacrimi. William a făcut un pas spre Faulkner şi a fost nevoie de cavalerul său de onoare şi de doi paznici pentru a-i ţine la distanţă unul de celălalt.

În cei peste 40 de ani ca preot, reverendul Martin Teasdale nu trăise o asemenea întrerupere a slujbei de căsătorie. A încercat cu disperare să-şi amintească ce avea de făcut în asemenea circumstanţe. Abia a putut să-i telefoneze episcopului.

Cel care i-a venit în ajutor a fost sir Julian.

— Poate că ar trebui ca cele două familii, împreună cu domnul Faulkner, să vă însoţească în sacristie, pentru a lămuri lucrurile, i-a şoptit el din strană.

— Le rog pe cele două familii şi pe gentlemanul interesat să vină cu mine în sacristie, a spus preotul, în speranţa că această problemă se va rezolva.

William şi Beth au coborât cu reţinere treptele altarului şi l-au urmat pe preot în sacristie. După ce li s-au alăturat părinţii, au aşteptat în tăcere să apară şi acuzatorul lui William. Faulkner nu s-a grăbit deloc înainte să intre în încăpere.

— Cum vă numiţi, sir? a întrebat vicarul.

— Miles Faulkner, a anunţat el, cu acelaşi aer încrezător pe care-l arborase în boxa martorilor.

— Un bărbat care, în acest moment, ispăşeşte o sentinţă de suspendare de patru ani, pentru fraudă, a spus sir Julian. Fiul meu a fost ofiţerul care l-a arestat. Asta nu este nimic altceva decât răzbunarea unui bărbat care se simte vexat.

— Este adevărat că aţi fost declarat vinovat de fraudă, domnule Faulkner? a întrebat preotul.

— Este, a replicat Faulkner. Dar am de declarat ceva ce nu s-a spus în timpul procesului şi care va dovedi că afirmaţia lui sir Julian că eu aş fi motivat de răzbunare nu este nimic altceva decât o încercare de a mă reduce la tăcere, în timp ce, de fapt, eu îmi fac, pur şi simplu, datoria de creştin.

Toţi au început să vorbească în acelaşi timp, cu excepţia preotului, care, în momentul în care torentul de acuzaţii şi contra-acuzaţii s-a domolit, a spus:

— Vom asculta ce aveţi de spus, domnule Faulkner. Poate că aici nu este un tribunal, dar suntem în prezenţa unei autorităţi mult mai înalte, care va face judecata finală.

Faulkner s-a înclinat, sugerând că a înţeles gravitatea situaţiei.

— În faţa lui Dumnezeu, a spus el cu solemnitate, îl acuz pe acest bărbat că a avut o relaţie cu soţia mea, în timp ce era logodit cu această femeie. Un act de infidelitate care a cauzat încheierea de nereparat a căsătoriei mele.

Declaraţia i s-a părut puţin cam prea teatrală lui sir Julian, care nu avea nicio îndoială asupra persoanei care concepuse scenariul, cu toate că nu era sigur cu privire la modalitatea în care William ar putea să-şi dovedească nevinovăţia.

— M-am întâlnit cu doamna Faulkner de trei ori, a protestat William, şi de fiecare dată în calitatea mea de ofiţer de poliţie.

— Poţi nega că, într-una din aceste ocazii, ai petrecut noaptea cu soţia mea, în casa noastră din Monte Carlo, în timp ce eu eram departe, pe cealaltă parte a lumii?

— Am petrecut noaptea în aceeaşi casă, dar nu în acelaşi pat, a spus William, cu fermitate.

— Ai de gând să negi în faţa lui Dumnezeu că soţia mea s-a vârât în pat lângă tine, în acea noapte?

William nu a răspuns şi, de această dată, sir Julian nu a mai putut veni în ajutorul lui.

— Mă tem că asta este adevărat, a spus o voce din fundul sacristiei. Toţi s-au uitat într-acolo, ca să vadă cine a vorbit. Christina Faulkner a înaintat spre ei. Când William a fost oaspete în casa mea, după ce s-a dus la culcare, am intrat neinvitată în camera lui şi m-am strecurat lângă el, în pat.

Christina n-ar fi putut avea un auditoriu mai atent nici dacă ar fi oferit un spectacol la Albert Hall.

— Niciunei femei nu-i place să fie respinsă, a spus ea încet, dar William tocmai asta a făcut şi, literal vorbind, m-a dat afară pe uşă. Nu voi uita cuvintele lui, până în ziua morţii mele. *Iubesc o femeie remarcabilă,* mi-a spus el, *şi chiar şi promisiunea ta de a returna Rembrandt-ul furat la muzeul Fitzmolean nu mă va tenta să-i fiu necredincios ei*. Dacă vă gândiţi că asta trebuie să fi fost umilitor pentru mine, a continuat Christina, imaginaţi-vă numai prin ce trec eu acum, în prezenţa lui Dumnezeu şi a acestei adunări. A mai făcut o pauză, apoi şi-a exprimat riposta finală. Două alte mici întâmplări v-ar putea interesa, părinte. Eu începusem procedurile de divorţ cu mult timp înainte de a-l cunoaşte pe sergentul Warwick şi, poate mai important de-atât, nu ne-am mai întâlnit de-atunci, ceea ce, sunt sigură, vor confirma detectivii particulari ai soţului meu.

Beth l-a îmbrăţişat pe William şi l-a sărutat uşor pe buze.

— Este plăcut să ştiu că mă consideri mai valoroasă decât un Rembrandt, a spus ea. Nu mă pot gândi la un cadou de căsătorie mai frumos decât acesta.

Toţi cei prezenţi, cu excepţia lui Faulkner au izbucnit în aplauze. Arthur, care nu spusese nimic până atunci, a făcut un pas în faţă, l-a apucat pe Faulkner de braţ şi i l-a răsucit la spate, cu toată iscusinţa unui fost luptător amator şi l-a condus spre uşa din spate. A deschis uşa cu braţul liber şi, cu ajutorul unui pantof foarte bine lustruit, l-a aruncat afară, în cimitir.

Faulkner s-a împiedicat şi a căzut pe un genunchi înainte să-şi recapete echilibrul. În timp ce se îndepărta, l-a putut auzi pe Arthur strigându-i:

— Am fost arestat o dată pentru omor. Nu-mi oferi o scuză să o fac a doua oară! apoi a trântit uşa şi s-a întors la ceilalţi, pentru a-l auzi pe vicar spunând:

— Răzbunarea este a mea, a spus Dumnezeu.

Mireasa şi mirele s-au întors în biserică şi şi-au reluat locurile pe treptele altarului, într-un ropot de aplauze călduroase, dezvăluind faptul că vicarul uitase să închidă uşa dintre biserică şi sacristie, când se retrăseseră pentru lămurirea situaţiei.

— Unde rămăsesem, înainte de a fi întrerupţi grosolan? a întrebat vicarul, care a fost răsplătit cu râsete şi alte aplauze. Ah, da. O iei pe această femeie de soţie prin căsătorie?

După ce William şi Beth au făcut schimb de jurăminte, vicarul a încheiat:

— Vă declar, acum, soţ şi soţie. Poţi săruta mireasa.

Ovaţii susţinute i-au însoţit pe domnul şi pe doamna Warwick, în timp ce înaintau pe aleea centrală, spre ieşirea din biserică.

Recepţia a dat fiecăruia ocazia să-şi exprime opiniile faţă de intervenţia dezgustătoare a lui Faulkner, în timp ce discursurile care au urmat nu au menţionat defel incidentul. Când ceasul a bătut ora patru, Arthur a început din nou să se neliniştească că, dacă mai

durează mult ca Beth să se schimbe în hainele de călătorie, domnul şi doamna Warwick vor pierde zborul şi va trebui să-şi petreacă prima lor noapte ca soţ şi soţie pe bancheta din spate a unei maşini închiriate. Îi spusese de mai multe ori că transportul până la Gatwick va dura cel puţin o oră şi, încă o dată, ea ignorase avertismentul. Dar, când şi-a făcut apariţia în costumul de caşmir în culorile roşu cu bleumarin, asortat cu o eşarfă de mătase roşie şi o geantă mică bej, totul a fost dat uitării. Arthur i-a dat 10 lire bacşiş taximetristului şi i-a spus să aibă grijă ca ei să nu piardă avionul.

— Ţineţi-vă bine, domnule sergent, a spus şoferul, când cei doi s-au instalat pe bancheta din spate. Se poate să depăşesc limita legală de viteză.

— Oh, nu, nu tu, Danny, a spus William. Ce altceva rău se mai poate întâmpla, astăzi?

Au sosit la aeroport în patruzeci şi şase de minute şi, când nou-căsătoriţii au ajuns în holul pentru plecări, au fost salutaţi cu un anunţ:

— Aceasta este ultima chemare pentru zborul 019, spre Roma. Îi rugăm pe toţi pasagerii să se prezinte la poarta 31.

Domnul şi doamna Warwick au fost printre ultimii care s-au îmbarcat şi nu s-au relaxat până când avionul nu a început să ruleze pe pistă. William o ţinea strâns de mână pe Beth, în aşteptarea desprinderii de sol, când li s-a adresat pilotul:

— Vă vorbeşte căpitanul, a spus o voce prietenoasă. Îmi pare rău să vă raportez că inginerul nostru a depistat o mică avarie la motorul de la tribord şi va trebui, ca urmare, să ne întoarcem la poarta de îmbarcare, unde veţi fi rugaţi să coborâţi din avion şi să aşteptaţi până când vom pregăti un avion disponibil să vă ducă la Roma.

În cabină, s-a înălţat un oftat puternic, urmat de sute de întrebări, la care niciun membru al echipajului nu a putut răspunde.

— Vă pot asigura că siguranţa dumneavoastră este prima noastră prioritate, a continuat căpitanul. Sper că nu va dura mult până când se va putea să vă continuaţi călătoria.

— Nu m-aş mira, dacă s-ar dovedi că inginerul este Faulkner, a spus William, coborând bagajul lui Beth din spaţiul de depozitare de deasupra locurilor lor.

Beth nu a râs.

Pasagerii au fost escortaţi afară din avion şi înapoi în terminal, unde li s-a oferit ceai şi biscuiţi, în holul în care aşteptau anunţul următor. Promisiunea că „Nu va dura prea mult”, repetată regulat de personalul plin de solicitudine, a devenit din ce în ce mai puţin convingătoare, până când, în sfârşit, a venit un anunţ oficial din partea liniilor aeriene.

— Ne pare rău să vă spunem că nu este disponibil niciun avion, în acest moment. Toţi pasagerii vor primi locuri în primul zbor programat spre Roma, mâine-dimineaţă.

— Se pare, doamnă Warwick, că ne vom petrece prima noapte împreună, ca soţ şi soţie, într-un hol din aeroport, a spus William, îmbrăţişând-o pe Beth.

— Vom avea ce să-i povestim fiului tău, a spus ea.

— Fiul meu?

— Sau fiicei tale, poate, domnule Warwick. Aflǎ că sunt însărcinată.

10

— Domnul şi doamna Warwick?

William se întreba cât timp va dura până se va obişnui cu acest apelativ. A clipit şi a ridicat privirile, pentru a vedea o stewardesă pe care a recunoscut-o; era cea din avion.

— Da?

— Fiţi aşa de amabili şi mă urmaţi.

— Ce se întâmplă? a întrebat o voce somnoroasă, în timp ce William o trezea pe Beth. Abia am adormit.

— Nu am idee, dar îmi imaginez că, dacă o urmăm pe această doamnă de la liniile aeriene, tot misterul ne va fi revelat.

— Beth s-a ridicat în picioare, şi-a întins braţele şi a căscat ca un animal trezit din hibernare, apoi şi-a urmat, fără convingere, soţul.

— Poate că ne duce în holul de la clasa I, a şoptit William. O canapea de clasa I, pe care nu se doarme. Plus mâncare şi băutură, gratis.

— Incorect, din nou, oh mare detectiv, a spus Beth, în timp ce treceau pe lângă holul de la clasa I şi ieşeau din terminal.

Un şofer curtenitor a deschis portiera din spate a unei maşini cu însemnele liniei aeriene, care aştepta.

— Din ce în ce mai curios, a spus William, în timp ce luau loc pe bancheta din spate.

— Unde crezi că ne duce? a întrebat Beth.

— Nu la Roma, asta-i sigur, a răspuns William, în timp ce maşina demara.

— Nu la Londra, a spus Beth, când şoferul a ignorat indicatorul spre autostradă şi a virat la stânga, pe drumul de ţară.

Au mers peste vreo două mile, apoi maşina a încetinit şi a trecut prin nişte porţi de fier forjat, a continuat pe un drum încă şi mai strâmt, tăiat într-o pădure deasă. Probabil au mai mers cam o milă,

înainte ca, în faţa lor, să apară o vilă georgiană cu proporţii frumoase, din piatră de culoarea mierii, îmbrăcată în iederă. Când s-au oprit în faţa intrării, s-a grăbit să-i întâmpine un tânăr îmbrăcat într-o uniformă verde, elegantă, care le-a deschis portiera.

— Bine aţi venit la Lakeside Arms Hotel, domnule şi doamnă Warwick, a spus el, când ei au pus piciorul pe aleea de pietriş. Fiţi atât de amabili şi mă urmaţi.

Uşa masivă de stejar s-a deschis când ei erau la câţiva paşi distanţă de intrare şi în uşă îi aştepta un bărbat îmbrăcat elegant, cu jachetă neagră, pantaloni în dungi şi cravată argintie. Arăta de parcă abia ar fi sosit de la o nuntă.

— Bună seara, domnule şi doamnă Warwick, a spus el. Numele meu este Bryan Morris şi sunt directorul hotelului.

Fără alt cuvânt, i-a condus pe nişte scări largi, acoperite cu un covor pufos, până la etajul întâi, unde s-a oprit în faţa unor uşi duble pe care scria cu foiţă de aur Apartamentul Nell Gwynne. A scos cheia, a descuiat uşa şi i-a condus într-un apartament cu camere spaţioase, mai mare decât apartamentul lor din Fulham.

— Acesta este apartamentul nostru nupţial, care are vederea spre lac, a spus directorul, îndreptându-se spre un bovindou larg. Sper că nu vă vor deranja păunii. A tăcut un moment, lângă masa aranjată pentru două persoane, a netezit puţin faţa de masă, apoi i-a condus spre dormitorul principal în care trona un pat uriaş în care ar fi putut dormi confortabil patru persoane, fără să se atingă. Încă nu-şi încheiase turul; următoarea cameră în care i-a dus a fost o baie dotată cu un jacuzzi şi o cabină de duş, care ar fi putut primi o echipă de fotbal, deodată.

Rămaşi fără grai, cei doi l-au urmat înapoi în dormitor, unde au constatat că valizele lor îşi făcuseră apariţia, în mod misterios, şi pijamalele le fuseseră despachetate şi întinse pe pat. Într-o frapieră, trona o sticlă de şampanie. Directorul a deschis-o, a turnat şampanie în două pahare şi le-a oferit musafirilor săi.

— Vă rog să sunaţi şi să comandaţi, oricând vă convine, a spus el. Veţi găsi meniul pe masa pregătită pentru cină..

— Pot rămâne aici, pe tot restul vieţii mele? a întrebat Beth.

— Nu şi dacă încă speraţi să ajungeţi la Roma, mâine-dimineaţă, doamnă, a spus directorul hotelului. Apoi, s-a înclinat, s-a retras şi a închis, încet, uşile duble, în urma lui.

— Visez? a întrebat Beth, ridicând paharul. Pentru că nu pot crede că liniile aeriene fac asta pentru toţi clienţii care trebuie să rămână peste noapte în aeroport.

— Hai să nu punem prea multe întrebări, ca să nu ne trezim înapoi în sala de aşteptare a aeroportului, a spus William, privind spre patul dublu şi începând să desfacă nasturii jachetei lui Beth.

— Om al grotelor, ce eşti!

— Şi ce mai grotă!...

***

— Vrea ea asta? a întrebat Faulkner.

— Limpton Hall, cu toate dispozitivele de prindere şi accesoriile. Aceasta include cele 73 de picturi, cu toate că spune că îţi poţi păstra statuia care te reprezintă.

— Îndrăznesc să întreb, ce altceva mai doreşte?

— Douăzeci de mii pe an pentru plata personalului, a spus Booth Watson, precum şi un acord final pentru un milion de lire sterline.

— Presupun că asta e tot?

— Nu chiar. Păstrează toate bunurile personale. Bijuterii, haine, etc., plus Mercedes-ul şi pe Eddie, şoferul, pe care tot tu îl vei plăti.

— Spune-i să dispară pe veci.

— I-am spus deja, deşi nu exact cu aceste cuvinte.

— Nu uita că s-a culcat cu Warwick, la Monte Carlo şi că sunt încă împreună.

— Nu prea cred, Miles. După cum ai aflat direct chiar tu, când ai apărut la căsătorie la care te sfătuisem să nu te duci.

— Tu mi-ai scris scenariul, în caz că ai uitat, i-a reamintit Faulkner.

— Împotriva voinţei mele, a replicat Booth Watson.

— Dar nu aveam de unde şti că va fi acolo şi Christina.

— Pentru că, spre deosebire de tine, ea a primit invitaţie, ceea ce a sugerat mai degrabă că nu sunt amanţi.

— În orice caz, este încă vorba de cuvântul ei împotriva cuvântului meu.

— Dacă un complet de judecată ar avea de ales între o femeie înlăcrimată pentru că a greşit şi un bărbat care ispăşeşte o sentinţă (chiar dacă cu suspendare) pentru fraudă, tu ce parte îţi imaginezi că va alege?

— N-ar conta, pentru că, după cum mi-ai spus adeseori, un complet de judecată poate să nu fie informat despre orice pedepse anterioare pe care le-am primit.

— O regulă ridicolă, dar care, trebuie să recunosc, este în favoarea ta. Cu excepţia situaţiei în care vreunul dintre judecători nu a citit ziarul oficial, în decursul anului trecut.

— Crezi că s-ar putea ajunge la tribunal?

— Desigur, dacă nu te hotărăşti să te potoleşti.

— Nu am de gând să renunţ la niciuna dintre picturile mele fără luptă, a spus Faulkner. Mi-a luat o viaţă întreagă să alcătuiesc o colecţie.

— Miles, dacă vrei să le păstrezi, ea va aştepta ceva în schimb. Şi, din nefericire, colecţia valorează mai mult decât toate cele trei case, yacht şi avion luate împreună, faţă de care ea nu a arătat niciun fel de interes.

— Amână acordul final cât de mult timp poţi, BW. S-ar putea să mai am un as în mânecă.

***

Mic-dejunul le-a fost servit în cameră, în dimineaţa următoare, la ora 10, împreună cu exemplare din *The Times* şi *Telegraph,* pe noptieră.

— Prima lor greşeală, a spus Beth, cu un zâmbet. Dar nu cred că au mulţi oaspeţi care cumpără *Guardian.*

— Sau *Sun,* în cazul de faţă, a spus William, în timp ce a început să atace mic-dejunul englezesc; Beth a sorbit din sucul de portocale proaspăt stors şi a citit despre planurile de căsătorie ale prinţului Andrew şi ale lui Fergie.

La ora 10:20 s-a auzit o bătaie uşoară în uşă şi, ca zâna cea bună, a reapărut domnul Morris.

— Sper că amândoi v-aţi bucurat de un somn bun, s-a aventurat el să afirme.

— Mai bun nu se putea, a spus William, după ce a înghiţit ultima picătură de cafea.

Beth a vrut să adauge: *Nicio şansă pentru aşa ceva, când eşti măritată cu un om al cavernelor,* dar a păstrat gândul pentru ea.

— Am întrebat numai pentru că nu aţi comandat cina, seara trecută.

— Eram amândoi plini de cartofii prăjiţi şi alunele din avion, a îngăimat Beth.

— Din păcate, aţi ratat primul zbor spre Roma, de dimineaţă. Am reuşit, totuşi, să facem rezervări pentru zborul de la ora douăsprezece şi treizeci şi cinci şi liniile aeriene v-au oferit locuri la clasa business. Vă va aştepta afară o limuzină, care vă va duce înapoi la aeroport.

— Bineînţeles că aşa va face, a spus Beth.

— Scuze, doamnă?

— Soţia mea vrea să spună că aceasta a fost pentru noi o experienţă de neuitat şi dumneavoastră n-aţi fi putut face mai mult pentru ca sejurul nostru să fie memorabil.

— Ce drăguţ să spuneţi acest lucru, sir. Acum vă las şi voi trimite hamalul să vă ia bagajele, peste câteva minute, a spus dl. Morris, care s-a înclinat, încă o dată, înainte de a părăsi încăperea.

— Detectiv-sergent Warwick, a spus Beth, îmbrăţişându-şi soţul, va trebui să ai grijă să fii promovat cu regularitate.

— De ce? a întrebat William, cu inocenţă.

— Pentru că m-aş putea obişnui cu viaţa asta, William era pe punctul să protesteze, când ea a adăugat: dar, pentru moment, mă voi rezuma la a petrece aniversarea căsătoriei noastre în această cameră, o dată pe an, pe tot restul vieţii noastre.

***

— Tocmai au plecat, sir, a spus directorul, privind pe fereastra din biroul său cum limuzina dispare pe alee. Cred că veţi considera că v-am urmat întocmai instrucţiunile.

— Chiar aşa, domnule Morris. Fiica mea a sunat, acum câteva minute, să-mi spună că au rămas la sol din cauza unei probleme la un motor, dar că liniile aeriene au făcut totul pentru a se recompensa.

— Foarte recunoscător să aud acest lucru, sir. Unde să trimit nota de plată?

— La biroul meu din Marylebone. Menţionaţi că e corespondenţă personală, în atenţia lui Arthur Rainsford.

***

Detectiv-superintendent Lamont a ridicat receptorul de pe birou pentru a primi salutul unei voci cu accent de funcţionar public, care zgâria urechea lui scoţiană.

— Vă raportez, sir.

— Îţi place să fii şef, detectiv Adaja, chiar dacă numai pe perioada în care sergentul-detectiv Warwick e în luna de miere?

— Fiecare minut îmi place. Nu cred că există vreo şansă să-şi amâne întoarcerea, sir, pentru că sper să rezolv cazul, până se întoarce.

— Nicio şansă, a spus Lamont. Nu numai pentru că Warwick tocmai a sunat de la Roma şi tot ce voia să ştie a fost dacă am aflat unde locuieşte Rashidi.

— De ce oare nu sunt surprins?

— Ceva nou, pe front? a întrebat Lamont, ignorând comentariul lui Adaja.

— Aţi avut dreptate că trebuie să avem acoperite toate cele trei terminale, sir. Rashidi a fost lăsat la terminalul trei, de această dată, dar a ajuns, în cele din urmă, tot la terminalul unu.

— Şi unde s-a dus, de acolo?

— L-a luat un BMW negru şi l-a dus la Litle Charlbury, un sat din Oxfordshire.

— Aţi localizat locuinţa lui, să-i spun lui Warwick, dacă sună?

Paul a râs.

— Nu prea seamănă a casă, sir, seamănă mai mult cu un castel. Are chiar şanţ cu apă şi pod mobil. Terenul probabil că are peste o sută de acri şi cel mai apropiat vecin este la cel puţin o milă distanţă.

— Atunci mai bine ai fi prudent şi ai informa poliţia locală cu ce te ocupi. Cu atât de mulţi bani care se spală în zonă, s-ar putea să aibă câţiva pe statul de plată sau măcar să-i avertizezi că îi deranjăm.

— Nu e decât un poliţist de ţară şi singurul lucru mai bătrân decât el este bicicleta lui.

— Mijloace de securitate?

— De ultimă oră, plus amprenta personală. Toată proprietatea este împrejmuită de un zid de zece picioare cu sârmă ghimpată electrificată.

— Întotdeauna, când e vorba de siguranţa şi proprietăţile lor, infractorii iau măsuri mai stringente decât oamenii cinstiţi, a spus Hawk, intrând pe fir, pentru prima oară. Crezi că e posibil ca fabrica lui de droguri să se afle undeva, în teren?

— Nu pare, sir, a spus Paul, cel puţin pentru că ar necesita un centru de distribuţie. Toată lumea din sat ar vedea intrând şi ieşind lucruri. Dar voi rămâne pe poziţie să văd dacă pot afla ceva pe plantaţia locală.

— Bun! a spus Hawksby. Între timp, voi aranja un zbor pe deasupra proprietăţii în elicopterul Poliţiei, mâine-dimineaţă. Deşi, din ce spui tu, nu mă aştept să găsim ceva incriminator, bănuiesc că locul face parte dintr-un front public, cu un preşedinte de companie de ceai, de succes.

— Şi taxiul care l-a luat de la aeroport – unde s-a garat? a întrebat Hawksby.

— La casa din Chiswick a şoferului, a răspuns Jackie. S-a dovedit că are permis de şofer de taxi. Dar vinerea după-masă nu are decât un client, pe care-l ia din City, la ora patru şi-l lasă pe Boltons Street, în jur de ora cinci. Câteva ore mai târziu, îl duce la Heathrow şi-l lasă, în fiecare săptămână, la alt terminal. Am aranjat deja kilometrajul la taxi, aşa că nu mai este nevoie să acoperim întotdeauna, toate terminalele.

— Abia ţi-am aprobat să faci asta, deci ai ataşat aparatul nostru înainte sau după ce ai primit permisiunea din partea mea? a întrebat Hawk.

— Cam cu câteva ore înainte, a recunoscut Jackie.

— Să nu mai faci această greşeală, detectiv Roycroft. Este tipul de acţiune care ne poate conduce la tribunal şi periclitează întreaga operaţiune. Pe viitor, lucrează cu respectarea regulilor, altfel te-ai putea trezi înapoi la patrulare.

— Da, sir, a spus Jackie. După ce-a închis telefonul, a adăugat: dar infractorii lucrează după alte reguli, în caz că nu aţi observat... sir.

***

— Mă întreb dacă au descoperit unde se află laboratorul, a spus William.

— Sunt sigură că vor reuşi cumva să supravieţuiască fără tine, câteva săptămâni, domnule sergent, a spus Beth, cercetându-şi ghidul.

— Deci, ce-ai plănuit pentru această după-amiază? a întrebat William, cu un oarecare sentiment de vină.

— O vizită la Vila Borghese, unde vei avea şansa să vezi trei dintre cele mai frumoase lucrări ale lui Bernini, un Raphael de neuitat şi...

— *Iubirea sacră şi profană* al lui Tiţian.

— Pictat în ce an?

— 1514.

— Uneori, uit că ai studiat Istoria Artei la King, între alergările din timpul zilei pe pista de curse şi cititul romanelor Agathei Christie, în timpul nopţii.

— Ale lui Simenon, de fapt. În franceză. Deci când ajungem să vedem Da Vinci şi Michelangelo?

— Răbdare, om al cavernelor. Mai avem o săptămână să vedem lucrările celor doi cei mai mari artişti care au trăit vreodată.

— Sunt mai degrabă un om al lui Caravaggio.

— Atunci ştii deja că unsprezece din operele sale se păstrează în galerii şi biserici chiar de aici, din Roma. Dar, spune-mi, sergent Warwick, dacă ţi s-ar fi oferit oportunitatea să-l arestezi pe Caravaggio şi să fie condamnat la moarte, în 1606, după cearta din crâşmă, ce decizie ai fi luat?

— L-aş fi spânzurat pe blestemat. Spre deosebire de lacomul şi ipocritul papă Paul V.

— Mă bucur că nu tu erai papă, în acea vreme, altfel n-am mai putea vedea nouă din acele unsprezece capodopere.

***

— Crezi că Hawk ştie că avem o relaţie? a întrebat Jackie.

— Bineînţeles că ştie, a spus Ross. De aceea te-a ales pe tine să fii ofiţerul meu de legătură.

— Dar cei mai mulţi cred că ai părăsit poliţia.

— Inclusiv mama mea. Dar aceasta a făcut parte din planul lui Hawk. Aşa de mulţi tineri ofiţeri demisionează după primii doi ani şi sunt daţi repede uitării.

— Dar tot e o decizie grea să devii UCO pe termen lung, luând în considerare toate riscurile pe care le implică aceasta.

— Întotdeauna am fost un singuratic, a recunoscut Ross. Hawk a înţeles asta devreme, în cariera mea, şi s-a folosit de această trăsătură.

— Deci, mergi undeva sau numai spui că faci ore suplimentare?

— Asta decid alţii. Dar am stabilit deja că Tulip vine regulat la Trei Pene, cum sunt alţi câţiva traficanţi ale căror nume voi putea să le adaug destul de curând. Dar este ceva pentru care nu-mi permit să mă grăbesc. Pentru un UCO, răbdarea nu e o virtute, este o necesitate. Dacă vrei să supravieţuieşti. Chiar dacă şi numai unu dintre aceşti bastarzi bănuieşte pentru un singur moment că sunt membru al brigăzii pentru droguri, data următoare mă vei vedea

plutind pe râu, în timpul fluxului de dimineaţă, a spus el şi şi-a pus mâna pe interiorul coapsei lui Jackie.

— Nu încă, i-a îndepărtat ea mâna.

— Dar n-am făcut sex de câteva săptămâni.

— Cu cine crezi tu că glumeşti? Hawk a primit cel mai recent raport al tău şi chiar mi-a cerut să te felicit. Dar, acum, vrea să afli unde e laboratorul lui Rashidi.

— Asta ar putea dura un pic mai mult, pentru că Viper nu te invită în cuibul lui, până nu-i faci dovada de om de încredere şi eu abia sunt o târâtoare, cea mai joasă formă de viaţă.

A luat-o pe Jackie în braţe şi a început să o sărute uşor pe sâni. Pentru un moment, ea a uitat la ce altă întrebare aştepta Hawk răspuns, când limba iubitului ei se mişca înfometată pe trupul ei. S-a întins pe spate şi nu s-a mai gândit la Anglia. La puţin timp după ce au făcut dragoste, Ross s-a strecurat jos din pat şi a început să se îmbrace.

— Nu faci un duş? a întrebat ea.

— Nu se potriveşte cu zona, a răspuns Ross, fără să se simtă jenat.

Şi, atunci, ea şi-a amintit.

— Şeful vrea să fii cu ochii pe un traficant pe nume Adrian Heath. Era pe ultima ta listă. Încearcă să afli ce face şi informează-ne.

— Ţi-a dat vreun indiciu? De ce este tipul aşa de important?

— Hawk nu dă indicii, numai ordine.

— A fost o întrebare prostească, a recunoscut Ross şi a deschis fereastra.

— Data viitoare când vii fără să mă previi, bate măcar în fereastră.

— De ce? a întrebat Ross, în timp ce ieşea pe fereastră, pe scara de incendiu.

— M-ai putea găsi cu altcineva în pat.

11

Sir Julian şi-a ridicat privirea şi i-a zâmbit clientului aflat de cealaltă parte a biroului.

— Soţul preferă Limpton Hall – dar nu şi lucrările de pictură –, apartamentul din Eaton Square, care nu mai este decât şapte luni în chirie, zece mii de lire sterline pe an, pentru cheltuielile cu personalul, şi un depozit de o jumătate de milion de lire sterline.

— Aşadar ce ar trebui să-i răspund? a întrebat Christine.

— Că acceptaţi Limpton Hall şi apartamentul din Eaton Square, dar că-i cereţi şaisprezece mii pe an şi nimic mai puţin decât opt sute de mii de lire sterline în depozit. La urma-urmelor, este responsabilitatea legală şi morală a soţului să se asigure că veţi continua să trăiţi în stilul cu care v-aţi obişnuit după atât de mulţi ani ca soţie supusă şi ascultătoare.

— Sir Julian, eu chiar cred că vă distraţi.

— Cu siguranţă, nu, doamnă. Îmi îndeplinesc, pur şi simplu, datoriile fiduciare pe seama clientului meu. Nimic mai mult.

— Şi, cu siguranţă, nimic mai puţin.

— Sir Julian şi-a permis un zâmbet crispat. Nu-i prea păsa de doamna Faulkner, dar trebuia să recunoască faptul că, întotdeauna, apreciase compania ei.

— Trebuie să întreb cât de puternic vă deranjează că picturile sunt parte a contractului final.

— Nu m-ar putea afecta mai mult, a spus ea. De fapt, asta înseamnă întreruperea negocierii.

— Doamnă Faulkner, vă pot întreba de ce, de vreme ce aţi afirmat cu toată claritatea că nu vă interesează în mod special arta?

— În momentul când se va pronunţa sentinţa, le voi da la licitaţie. Miles nu va rezista tentaţiei de a le cumpăra înapoi şi intenţionez să mă asigur că nu le va achiziţiona ieftin.

Sir Julian a evitat să-i adreseze întrebarea evidentă şi a spus, simplu:

— Atunci voi insista ca picturile să fie parte a înţelegerii.

— Toate cele şaptezeci, a spus Christina. Şi îl puteţi atenţiona pe Miles să nu se apuce să-mi bage pe gât copii sau falsuri, pentru că, dacă face acest lucru, următorul meu apel va fi la comandantul Hawksby.

Sir Julian şi-a reprimat un zâmbet.

— Mai aveţi alte întrebări în legătură cu înţelegerea, doamnă Faulkner?

— Numai una. Cealaltă parte a fost de acord să vă plătească taxa?

— Da.

— Atunci, eu voi apela la dumneavoastră, în mod regulat, pentru sfaturi, sir Julian, şi se poate să nu fie întotdeauna sfaturi care să aibă legătură cu Miles. Dar, întotdeauna, îl vor afecta pe el.

***

Jackie s-a dus repede în cealaltă parte a camerei, când a început, să sune telefonul de pe biroul lui William.

— Detectiv Roycroft, a răspuns ea.

Legătura s-a întrerupt.

— Probabil a sunat fostul coleg de şcoală al lui William, a spus Lamont. Din nefericire, nu pare să vrea să vorbească cu nimeni altcineva.

— Dacă sună din nou?

— Va trebui să sperăm că William se va întoarce, până atunci.

— Şi, dacă nu se întoarce?

— Atunci, vei avea tu sarcina de neinvidiat de a decide sau nu să-i întrerupi luna de miere.

***

William privea în sus la tavanul Capelei Sixtine, despre care, potrivit ghidului pe care-l avea în mână, savanții considerau că schimbase istoria artei apusene.

— Cât timp i-a luat lui Michelangelo să termine fresca? a întrebat Beth.

— A lucrat neîntrerupt la ea din 1508 până în 1512, a răspuns William. A petrecut cea mai mare parte a acestui timp întins pe spate, în vârful schelei construite rudimentar. Când a terminat-o era, practic, schilod. N-a fost deloc de ajutor că papa Julius II nu l-a plătit niciodată la timp.

Beth era uluită de ambiția proiectului şi nu s-a oprit din admirarea tavanului, până când nu a început s-o doară gâtul.

— Ai fi putut folosi una din oglinzile puse la dispoziție, i-a sugerat William.

— Aş fi putut, de asemenea, să cumpăr o carte poştală. Dacă Roma n-ar fi plină cu capodopere, aş vizita capela în fiecare zi, până când tu ar trebui să mă târăşti afară!

— Chiar dacă ar trebui să te alături unei lungi cozi de credincioşi, devreme, în fiecare dimineață?

— Michelangelo a stat întins pe spate patru ani pentru a realiza această capodoperă unică, aşa că aş fi, pur şi simplu, fericită să stau la coadă câteva ore, pentru a aduce omagiu amintirii lui.

***

Telefonul de pe biroul lui William a sunat din nou. Dacă n-ar fi fost a treia oară, în acea dimineață, când suna, Lamont l-ar fi ignorat.

— Răspunde odată, a spus el, exasperat. Dar să nu spui că William este încă în luna de miere, indiferent cine este la telefon.

Jackie a ridicat receptorul.

— Sergentul Warwick nu este disponibil, în acest moment.

— Trebuie să vorbesc cu el urgent.

— Îi puteţi lăsa un mesaj?

— Spuneţi-i că Faulkner a dat drumul la invitaţiile la cină.

— Altceva?

— Voi suna din nou peste o oră, când îl aştept la celălalt capăt al firului. Nu pot crede că are de făcut ceva mai important decât să-l prindă pe Faulkner asupra faptului.

— Nu va fi posibil, a spus Jackie, dar legătura se întrerupsese deja.

***

Telefonul a început să sune, exact când William termina să se radă. A apucat receptorul din baie, în speranţa că apelul nu a trezit-o pe Beth.

— Bună dimineaţa, a salutat el rapid.

— William, sunt Jackie. UCO tocmai a sunat să-ţi spună că Faulkner a dat drumul la invitaţiile la cină, ce-o fi însemnând asta. Are nevoie să vorbească cu tine despre asta, urgent! Vrei să-i dau numărul tău, când sună din nou?

— Da, bineînţeles. Spune-i să mă contacteze cât mai repede posibil, a şoptit William, apoi a pus receptorul în furcă.

— Altă femeie? a întrebat Beth somnoroasă, când el s-a întors în dormitor.

— Tu nu vei avea niciodată o asemenea problemă, a spus William, aşezându-se lângă ea pe marginea patului, şi odihnindu-şi uşor urechea pe pântecul ei. Aud ceva...

— Un băieţel?

— Nu, este o fetiţă.

— De unde ştii?

— Bodogăne.

— Îl bodogăne pe taică-său pentru că vrea să ne părăsească pe amândouă şi să plece acasă, în loc să mai petrecem încă o zi cu celălalt bărbat al vieţii mele.

— Deci asta ai plănuit, pentru astăzi?

— Da. Vreau să merg din nou la Capela Sixtină.

— Pentru mine, e în regulă. Dar va trebui să stăm la coadă.

— Voi sta la coadă şi voi cumpăra biletele şi tu poţi veni acolo, vreo două ore mai târziu. Asta îţi va oferi destul timp să preiei mesajele de la birou, fără să aflu eu cine te-a sunat, a spus ea, înainte de a dispărea în baie.

***

— Doamna Faulkner, sunt încântat să vă raportez că partea adversă a acceptat ultimele noastre condiţii, fără comentarii, aşa că pot acum să schiţez hotărârea finală, a spus sir Julian.

— Miles a fost de acord să păstrez eu toate picturile de la Limpton Hall? a întrebat Christina, fără a părea convinsă.

— Fără excepţie. Vor trimite inventarul, aşa că veţi putea verifica tot ce au motivat, şi i-a înmânat un document format din două pagini.

Christina a studiat cu atenţie lista şi, cu mult înainte de a ajunge la Vermeer, a spus:

— Cred să sunt copii.

— M-am gândit că veţi afirma asta, aşa că, după cum m-aţi instruit, l-am avertizat pe Booth Watson că fiecare lucrare va trebui autentificată de către un specialist de la Christie’s înainte ca noi să fim de acord să semnăm un document obligatoriu.

— Şi el a fost de acord?

— Nu mai mult decât se aştepta clientul meu.

— Nu cred, a spus Christina. Miles nu cedează niciodată atât de uşor. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Pune ceva la cale.

***

A trecut o oră şi Adrian nu a sunat. Ca întotdeauna William a simţit nevoia de a face o presupunere. A continuat să-şi verifice ceasul la fiecare câteva minute, dar telefonul a rămas absolut tăcut. William încerca să decidă dacă ar trebui să scape de Capela Sixtină şi să dea ochii cu o Beth furioasă sau să meargă să se întâlnească cu ea şi să trăiască amândoi fericiţi, până la sfârşitul lumii. Tocmai îşi punea haina, când a sunat telefonul. A ridicat receptorul la al doilea apel:

— William Warwick, a spus el.

— Voiai să ştii care va fi meniul la petrecerea de sâmbătă seara, de la Limpton Hall. William nu a spus nimic. La antreuri, canabis, nimic altceva decât ce e mai bun, urmat de cele mai frumoase pacheţele cu cocaină columbiană de 96% puritate. Pauză. Cred că-mi datorezi încă două sute.

— Vei fi plătit exact, dar numai după ce furnizezi bunurile.

— Voi merge la Limpton Hall sâmbătă, la ora şapte. Îţi voi putea da raportul în jur de ora opt şi îmi voi primi banii.

Nu de la mine, s-a gândit William, dar s-a mulţumit să-i spună:

— Vei dori să depui mărturie la tribunal că i-ai vândut droguri lui Faulkner?

— Posibil. Dar va trebui să discutăm condiţiile, pentru că, dacă sunt de acord să fac asta, niciodată nu voi mai putea să lucrez în Anglia. Totul are un preţ.

Adrian a închis, fără să se obosească să spună la revedere.

După ce a dat, în mare grabă, un telefon, pentru a-i raporta pe scurt lui Lamont conversaţia, William s-a îndreptat repede spre uşă. Credea că poate ajunge totuşi la timp, chiar dacă îi va fi greu să se

concentreze asupra *Creării lui Adam,* mai mult decât asupra căderii lui Miles Faulkner.

***

— Tocmai a sunat William, de la Roma, a spus Lamont. M-a informat despre conversaţia pe care a avut-o cu OSC... şi recomand să mergem înainte cu operaţiunea la scară mare, sâmbătă noaptea. Păcat că William va absenta de la această intervenţie în forţă.

— I-aş cere să-şi scurteze luna de miere, a spus Hawk, dacă nu aş crede că Beth întâi îl va ucide şi apoi va veni să mă caute pe mine. Prezintă-mi planul, Bruce, ca să i-l pot arăta comisarului.

— Am obţinut deja un mandat de perchiziţie la Limpton Hall...

***

— Poate c-ar trebui să ne întoarcem acasă, cu câteva zile înainte, a sugerat Beth, în timp ce se îndreptau spre hotel.

— Cu siguranţă, nu, a spus William. Am de gând să petrec o singură lună de miere în viaţă şi nu intenţionez să-i acord nici măcar o singură zi din ea lui Miles Faulkner.

— Dar s-ar putea să nu mai ai altă oportunitate ca aceasta şi ai reuşit cumva să supravieţuieşti zece zile în care telefonul a sunat o singură dată. William nu a răspuns nimic. De ce am impresia că mai degrabă ai petrece sâmbătă noaptea la Limpton Hall, împreună cu Faulkner, decât să mai mănânci încă o porţie de spaghete la Campo de Fiori, împreună cu mine?

— Cu siguranţă, nu, a repetat William, dar nu chiar cu convingere în voce.

— Sergent Warwick, poate că nu va fi un şoc pentru tine faptul că, după încercarea patetică a lui Faulkner de a ne împiedica să ne căsătorim, nu aş fi nefericită să-l văd în spatele gratiilor.

— În ciuda faptului că speri încă să obţii câteva alte lucrări din colecţia lui, odată ce va fi pronunţat divorţul.

— Numai o singură lucrare în special, a recunoscut Beth. Mărturisesc că aceasta ar îmbogăţi colecţia galeriei, dar nu voi crede, până nu o voi vedea expusă pe peretele muzeului.

— Ce-ai pus tu la cale, pe la spatele meu?

— Noua mea cea mai bună prietenă, Christina Faulkner, a promis muzeului Fitzmolean că va fi primul care va alege oricare din cele şaptezeci şi trei de piese din Limpton Hall, îndată ce va fi pronunţat divorţul. Eu am pus ochii pe o lucrare mică, dar desăvârşită, a lui Vermeer, *Gulerul alb de dantelă,* care ar înnobila intrarea de sud a muzeului.

— Ce te face să crezi că ea este cumva mai altfel decât soţul ei în a-şi respecta cuvântul dat?

— Faptul că tatăl tău este avocatul ei şi Clare a întocmit un contract, aşa că suntem cu toţii în aceeaşi echipă, acum.

William s-a oprit la recepţie.

— Da, signor, cu ce vă pot ajuta?

— Trebuie să prind primul zbor spre Londra.

***

Imediat ce stewardesa a deschis uşa avionului, William s-a repezit prin deschidere, ca un ogar scăpat din cuşcă. Nu s-a oprit din alergare până nu a ajuns la telefoanele publice.

— Unde eşti? a întrebat Lamont.

— La Gatwick. Ar trebui să ajung la voi, cam într-o oră.

— Beth ce zice despre asta?

— A fost ideea ei. În orice caz, există un gentleman cu probleme la spate a cărui operă ea vrea să o mai vadă o dată.

— Atunci, spune-i să cadă în genunchi şi să se roage, pentru că s-ar putea să avem nevoie de intervenţia Celui Atotputernic pentru a rezolva cazul acesta. Între timp, întoarce-te cât de repede poţi.

William s-a dus direct în faţa cozii de la Controlul paşapoartelor şi şi-a prezentat legitimaţia. Un ofiţer i-a verificat paşaportul şi a trecut rapid de control. Mulţumită lui Beth, care fusese de acord să aibă grijă de bagajul lui, a putut trece ca vântul de zona de preluare a bagajelor şi s-a îndreptat spre Gatwick Express. Când trenul s-a oprit în Victoria Station, treizeci de minute mai târziu, a fost primul care a prezentat biletul de călătorie controlorului de la barieră, apoi a luat-o la goană, pe tot drumul, până la Scotland Yard. Îndată ce porţile electronice s-au deschis, a ignorat liftul şi a apucat-o pe scări în sus până la etajul al patrulea şi s-a îndreptat direct spre biroul comandantului.

În timp ce alerga de-a lungul coridorului, William a remarcat privirile ciudate ale colegilor ofiţeri, când trecea pe lângă ei, şi şi-a dat seama că era încă îmbrăcat cu cămaşa cu flori, deschisă la gât, cu jeanşi şi, în picioare, cu sandale. Dar aceştia nu aveau de unde să ştie că, numai cu câteva ore înainte, el se plimba prin Roma, bucurându-se de temperatura de 19 grade. A bătut în uşa comandantului şi a aşteptat un moment, pentru a-şi recăpăta suflul. Echipa s-a ridicat în picioare când a intrat el în încăpere şi a început să bată cu palmele pe masă.

— Ia un loc, a spus Hawk, după ce zarva s-a domolit. Mulțumită ție, comisarul-adjunct a dat undă verde la operaţiune şi a autorizat un atac major la casa lui Faulkner, mâine-seară. Ştiu exact ce rol am în minte pentru tine, sergent Warwick, dar, nici chiar în Italia, nu ar fi potrivit să arestezi pe cineva îmbrăcat cum eşti tu.

12

William s-a aşezat pe bancheta din spate a taxiului şi l-a aşteptat pe superiorul lui să i se alăture.

Informarea finală din biroul comandantului durase peste trei ore şi s-a încheiat numai după ce fiecare detaliu fusese trecut în revistă, pentru a treia oară.

În timpul prânzului luat pe colţul unei mese, la cantina instituţiei, Lamont mai verificase o dată planul pentru fiecare punct sensibil, timp în care supa lui s-a răcit. William era conştient că şeful său nu-şi permitea să fie implicat într-o altă operaţie Perioada Albastră. Nu, de vreme ce spera să-şi încheie zilele la Yard.

Imediat după ora cinci, Lamont i s-a alăturat lui William, în taxi. Danny Ives, care aştepta la volan, nu a avut nevoie să i se spună încotro să meargă. Făcuse o cursă de recunoaştere, cu o zi înainte şi alesese deja şi locul de oprire. Detectivul Adaja, detectivul Roycroft şi fotograful erau în al doilea taxi şi aşteptau ca Danny să se pună în mişcare.

Cele două taxiuri au părăsit Yard-ul şi s-au îndreptat spre vest, spre M4. La cinci mile distanţă de Limpton Hall, Danny a oprit într-o staţie de petrol. Nu rămăsese fără combustibil, era mult prea profesionist pentru a i se întâmpla acest lucru. Dar grupul din faţă avea nevoie ca soarele să fie chiar mai spre vest înainte de a se angaja în partea finală a călătoriei.

Jackie a coborât şi şi-a întins picioarele, în timp ce William a cumpărat un KitKat de la magazin, nu pentru că îi era foame, ci numai pentru a pierde timpul făcând ceva. A dat ocol staţiei de petrol de câteva ori, înainte ca Lamont să spună, în cele din urmă:

— Hai să pornim!

William nu fusese niciodată aşa de neliniştit. Ştia că totul depindea acum de credibilitatea omului său de contact. Dacă Heath

nu-şi făcea apariţia, întreaga operaţie ar eşua şi el s-ar întoarce la Scotland Yard şi ar da piept cu furia lui Hawk, care stătea şi-i aştepta. William era convins total că persoana de condamnat va fi una anume. Cuvântul detectiv ar fi radiat de pe legitimaţia lui şi insigna Mothball va fi îndepărtată de pe uniformă.

După o scurtă porţiune pe autostradă, Danny a virat pe un drum de ţară şi cam la o milă înainte, alte două taxiuri au ieşit de pe drum şi au parcat într-un crâng, de unde aveau o vedere clară spre casă. Lamont a coborât repede din prima maşină şi, imediat, şi-a îndreptat binoclul spre poarta din faţă a casei.

— Perfect, Danny, a spus el. Îi putem vedea, dar ei nu pot să ne vadă pe noi.

Un fotograf a coborât din a doua maşină şi s-a urcat într-un stejar apropiat, instalându-se între ramuri. El avea nevoie numai de vederea drumului şi nu avea nimic de arătat până nu se vor întâlni în biroul comandantului, a doua zi de dimineaţă, pentru ascultarea rapoartelor. Nimeni altcineva nu se gândea la ziua de mâine.

Lamont şi-a îndreptat atenţia spre o gospodărie de pe cealaltă parte a drumului. Ofiţeri în patru maşini de poliţie şi două camionete negre, fără ferestre, erau bine ascunşi în spatele hambarului, în aşteptarea ordinelor.

— Cum ai reuşit asta? a întrebat William.

— Ţăranul stătea pe bancă şi nu îşi făcuse... cum să zic eu... o părere bună despre Faulkner, în decursul anilor. A fost fericit să ne ajute.

Jackie a venit lângă Lamont, cu radio în mână.

— Taxiurile au ajuns, toate, la gara locală şi sunt parcate şi gata în caz că oaspeţii lui Faulkner vin cu trenul.

— Nu prea cred, a spus Lamont. Criminalii călătoresc rareori cu trenul. Nu vor să se afle în situaţia de a fi prinşi ca într-o cursă de şobolani. Le place să poată să se facă nevăzuţi la cel mai mic semn, ceea ce, într-un tren în mişcare, este dificil de făcut.

— Ce face comandantul? a întrebat William.

— Va fi la birou aşteptând cu nerăbdare veşti de la noi. Am avut nevoie de toată puterea mea de convingere pentru a-l determina să nu vină cu noi.

— Winston Churchill avea aceeaşi problemă cu regele George al VI-lea, în ziua D.

— Este plăcut să ştiu asta, a spus Lamont, umorul lui sec scoţian dând tot ce era mai bun în el.

S-au întors la maşină. Numai Danny părea să fie relaxat.

— Deci, în teorie, sergent Warwick, următoarea maşină care va veni pe dealul acesta va fi condusă de omul tău sub acoperire, care va fi în drum spre Faulkner, pentru a-i duce marfa. Dacă nu reuşeşte să-şi facă apariţia, a adăugat Lamont, pe alt ton, ordinele lui Hawk nu puteau fi mai clare. Renunţare. Nu vom mai ajunge la casa lui Faulkner pentru percheziţie, decât în situaţia în care putem fi siguri că i-au fost furnizate probele de care avem nevoie pentru a-l declara vinovat.

— Nu avem nicio grabă, i-a şoptit Jackie lui William, în timp ce acesta se uita la ceas.

Nu a scos nimeni vreo vorbă, în timp ce se uitau cu atenţie mare într-o anumită direcţie, dorindu-şi să apară o maşină. S-ar fi putut ca Heath să fi fost nepăsător în legătură cu întâlnirile cu William, dar, cu siguranţă, ar fi punctual la întâlnirea cu un client precum Faulkner. S-au mai scurs câteva minute înainte ca William să scoată un oftat de uşurare, după ce a zărit un MGB roşu, care se îndrepta spre ei. Binoclul a confirmat că, la volan, era Heath. El a trecut de ei la câteva minute după ora şapte.

Lamont a urmărit înaintarea maşinii până la porţile casei lui Faulkner, unde s-a oprit. Din căsuţa portarului a ieşit un gardian, ţinând în mână o planşetă cu foi de hârtie. A vorbit câteva minute cu Heath, apoi porţile s-au deschis şi MGB a pornit pe aleea lungă, după care a dispărut din vedere.

Lamont a luat în mână radioul şi a apăsat butonul roşu.

— UCO a sosit şi a intrat pe proprietate.

— Sună-mă în momentul în care se întoarce, a răspuns Hawk.

— Vă voi suna, sir.

Lamont a început să se plimbe printre copaci, conştient că, din păcate, succesul sau eşecul operaţiunii era acum în mâinile altora.

— Ţi-ai amintit de sandviciuri, Jackie? era tot ce-i mai rămăsese de spus.

— Da, sir. Brânză şi roşii sau şuncă?

— Brânză şi roşii.

— William?

— Nu, mulţumesc, a răspuns William, amintindu-şi că în urmă cu mai puţin de patruzeci şi opt de ore, era cu Beth, într-un restaurant din Campo de Fiori, bucurându-se de *linguine alle vongole* şi de o sticlă de Barolo, de la o vie din Piemont.

Douăzeci de minute mai târziu, porţile s-au deschis şi maşina lui Heath a reapărut. Au urmărit împreună, în tăcere, cum maşina s-a apropiat din ce în ce mai mult, a trecut de ascunzătoarea lor şi a dispărut dincolo de deal. Lamont a transmis prin radio comandantului şi l-a pus la curent cu evenimentele.

— În teorie, a spus Hawksby, în următoarea maşină ar trebui să fie primul dintre invitaţii la cină. Lasă radioul pe *silent,* până când vin toţi.

Nu a fost nevoie să aştepte mult până a trecut plutind pe lângă ei un Jaguar verde, cu pasagerul din spate complet ascuns în spatele geamurilor gri-fumuriu.

— Dacă geamurile din spate sunt transparente, înseamnă că pasagerul nu are nimic de ascuns, a remarcat Lamont.

— Nu-mi pot imagina că mulţi din prietenii lui Faulkner nu au nimic de ascuns, a spus William, în timp ce-şi nota numărul plăcuţei de înmatriculare al maşinii, în carnetul său de buzunar.

Au mai urmat alte trei maşini, în succesiune rapidă, şi alte trei numere de plăcuţe de înmatriculare au fost notate de William, înainte ca radioul să pârâie, revenind la viaţă. Era hamalul temporar, de la gara din localitate.

— Da, detectiv Adaja? a întrebat Lamont.

— Tocmai a sosit unul dintre oaspeţi, la ora 7:32, de la Waterloo şi e în drum spre Limpton Hall, în primul nostru taxi.

— Asta înseamnă că vom avea pe cineva dincolo de porţi şi în casă, peste numai câteva minute.

— I-am spus să vă raporteze dumneavoastră, când va ieşi.

— Ai gândit bine, Paul. Continuă să supraveghezi peronul.

Câteva minute mai târziu, un taxi negru a trecut pe lângă ei şi a făcut două flash-uri cu farurile. Fotograful a zâmbit, pentru prima oară, pentru că avea o imagine clară a pasagerului. Lamont a urmărit taxiul înaintând până la porţile din faţă ale casei, cu un întrerupător într-o mână şi cu binoclul în cealaltă. Două minute şi optsprezece secunde mai târziu, portarul a încheiat verificarea invitaţiei şi porţile s-au deschis, încă o dată.

— Cu puţin noroc, a spus Lamont, în timp ce o altă maşină mare, cu şofer, a trecut pe lângă ei, omul nostru trebuie să se întoarcă la noi, peste câteva minute şi eu voi putea să-i pun câteva întrebări, la care nu avem încă răspunsuri.

— Cocoşaţii par să prefere Rolls-Royce-urile, a observat William, înregistrând cel mai recent număr de înmatriculare, în timp ce un alt Silver Cloud a trecut de ei, torcând uşor.

— Şi nu e modelul din ultimul an, a remarcat Danny.

— Nimic mai mult decât nişte simboluri ale statutului vulgar, să-şi expună mărcile în ordinul infractorilor lacomi a mârâit Lamont.

William a luat o gură de apă, dar a continuat să ignore ultimul sandvici rămas. Se întreba dacă inima lui ar putea bate mai repede, când taxiul a reapărut şi, un moment mai târziu, a ieşit de pe drum

şi s-a oprit lângă ei. Jackie a preluat sarcina supravegherii cu binoclu, iar şoferul taxiului s-a urcat în maşina lor.

— Ai aflat ceva informaţii valoroase despre pasagerul tău? a fost prima întrebare a lui Lamont adresată şoferului.

— Este bancher, dar n-am putut afla la ce bancă. După accent, pare a fi din Orientul Mijlociu. Am încetinit când am trecut pe lângă voi, ca să poată fotograful să prindă ceva imagini decente. Pot să vă spun că geamurile mele nu au fost niciodată mai curate. Exact cum vezi în filme.

— Cât timp a durat ca să ajungi de la poartă la uşa de la intrare în casă?

— Un minut şi patruzeci de secunde, dar nu m-am grăbit, aşa că poţi să scazi cel puţin douăzeci de secunde din asta.

— Şi maşinile musafirilor, sunt parcate pe alee, lângă casă?

— Nu, sir, într-un padoc, în spatele serei. Dacă judec după zgomotul care venea de-acolo, cred că şi şoferii aveau petrecerea lor.

— Dar fără să bea. Şi putem fi siguri, printre ei, vor fi unul sau doi reprezentanţi ai brigăzii noastre, ale căror abilităţi de conducere nu sunt motivul pentru care se află aici în seara asta. Bine lucrat, domnule poliţist! Mergi înapoi la gară, dar stai pe acolo, pentru că s-ar putea să avem nevoie, mai târziu, de întăriri.

— Sper, sir, a spus el, făcându-i pe toţi să râdă.

— Au sosit nouă invitaţi, a spus Jackie, în timp ce altă maşină trecea pe lângă ei.

Lamont a privit cum ultimul musafir a tras lângă căsuţa portarului şi şoferul a prezentat invitaţia. A focusat binoclul pe maşină, până când n-a mai putut s-o vadă.

— Casă plină, a spus el, înainte de a lua radioul pentru a-i informa pe comandant, apoi, pe scurt, pe inspectorul însărcinat cu maşinile şi, în cele din urmă, pe detectivul Adaja, care patrula încă pe peron, în aşteptarea următorului tren.

— Acum, ne concentrăm la modalitatea de a trece dincolo de poartă. Paznicul s-a uitat la mine ca un profesionist şi puteţi fi siguri că are destui clopoţei şi fluiere, în caz de urgenţă, aşa că va trebui să-l înhăţăm înainte să-şi dea seama că, spre deosebire de Cenuşăreasa, noi nu avem invitaţie la bal.

— Când vă gândiţi să facem mişcarea, sir? s-a interesat William.

— Imediat după ora zece. Asta ar trebui să le dea destul timp să termine cina şi să guste din deserturi, înainte de a intra noi.

— Numai din deserturi? a întrebat Jackie.

Amândoi bărbaţii au gemut.

William şi-a petrecut următoarea oră privind în mod repetat la ceas, dar nu a putut să determine minutarul să se mişte mai repede.

Chiar înainte de ora zece, Lamont a anunţat ia radio:

— Toată lumea în alertă, pe poziţii!

Nu că William ar fi fost sigur cât de mult ar putea fi mai alert.

— Voi da ordinul de pornire, în aproximativ cinci minute.

Şi ar fi şi dat ordinul, dacă n-ar fi început să cârâie radioul.

— Ce dracu, te-a apucat joaca, Adaja?

— Am crezut că ar trebui să ştiţi, sir. Au sosit cu ultimul tren de la Londra zece femei îmbrăcate sumar, au luat toate cele trei taxiuri ale noastre şi sunt în drum spre Limpton Hall.

— Transmite-le şoferilor, prin radio, să meargă încet când trec printre porţi. Asta va oferi echipei oportunitatea să-i urmeze, ceea ce va rezolva una dintre cele mai mari probleme ale noastre.

— Am înţeles, sir. Cam în zece minute, vor trece pe lângă dvs.

Următorul apel al superintendentului a fost pentru comandant. Acesta a ascultat cu interes cele mai recente veşti şi următorul lui ordin l-a luat pe Lamont prin surprindere:

— Amână operaţiunea cu cel puţin o oră, Bruce.

— De ce, sir?

— Pentru că, atunci, îi vei prinde pe toţi cu pantalonii în vine.

13

— Te-ai considerat vreodată o doamnă?

— Oh, nu, sir, a spus Jackie. Asta ar fi peste şi dincolo de rigorile datoriei.

— Nu şi dacă speri încă să fii reinstalată sergent, nu ar fi, a spus Lamont.

William a încercat să nu zâmbească, când superintendentul a informat-o pe Jackie despre ce avea el în minte.

— Aş putea s-o duc eu cu taxiul meu, sir, s-a oferit Danny, după ce superintendentul a explicat pe de-a-ntregul ce urma să facă detectivul Roycroft. Atunci, paznicul va vedea că venim de la gară.

— Bună idee, Danny, a aprobat Lamont. Dar las-o pe Jackie să vorbească. Tu n-ai fost niciodată tare la asta.

— Vă mulţumesc, sir, a spus Danny.

— E-n regulă. Hai să mai trecem o dată prin planul acţiunii. Jackie va...

***

Cincisprezece minute mai târziu, Danny îşi conducea taxiul negru pe drum, cu un singur pasager pe bancheta din spate. S-a îndreptat încet spre Limpton Hall şi a tras în faţa porţilor închise. Paznicul a ieşit din căsuţa portarului şi s-a apropiat încet de taxi. Jackie a coborât geamul, şi-a netezit fusta şi l-a salutat cu cea mai seducătoare mină.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

— Ei, cel puţin ai acest drept, a spus Jackie, bucuroasă să observe că privirile lui se aşezaseră pe picioarele ei. Poţi să-mi spui Blanche. Am venit să văd dacă fetele mele au ajuns cu bine. În cadrul serviciului prestat.

Paznicul a verificat lista.

— Dar nu sunteţi pe lista mea.

— Nici fetele nu au fost, a spus Jackie, asumându-şi un mare risc. Dar, aşa preferă Mailes să facă, întotdeauna, şi sunt sigură că ştii asta.

Paznicul nu a părut convins.

— De unde veniţi? a întrebat el, cu politeţe.

Danny a apucat strâns mânerul portierei.

— De la gară, a spus Jackie. Ca şi fetele mele.

— Dar ultimul tren spre Limpton Hall a sosit cu o oră în urmă, a spus portarul. Trebuie să sun ca să verific cu dl. Makins că sunteţi aşteptată. Îmi mai spuneţi o dată numele dumneavoastră, doamnă?

Danny a deschis brusc portiera şi l-a izbit puternic pe portar; acesta a căzut, fără ceremonie, la pământ, iar Jackie a sărit din taxi, a trecut pe lângă el şi s-a îndreptat spre casa portarului. Când portarul şi-a revenit, ea tocmai identificase butonul pe care scria *Poarta din faţă*. Portarul a alergat şi a intrat în cabină şi a şters-o cu un braţ, împingând-o, într-o parte. Era pe punctul să apese butonul roşu, când un genunchi a aterizat pe vintrele lui, cu toată forţa pe care a putut s-o adune Jackie.

Portarul s-a clătinat şi a apucat cu mâinile socoteala, rămas încremenit, pentru un moment, şi nu a văzut pumnul care se îndrepta spre barba lui. Niciun arbitru nu ar fi ajuns să numere până la zece, pentru a confirma că portarul fusese făcut knockout.

Danny era pe poziţii când Jackie a apăsat rapid pe buton şi poarta mare de fier forjat s-a deschis încet.

La numai câteva secunde după aceasta, patru maşini de poliţie care aşteptau după colţ, cu motoarele mergând degeaba, au trecut pe lângă ei şi s-au îndreptat spre alee. Fără faruri, fără sirene, şoferii mulţumindu-se numai cu lumina lunii la pătrar.

— Cum vei explica asta? a întrebat Danny, privind în jos, la silueta care zăcea lată la pământ.

— S-a opus arestării, a spus Jackie.

— Atunci, mai bine te-ai ruga să găsească băieţii destule probe, când vor fi în interiorul casei. Pentru că, dacă nu găsesc, nu vei avea parte de promovarea pe care o aştepţi cu nerăbdare, ci... a spus Danny, în timp ce prima maşină a poliţiei a oprit scrâşnind din roţi în faţa casei... şaptezeci şi două de secunde mai târziu.

Lamont a sărit din maşină şi a luat-o la fugă pe scările ce duceau la uşa de la intrare. A ţinut degetul apăsat pe butonul soneriei, în timp ce două dintre maşini au virat la stânga şi au intrat în padoc, blocând ieşirea pentru cei opt şoferi şi bodigarzii aferenţi, dintre care, câţiva, moţăiau liniştiţi sau ascultau la radiourile din maşini.

Lamont era gata să dea ordin să se spargă uşa, când uşa s-a deschis, posibil, de ultima persoană din casă, care era pe deplin îmbrăcată.

— Bună seara, sir, a spus Makins, de parcă întâmpina un musafir întârziat. Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt superintendentul Lamont şi am un mandat de percheziţie pentru aceste clădiri.

A ridicat autorizaţia legală, apoi a trecut pe lângă majordom şi a intrat în hol. A fost urmat de şaisprezece ofiţeri şi doi câini antrenaţi pentru droguri; toţi s-au apucat imediat de treabă. Niciunuia dintre ei nu i-a scăpat mirosul de canabis, ce plutea în aer.

Lamont s-a oprit în mijlocul holului, în timp ce ofiţerii lui s-au răspândit în toată casa, ignorându-i pe musafiri, dintre care unii îşi ridicau fermoarele la pantaloni, alţii arătau oarecum ameţiţi de băutură, în timp ce un bărbat mai în vârstă părea să fi leşinat.

William a fost printre ultimii care au intrat în casă. Primul lucru pe care l-a sesizat a fost că *Peisajul* lui Constable atârna încă pe peretele din hol, dar, apoi, i-a atras atenţia ceva ce nu fusese acolo, când vizitase el casa, pentru prima oară, cu peste un an în urmă. S-a uitat lung, nevenindu-i să creadă, la un bust voluminos al lui Miles Faulkner, cu un şoim pe braţ, luminat de un singur spot. Era pe

punctul să-şi ofere opinia sinceră privitor la vulgaritatea bustului, când o voce, de undeva de deasupra, a strigat:

— Ce dracu' se petrece aici?

William s-a uitat în sus şi l-a văzut pe Faulkner stând în picioare în capul scărilor, în halat de casă de mătase roşie, uitându-se uluit la ei. A coborât încet treptele largi de marmură şi s-a oprit direct în faţa lui Lamont. Atât de aproape, că mai era puţin şi li se atingeau nasurile.

— Ce crezi tu, inspectore, că faci exact?

— Superintendent, l-a corectat Lamont. Am un mandat de percheziţie pentru această construcţie, a adăugat el, ridicând un document ce arăta a ceva oficial.

— Şi ce speri să găseşti, superintendentule? Poate încă un Rembrandt? Nu că ai recunoaşte vreunul, dacă ţi-ar privi direct în faţă.

— Avem motive să credem că eşti în posesia unei cantităţi mari de droguri ilegale, a spus Lamont, calm. Şi nu numai pentru uzul tău personal, ceea ce contravine legii privitoare la folosirea greşită a drogurilor, din 1971.

— Sunt sigur că este, a spus Faulkner, dar te pot asigura, superintendentule, că nu vei găsi niciun drog în această locuinţă, pentru că toţi invitaţii mei sunt cetăţeni care respectă cu stricteţe legea.

Faulkner a traversat holul şi a ridicat telefonul.

— Pe cine suni? a întrebat Lamont.

— Pe avocatul meu, ceea ce este dreptul meu legal, după cum bine ştii, superintendentule.

— Ai grijă să-ţi suni numai avocatul, a lătrat Lamont şi a continuat să fie cu ochii pe Faulkner, în timp ce ofiţerii săi cotrobăiau prin casă.

După ce-a dat un telefon, Faulkner s-a aşezat într-un fotoliu şi şi-a aprins o ţigară, în vreme ce Makins i-a turnat nişte brandy. Când

potirul i-a fost umplut a doua oară şi ţigara lui nu mai era decât nişte cenuşă strălucitoare, tot ce au avut de arătat oaspeţii erau vreo două jointuri şi o tabletă de ecstasy. Câinii, care, anterior, îşi agitau cozile cu nerăbdare, aveau acum cozile între picioare. William nu s-a putut abţine să nu se uite la picturile aliniate pe pereţi, în timp ce mergea pe coridor, intrând, apoi, în biroul lui Faulkner. În birou, niciun dosar. Numai fotografii ale lui Faulkner cu aşa-zise celebrităţi. Atunci a zărit-o pe birou şi s-a mirat că a fost posibil.

S-a întors în hol şi l-a auzit pe Faulkner întrebându-l pe Lamont:

— Pot primi permisiunea de a mă îmbrăca, superintendentule, în timp ce şarada aceasta continuă?

Lamont nu i-a răspuns imediat, dar a fost de acord, după puţin timp, împotriva voinţei lui.

— Nu văd de ce nu. Dar sergentul Warwick te va însoţi. Warwick, să nu-ţi scape din vedere.

— Altfel, asemenea lui Peter Pan, aş putea zbura pe fereastră şi nu m-aş mai arăta vreodată, a spus Faulkner.

S-a ridicat apoi şi a început să urce scările cu William la numai un pas în urma lui care, de această dată, nici măcar nu trăgea cu ochiul la picturile de pe perete. Odată ajunşi la primul etaj, William l-a urmat de-a lungul coridorului şi în încăperea care nu putea fi decât dormitorul principal. Ochii i s-au oprit asupra Vermeer-ului ce atârna deasupra patului, cel despre care Beth îi spusese că fusese promis Galeriei Fitzmolean, după divorţul lui Faulkner.

— Mai bucură-te de el, cât poţi, a spus el. Cu toate că am sentimentul că l-ai mai văzut şi mai înainte, a adăugat Faulkner, în momentul în care uşa de la baie s-a deschis şi, din baie, a apărut o tânără îmbrăcată numai în chiloţi.

— Nu mi-ai spus că veţi fi doi, a spus ea, zâmbindu-i cu căldură lui William.

— Nu, de această dată, a spus Faulkner. Dar nu te voi lăsa să aştepţi prea mult, a adăugat el, punându-şi pe el o cămaşă curată.

Fata arăta dezamăgită; i-a zâmbit lui William şi a dispărut înapoi în baie.

Pe când William şi-a revenit din uluire, Faulkner îşi închidea fermoarul la pantaloni şi îşi punea ceasul Cartier Tank, de care William îşi aducea aminte, de la prima arestare a acestuia. Odată îmbrăcat, Faulkner a ieşit din dormitor, luând-o pe scări în jos şi s-a întors la locul lui din colţul holului.

— Ai găsit ceva ce merită raportat comandantului Hawksby? a întrebat Lamont, în vreme ce Makins îi reumplea paharul.

Nu a primit niciun răspuns la această întrebare.

Lamont începea să se întrebe dacă nu cumva Coristul fusese înşelat de informatorul lui sub acoperire, care ar fi putut să-şi transfere supuşenia noului său plătitor, care, chiar în acea clipă, îşi aprindea altă ţigară. Gândurile i-au fost întrerupte de sunetul clopoţelului de la intrare.

— Bună seara, sir, a spus majordomul, în timp ce Booth Watson intra pe coridor.

Consilierul reginei a privit fără nicio grabă carnagiul din jur, înainte de a-şi expune opinia.

— Constat că aţi avut o ieşire fructuoasă, domnule superintendent, a spus el, când privirile i s-au aşezat pe cei doi saci mici, de plastic, unul conţinând vreo două jointuri, celălalt o tabletă de ecstasy, amândouă cu eticheta PROBE. Fără nicio îndoială, îl veţi suna pe comandantul Hawksby pentru a-l informa de triumful vostru spectaculos.

Faulkner a râs, a stins ţigara şi a pornit pe hol să-şi întâmpine avocatul.

— O jignire, a continuat Booth Watson. Clientul meu, cum bine ştiţi, domnule intendent, este un cetăţean model, care duce o viaţă liniştiră, acordând o mare parte din timpul său sprijinului unor cauze valoroase, nu în ultimul rând susţinerii Muzeului Fitzmolean, fapte care, cred, vă sunt cunoscute. Aşa că, pot să vă sugerez, la fel

de mult pentru reputaţia dvs., cât şi pentru a clientului meu, că cel mai mic lucru pe care îl puteţi face este să-i eliberaţi pe oaspeţii săi la cină şi să le permiteţi să se întoarcă în sânul familiilor lor, desigur, cu excepţia situaţiei în care simţiţi că vreunul dintre ei ar putea fi furnizori de substanţe ilegale şi ar trebui să fie arestat şi dus la cel mai apropiat sediu al poliţiei. Booth Watson a făcut o pauză, privind insistent, încă o dată, spre săculeţii cu dovezi. Cu toate că nu ştiu care ar putea fi acuzaţia.

Lamont a dat din cap cu reţinere şi, câteva minute mai târziu, toţi musafirii au părăsit în linişte locul, unul sau doi dintre ei fiind însoţiţi de cineva, deşi veniseră singuri la cină. Câţiva dintre ei i-au strâns mâna lui Faulkner, la plecare, şi unul a spus chiar:

— Mă poţi chema ca martor, Miles.

Booth Watson şi-a notat numele lui şi numărul de telefon.

După ce musafirii au plecat, Booth Watson şi-a îndreptat din nou atenţia spre Lamont.

— Domnule superintendent, fără nicio îndoială, i-aţi provocat clientului meu o neplăcere considerabilă, ca să nu mai menţionez deteriorarea adusă relaţiilor sale, atât personale cât şi profesionale, cu unii dintre cei mai vechi prieteni şi cei mai respectaţi colegi. Nu vreau să calculez cât îl costă intruziunea dvs. neautorizată pe plătitorul de taxe. Dar permiteţi-mi să vă asigur că aceasta nu înseamnă nimic în comparaţie cu suma pe care o voi cere, în numele clientului meu, compensaţie pentru răul pe care i l-aţi făcut frumoasei lui locuinţe, posesiunea lui fără preţ.

După cum arătau, câţiva dintre ofiţeri se simţeau inconfortabil la vederea sofalelor jupuite şi pieselor de mobilier vechi răsturnate şi împrăştiate pe podea. Booth Watson le-a acordat acestora un zâmbet pe care, de obicei, îl rezerva juraţilor, în timp ce Makins a început să fotografieze debandada din jur.

— Ţine-l de vorbă, a murmurat William când a trecut pe lângă Lamont şi a ieşit repede pe coridor, dispărând, apoi, în biroul lui Faulkner.

— Domnule Booth Watson, trebuie să apreciaţi că am acţionat cu bună credinţă, în baza unor informaţii pe care le-am primit, a spus Lamont.

— În mod clar, de la o sursă care nu era demnă de încredere, fapt care, cred eu, veţi fi de acord, domnule superintendent, începe să devină o marcă a investigaţiilor dvs., când e vorba de clientul meu.

Lamont a încercat să-şi păstreze calmul.

William s-a uitat la numărul notat în agenda lui de buzunar şi a început să-l formeze. A început să se roage şi, spre uşurarea lui, cineva a răspuns, după câteva momente.

— Cine-i la aparat?

— William Warwick. Îmi cer scuze că te deranjez, la această oră din noapte, Christina, dar a apărut o urgenţă şi am sentimentul că tu eşti singura persoană care ai putea să ne ajuţi.

— Ai noroc că m-ai prins, William. Abia am intrat în casă, după ce m-am bucurat de o cină destul de lungă de prima întâlnire. Lasă-mă să ghicesc, probabil că e vorba de Miles cel care vă provoacă atâtea necazuri. Cum te pot ajuta?

William i-a explicat în grabă problema cu care se confrunta şi, când ea i-a comunicat răspunsul, s-a simţit total nebun, pentru că, toată seara, acesta îl privise direct în ochi.

— Îţi mulţumesc, a spus el. Te voi suna mâine-dimineaţă şi-ţi voi spune cum s-a terminat totul.

— Nu prea devreme, a spus Christina. Companionul meu la cină este considerabil mai tânăr decât sunt eu.

William a râs pentru prima oară, în noaptea aceea.

— Să petreci bine, a spus el, înainte de a pune telefonul în furcă.

A stat un moment să-şi adune gândurile şi era pe punctul să iasă din încăpere, când s-a mai uitat o dată la bancnota de douăzeci de

lire îndoită, de pe birou, care, acum, l-a făcut să se simtă mai încrezător. A luat-o şi a părăsit biroul lui Faulkner, luând-o pe coridor, spre hol.

— Hei, uite cine s-a întors la noi, a spus Booth Watson, când a apărut William. Nimeni altul decât proaspăt numitul sergent – îmi cer scuze, domnule sergent. Nu pentru încă multă vreme, bănuiesc. Faulkner a fost singurul care a râs la aceste cuvinte. Ei, domnule sergent, a continuat Booth Watson, aruncând o privire cruntă spre bancnota de douăzeci de lire pe care o ținea William în mână. Ai prins pe unul dintre Marii Tâlhari din Tren, nu-i aşa?

— De departe mai bine, a spus William, fără vreo explicație, în timp ce punea bancnota într-o pungă de plastic şi scria pe ea DOVADA. Apoi, s-a îndreptat încet spre bustul lui Faulkner. Numai cineva cu un ego supradimensionat ar permite ca un asemenea obiect grotesc să fie expus într-o casă plină de capodopere, a spus el, întorcându-se cu fața spre Faulkner.

— Sper că ai în vedere o altă slujbă, domnule sergent, a spus Booth Watson, pentru că am sentimentul că zilele tale, ca ofițer de poliție, sunt numărate.

— Nu, nu am, a replicat William. Dar, n-ar trebui să fie prea complicat de obţinut o slujbă care presupune să ştii să identifici lucrările de artă false.

William a ridicat bustul de pe soclul său.

— Pune-l, imediat, jos, a țipat Faulkner. Este extrem de rar!

— Este unic, sper, a spus William. Dar, dacă asta îți doreşti, domnule Faulkner, eu sunt foarte fericit să mă conformez.

William a lăsat bustul să-i alunece din mâini şi să se izbească de podeaua de marmură şi să se spargă în sute de bucăți.

Cozile câinilor au început să se agite puternic, iar fotografii s-au apucat, imediat, de treabă. Îndată ce-au terminat, o duzină de ofițeri au început să adune probele.

— Bănuiesc că nu există mai pură de-atât, a spus ofiţerul superior de la departamentul droguri, ridicând unul din săculeţi. Domnule superintendent, voi duce lotul acesta la laborator, pentru testare, şi veţi avea raportul pe birou, luni dimineaţă, la prima oră.

Lamont a făcut un pas în faţă, i-a dus lui Faulkner mâinile la spate şi i-a pus cătuşele.

— Am aşteptat cu nerăbdare să fac asta, de ceva timp, domnule Faulkner, a spus el. Booth Watson şi-a notat ceva. Domnule Warwick, vă las pe dvs., să faceţi onorurile.

William s-a dus la Faulkner şi s-a aşezat drept în faţa lui. Era aşa de nervos încât aproape că uitase textul atenţionării.

— Domnule Faulkner, te arestez pentru suspiciunea de a fi în posesia unor substanţe din categoria A, cu intenţia de a le furniza altor persoane. Nu trebuie să spuneţi nimic, decât dacă doriţi să faceţi asta, dar ceea ce spuneţi va constitui probă la proces.

L-a însoţit pe prizonier afară din casă şi l-a aşezat pe bancheta din spate a maşinii poliţiei, care aştepta. Nu s-a putut abţine să nu-i facă semnul de adio, când şoferul a demarat.

Lamont a ridicat receptorul din hol şi a început să formeze un număr.

— Cred că-ţi voi urma sfatul, domnule Booth Watson, şi-l voi suna pe comandantul Hawksby, ca să-i spun despre triumful meu spectaculos, i-a spus el, cu un zâmbet.

14

Când William şi Adaja au intrat în micuţa cameră pentru interogatoriu, din subsolul Scotland Yardului, l-au găsit pe Adrian Heath deja aşezat de cealaltă parte a mesei. Părea neliniştit şi nu afişa nicio urmă din încrederea în sine-însuşi obişnuită.

— Faulkner e bine? au fost primele lui cuvinte, chiar înainte ca poliţiştii să se aşeze.

— Pentru moment, da, a răspuns William. În acest moment este închis la secţia locală de poliţie, dar, luni după-masă, va cere eliberare pe cauţiune şi magistratul poate foarte bine să-l elibereze din arest, ceea ce înseamnă că ar putea porni în căutarea ta, cu mult timp înainte ca procesul să aibă loc.

— Da, o va face, cu toate că este închis. Şi voi cum veţi acţiona, în această situaţie? a întrebat Heath.

— Toate la vremea lor, a răspuns William. Mai întâi, trebuie să-ţi punem câteva întrebări şi răspunsurile tale vor determina cât de mult ajutor îţi vom oferi.

— Dar eu mi-am respectat partea mea din înţelegere, a protestat Heath, care a început să tremure necontrolat.

— Ai respectat-o, într-adevăr, a spus William. Dar mai e ceva ce mă uimeşte. După ce i-ai furnizat lui Faulkner douăsprezece doze de cocaină, ai spus că el a dat opt sute de lire în bancnote de douăzeci de lire sterline.

— Da, dar, mai întâi, a deschis un săculeţ, a tras pe nas o linie, pentru a testa calitatea şi, abia după ce a fost mulţumit, mi-a dat, în sfârşit, banii.

— Dar, când poliţia te-a ridicat, după ce ai părăsit casa lui Faulkner, domnule Heath, tu erai în posesia a şapte sute optzeci a intervenit Adaja.

— Poate că a uitat să pună bancnota pe care o folosise pentru a aspira grămăjoara de cocaină.

— Asta este? a întrebat William, ridicând bancnota de douăzeci de lire găsită pe masa din biroul lui Faulkner.

— Dacă spui aşa... a zis Heath. Deci, când îmi primesc banii?

Wiliam i-a înmânat două pachete învelite în celofan, în care erau ultimii bani datoraţi lui Heath.

— Şi nu uita de cei opt sute pe care mi i-aţi luat. Şi aceia sunt banii mei.

— Acum fac parte din probele administrate de Coroană, a spus Paul. Dar mă voi îngriji să fii recompensat corespunzător. Paul a tăcut un moment. Aceasta presupune că vei continua să-ţi îndeplineşti partea ta din înțelegere. Vei primi toată suma când se va termina procesul.

— Şi ce se va întâmpla după aceea? a întrebat Heath.

— Vei apărea ca principalul martor al Coroanei, la procesul lui Faulkner, care va avea loc cam peste şase luni, a răspuns William. Vei fi în boxa martorilor şi vei răspunde la întrebări, sub jurământ. Se aşteaptă să spui adevărul. Nici mai mult nici mai puţin.

— Ai scris, mai devreme, declaraţia voluntară, a spus Adaja. Sergentul Warwick şi cu mine am asistat când ai scris-o, aşa că tot ce mai ai de făcut este s-o semnezi.

— Înainte de a face aceasta, vreau să ştiu ce primesc în schimb.

— Zece mii de lire sterline cash, două bilete numai dus pentru Rio de Janeiro, pentru tine şi Maria Ritz...

— La clasa business. Plus un paşaport, sub un nume nou.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, a spus Adaja.

— Cum rămâne cu cele şase luni până când va avea loc procesul? Voi fi o ţintă sigură, dacă voi fi găsit hoinărind fără protecţia poliţiei, a spus Heath.

— Va fi mai bine de-atât, a spus William. Tu şi Maria veţi fi în programul nostru de protecţie a martorilor şi veţi fi amplasaţi la o

locaţie secretă. După ce vei depune mărturie, veţi fi conduşi direct la Heathrow. Aşa că, în timp ce Faulkner va fi condus cu o Black Maria spre Pentonville, tu şi Maria veţi zbura la business class spre Rio.

— Eu n-aş fi prea sigur de asta, a spus Heath. Omul ăsta a găsit mai multe căi de evadare decât Houdini.

— Alegerea e la tine. Ţintă sigură sau locaţie sigură.

— Hai să spunem aşa, pentru că nu am multe variante. Deci, unde mă duc eu când plec de aici?

— Afară te aşteaptă o maşină care vă va duce pe amândoi la locaţia sigură.

— Şi unde e asta?

— Nici măcar eu nu ştiu, a spus William.

***

— Vă rog să mă urmaţi, sir. Vă voi conduce să-l vedeţi pe clientul dvs., a spus sergentul de la recepţie.

Ofiţerul l-a condus pe Booth Watson pe un coridor cu pereţi de cărămidă aparentă, prost luminat, pe lângă vreo două celule, apoi s-a oprit în faţa unei uşi, păzită de un poliţist tânăr. Sergentul a ales cheia dintre mai multe strânse pe un lanţ, a descuiat uşa grea şi a deschis-o. Cei doi ofiţeri s-au tras deoparte, pentru a-i permite maestrului să intre. Poliţistul tânăr a închis uşa în urma lui şi a rămas de pază, în timp ce sergentul s-a întors la recepţie.

Booth Watson şi-a găsit clientul aşezat la capul patului, în mod clar nerăbdător să se întâlnească cu el. Era încă îmbrăcat cu hainele pe care le purtase la petrecerea de sâmbătă noaptea, dar acum arăta obosit, dezordonat şi în mare nevoie de a se rade.

— Scoate-mă de aici, a murmurat Faulkner, înainte ca avocatul lui să apuce să spună vreun cuvânt.

— Bună dimineaţa, Miles, a spus Booth Watson, ca şi cum aceasta ar fi fost o consultaţie normală între avocat şi client, care ar fi avut loc în biroul lui din Middle Temple. S-a aşezat la celălalt capăt al patului, şi-a pus servieta alături şi o sacoşă pentru haine, în cealaltă parte.

— Mi-am petrecut noaptea în gaura asta, a spus Faulkner, fără obişnuita lui bravadă. Am fost deja înregistrat, mi s-au luat amprentele şi am fost interogat. Aşa că sunt obligat să te întreb tu ce ai de gând?

— Te-au interogat sub avertizare privitor la frauda beneficiilor? a întrebat Booth Watson, ignorând izbucnirea lui Faulkner.

— Da. Dar cum eu n-am scos o vorbă, tot ce-au realizat sunt o mulţime de întrebări şi niciun răspuns.

— Bun! a spus Both Watson, încântat că clientul său respectase întrutotul instrucţiunile pe care i le indicase în scrisoare.

— Acum, ce se întâmplă?

— Mâine după-amiază, apari în faţa magistratului şi eu voi face o cerere de eliberare sub cauţiune, în numele tău.

— Ce şanse am?

— Depinde cine conduce. Dacă e un avocat local care este în căutarea unei faime răsunătoare de cincisprezece minute, vei fi trimis la închisoare până la proces. Dacă este un avocat mai experimentat, ai o şansă. Vom afla foarte curând cum stăm.

— Şi dacă cererea e respinsă?

— Mă tem că vei sta în închisoare până când îşi pregăteşte Coroana cazul.

— Cât poate dura asta?

— Şase sau şapte luni, dar nu-ţi face griji în legătură cu asta. Încearcă să te concentrezi pe cererea de eliberare pe cauţiune.

— La ce să mă aştept, odată ce voi ajunge în faţa magistraţilor?

— Nu la cine ştie ce, în afară de a-ţi declara numele şi adresa.

— Atâta tot?

— Nu chiar. Este important să arăţi ca un cetăţean decent, care respectă legea, şi nu ca şi cum ai veni direct de la o orgie de beţivani. Aşa că mi-am luat libertatea de a-ţi aduce, de acasă, nişte haine care am crezut că ar fi mai potrivite pentru această ocazie, ca să te schimbi în ele. (A deschis sacoşa şi a scos un costum albastru-închis, o cămaşă albă, o pereche de chiloţi şi o pereche de şosete, precum şi o cravată Harrovian veche. În cele din urmă, a pus pe marginea toaletei o borsetă cu monogramă.)

— Voi avea nevoie de un aspect mai dat naibii, decât acesta dacă ajung la închisoare.

Booth Watson nu i-a spus că pregătise deja o valiză mai voluminoasă, pentru eventualitatea aceasta, şi o lăsase la el în birou.

— Miles, următoarea noastră întâlnire va fi la tribunal, a spus Booth Watson, în timp ce se ridica să plece. Dacă magistratul va avea nevoie să te întrebe ceva, nu uita să i te adresezi cu *sir*.

Booth Watson a bătut în uşa care nu avea mâner pe dinăuntru şi a aşteptat să i se deschidă pentru a-i permite unuia dintre ei să plece.

***

— Trebuie să fiu la tribunal la ora două, a spus William, în timp ce s-a aşezat în faţa tatălui său şi a început să golească platoul.

— Cererea de eliberare pe cauțiune a lui Faulkner? a întrebat sir Julian, luând de pe masă cuţitul şi furculiţa. N-aş paria vreun ban cu privire la varianta pe care se va merge.

— Ar trebui să fie în siguranţă la închisoare, până are loc procesul.

— Posibil, dar, din nefericire, tu nu vei avea nicio influenţă în ce priveşte această decizie, pe când Booth Watson va avea.

— Cu atât mai păcat, a spus William. Omul ăsta ar trebui să împartă aceeaşi celulă cu Faulkner.

— Abţine-te! Încearcă să-ţi aminteşti că iei prânzul la Lincoln Inn, unde se presupune că ne purtăm unul cu altul ca nişte fraţi. (William trebuia să zâmbească, dar nu a zâmbit.) Apropo, când ai fost la Limpton Hall, ai putut stabili dacă toată colecţia de artă a lui Faulkner este formată din originale sau a înlocuit lucrările cu copii, cum se teme soţia lui?

— Tot ce-ţi pot spune este că, în timp ce colegii mei îi răscoleau casa în căutare de droguri, eu m-am uitat cu mai mare atenţie la câte picturi am apucat.

— Şi?

— Eu nu sunt expert, dar aş spune că erau toate originale. Cred că valorează o mică avere.

— Mă bucur să aud asta, pentru că, împreună cu casa şi apartamentul din Eaton Square, ar trebui să ajungă la clienta mea, în urma hotărârii de divorţ. Doamna Faulkner mi-a povestit că va pune la licitaţie toată colecţia, cu o singură excepţie, de îndată ce se semnează hotărârea finală. Este convinsă că Miles va vrea să le cumpere înapoi, cu mult mai mulţi bani decât ar dori el să-i lase ei, prin divorţ.

— Deşteaptă femeie! a spus William.

— Ca să fie dreaptă, ceea ce este dificil uneori, doamna Faulkner a fost de acord să doneze un Vermeer Galeriei Fitzmolean. Muzeul trebuie să-i mulţumească lui Beth pentru asta.

— O altă femeie deşteaptă.

— Ceea ce-mi aminteşte că sora ta va fi reprezentanta Coroanei la tribunal, în această după-amiază şi se va opune eliberării lui Faulkner pe cauţiune, a spus sir Julian.

— Ceea ce înseamnă că va fi avocatul principal?

— Dacă te referi la proces, nicio şansă, băiete. Vor dori un QC egal, ca statut, cu Booth Watson care să-l interogheze pe Faulkner. De fapt, m-au sunat de la Departamentul Public de Urmărire Penală, în dimineaţa aceasta, şi m-au întrebat dacă aş accepta să-i

reprezint, cu această ocazie. Desmond Pannel mi-a reamintit că-i datorez o favoare, aşa că i-am spus că mă bag.

— Dacă ai fost de acord să iei acest caz, ai putea s-o nominalizezi pe Grace, ca asistent al tău.

— Nu şi dacă vreau să câştig.

— Tată, deja se vorbeşte despre ea că va deveni QC.

— Nu sunt de acord cu femei QC – avocate de rang înalt.

— Aşteaptă până vei ajunge să pledezi contra ei, atunci s-ar putea să te răzgândeşti.

***

Completul de magistraţi de la Guildhall, care, de obicei, se ocupa de beţivi şi scandaluri, furturi din magazine şi, ocazional, de eliberarea unei licenţe pentru fabricarea lichiorului, s-a adunat cu mult timp înainte la dl Joseph Lanyon OBE[12] JP[13] şi cei doi colegi ai lui să-şi ocupe locurile la prezidiu, în acea după-amiază de luni.

Dl Lanyon se uita în jos în sala de tribunal şi se prefăcea că nu era intimidat de prezenţa câtorva dintre cei mai distinşi avocaţi din zonă, laolaltă cu alţi avocaţi, cu un grup de reporteri de pe Fleet Street şi public aşa de numeros, încât funcţionarul îl informase, când sosise de dimineaţă, că, afară, era coadă, deja.

Magistratul s-a uitat la acuzatul din boxă. Un bărbat înalt şi chipeş, cu un cap frumos şi păr ondulat la care se adăugau privirile de stea de film, cum se referea deseori presa la persoana lui. Era îmbrăcat în costum închis la culoare, cu cămaşă albă şi cravată albastru-marin cu dungi subţiri albe, care-l făceau să arate mai

12 Ofiţer al Ordinului Imperiului Britanic. Este al doilea rang al ordinului şi este cel la care sunt admişi cei care au îndeplinit o slujire foarte demnă.

13 Justice of the Peace. Abreviere pentru judecătorul de pace.

degrabă ca un acţionar de succes, decât ca un bărbat ce se confruntă cu o acuzaţie serioasă de trafic şi consum de droguri.

Dl Lanyon a dat din cap spre aprod, care s-a întors spre acuzat şi a spus cu fermitate:

— Prizonierul este rugat să se ridice în picioare.

Faulkner s-a ridicat nesigur de la locul lui şi s-a prins strâns cu mâinile de bara boxei.

— Prizonierul este rugat să-şi spună numele complet şi adresa, pentru a fi trecut în registru.

— Miles Faulkner, Limpton Hall, Hampshire, sir, a declarat el, privind direct la magistrat, cu o siguranţă care ascundea adevăratele lui simţăminte.

— Vă puteţi aşeza.

— Vă mulţumesc, sir, a spus Faulkner, pronunţând cuvintele pe care Booth Watson i le prescrisese.

— Fără nicio îndoială, doriţi să cereţi eliberarea pe cauţiune, domnule Booth Watson, a întrebat magistratul, întorcându-se să se uite la echipa apărătorului legal.

— Întocmai, sir, a spus Booth Watson, ridicându-se de pe bancă. Aş dori să încep prin a aminti curţii că dosarul clientului meu este nepătat.

— Iertaţi-mă că vă întrerup, domnule Booth Watson, dar nu am eu dreptate spunând că, în prezent, clientul dvs. ispăşeşte pentru o acuzaţie anterioară de fraudă, o pedeapsă de patru ani cu suspendare?

— Într-adevăr, aşa este, sir. Cu toate acestea, vă pot asigura că a respectat indicaţiile curţii, în totalitate. Aş sublinia, de asemenea, cu respect, că pentru acuzaţia prezentă clientul meu a pledat nevinovat şi, cum nu are acuzaţii anterioare de violenţă şi e un bărbat cu mijloace financiare considerabile, cu greu ar putea fi descris ca pericol public. Îmi vine greu să cred că s-ar gândi Coroana chiar să se opună eliberării pe cauţiune.

— Ce răspundeţi la această opinie, doamnă Warwick? a întrebat magistratul, întorcându-şi atenţia spre celălalt capăt al băncii avocaţilor.

Grace s-a ridicat cu uşurinţă de la locul ei.

— Coroana se va opune, cel mai sigur, acestei cereri, pe mai multe motivaţii. După cum aţi amintit în mod corect curţii, domnule Lanyon, acuzatul ispăşeşte în prezent o pedeapsă de patru ani cu suspendare pentru fraudă. Totuşi, acesta nu este singurul motiv pentru care Coroana se opune cauţiunii. Cum iscusitul meu prieten a subliniat, clientul său este un bărbat cu mijloace considerabile, dar ceea ce nu v-a spus este că el nu mai are domiciliul în această ţară, ci a devenit recent un exilat plătitor de taxe şi-şi petrece cel mai mult timp în Monte Carlo. Aşa că, aş sugera, sir, că având în vedere faptul că deţine şi un jet privat şi un yacht, ar trebui să luăm în consideraţie posibilitatea de a se face dispărut.

— Eu aş reaminti Onoratei Curţi că clientul meu deţine şi o proprietate mare în ţară, precum şi un apartament în Eaton Square, a spus Booth Watson, ridicându-se puţin mai repede, de această dată.

— Amândouă sunt, în acest moment, partea soţiei lui, prin înţelegerea de divorţ, ceea ce a fost agreat, în principiu, de ambele părţi.

— În principiu, dar nesemnat încă de ambele părţi, a spus Booth Watson, care rămăsese în picioare.

— Dar clientul dvs. a semnat deja înţelegerea, a spus Grace.

— Poate că aşa este, dar el păstrează încă o parte, din apartamentul din Eaton Square.

— Pe care, recent, a scos-o la vânzare.

— Cum de ştiţi asta? a urlat Booth Watson.

— Am citit luna trecută în Country Life, a răspuns Grace, fluturând o copie a ziarului pe care o avea sub pupitru în faţa lui Booth Watson.

William a rezistat cu greu tentaţiei de a aplauda.

— Domnule Booth Watson, domnişoară Warwick, a intervenit magistratul, acesta nu este un spectacol cu Punch şi Judy, ci un tribunal. Fiţi buni şi trataţi-l pe măsură.

Amândoi avocaţii şi-au cenzurat atitudinea potrivit observaţiei şi şi-au ocupat locurile pe bancă, timp în care cei trei magistraţi şi-au apropiat capetele şi s-au consultat, câteva momente.

— Bine lucrat, a şoptit Clare, care era aşezată pe rândul din spatele lui Grace. Cu siguranţă le-ai dat de gândit.

— Ce credeţi? l-a întrebat William pe Lamont, de la locul lui, din spatele sălii.

Dar dl Lanyon a început să se adreseze curţii, înainte ca superintendentul să poată să-şi exprime opinia.

— Am ascultat cu mare atenţie argumentele prezentate de ambii avocaţi, a început el, şi am ajuns la concluzia că acuzatul nu este pericol public. (Booth Watson şi-a permis un zâmbet, în timp ce William s-a încruntat.) Cu toate acestea, iau în serios părerea d-rei Warwick că acuzatul are destul de multe fonduri care să-i permită să se ascundă, după ce este eliberat pe cauţiune. Cu acest lucru în minte, intenţionez să aprob cererea cu două condiţii. Prima, dl Faulkner să lase paşaportul la tribunal. Şi a doua, să lase garanţie un milion de lire sterline, care va fi confiscat, dacă el nu vine la tribunal, pentru proces.

Un vacarm de conversaţii şoptite s-a auzit dinspre zona presei. Booth Watson s-a aşezat impasibil, cu braţele încrucişate, ca un Buddha. Clare a pus o bifă şi o cruce pe carnetul ei galben, apoi s-a aplecat înainte şi i-a şoptit lui Grace:

— Remiză.

— Până când sunt îndeplinite aceste două condiţii, acuzatul va rămâne în custodie, a continuat magistratul.

Presa avea titlul de pe prima pagină şi dl Lanyon cele cincisprezece minute de faimă. William a părăsit tribunalul dezamăgit, în timp ce Faulkner era destul de satisfăcut. La urma urmelor, el avea nevoie să fie afară, ca să se ocupe de partea următoare a planului său.

15

— Întotdeauna mi-a plăcut mic-dejunul la Savoy, a spus Faulkner, chiar dacă circumstanţele ar putea fi mai bune.

— Nu ar putea fi mai rele, a spus Booth Watson, punându-şi încă un cub de zahăr în cafea.

— Dar tu m-ai eliberat pe cauțiune. Şi ai spus că nu pot nici măcar să mă acuze de posesie, pe baza acestor probe.

— Când am spus eu asta, dovezile erau două jointuri şi o tabletă de ecstasy, nu douăsprezece grame de cocaină pură. Niciun judecător nu va crede că erau pentru uzul tău personal, aşa că, în acest caz, posesia este nouă zecimi din lege.

— A fost plantată de poliție, a spus Faulkner, în timp ce, în faţa lui, era pus un bol cu fulgi de porumb şi căpşuni.

— Asta nu merge, Miles, şi tu ştii bine lucrul acesta. Martorul principal al Coroanei va jura că tu i-ai vândut droguri, mai devreme, în seara aceea, pe opt sute de lire străine şi dovezile sunt în posesia poliției.

— Ai aflat cine m-a turnat?

— Nu încă, dar mă ocup de asta. Tot ce îți pot spune este că omul a fost dus undeva, la o locaţie sigură, deci se poate chiar ca noi să nu aflăm cine este responsabil de asta, până ce nu apare în boxa martorilor.

— Ar fi amuzant ca el să nu ajungă niciodată la tribunal.

— Ascultă la mine, cu atenţie, Miles. Să nu cumva să faci ceva ce vei regreta, mai târziu.

— Cum ar fi?

— Cum a fost să apari la o căsătorie la care nu ai fost invitat.

— O eroare clericală.

— Şi asta nu-i singura ta problemă.

— Mai e alta? a întrebat Faulkner, în timp ce un chelner a îndepărtat bolul şi i-a umplut, din nou, lui Booth Watson ceaşca cu cafea.

— Christina refuză să semneze înțelegerea de divorţ, până nu se încheie procesul.

— Ce joc face?

— În mod evident, crede că dacă tu eşti la închisoare, ea va putea să negocieze mai dur.

— Ei, ar putea să se gândească de două ori. Pentru că, atunci când eu voi termina cu ea, nu va mai deţine nici măcar o oală de noapte, în exclusivitate.

Chelnerul a reapărut lângă el.

— Pot să vă iau comanda, sir?

— Da. Un mic-dejun complet.

***

Erau cu toţii aşezaţi în jurul mesei, în aşteptarea comandantului. Niciunul, nici măcar Lamont, nu-l văzuseră vreodată întârziind. Apoi, pe neaşteptate uşa s-a deschis cu zgomot şi Hawk a intrat înăuntru. Parcă îl lovise o forţă de gradul nouă.

— Îmi cer scuze, a spus el, pe când era încă în mişcare. Am petrecut ultima jumătate de oră cu comandantul şi-am povestit despre triumful de sâmbătă seara de la Limpton Hall.

Toţi au izbucnit în râs şi au început să bată cu palmele în masă.

— Felicitări, Bruce, a continuat Hawk, în timp ce se aşeza. Douăsprezece grame de cocaină pură şi un traficant care vrea să depună mărturie în favoarea Coroanei. Chiar cred că, de data asta, l-am lovit pe Faulkner la drepturi.

— Vă mulţumesc, sir, dar ceea ce a salvat acea zi a fost abilitatea sergentului Warwick de a gândi şi a lua rapid decizii.

— Bine că nu ai rămas la Roma, William, să admiri statui mai puţin importante. Detectiv Roycroft, au sosit rapoartele de la laborator?

— Da, sir, a răspuns Jackie. Cocaina este de cea mai bună calitate şi, probabil, vine din Columbia. Recent, a fost interceptat un transport similar, în Manchester.

— Ce face Faulkner?

— Şi-a predat paşaportul. A depus milionul la tribunal şi a ieşit pe cauţiune, a spus William.

— Crezi că va încerca să fugă? a întrebat Paul.

— Nu cred. Dar, dacă fuge, directorul Direcţiei Penale va pune milionul în bancă şi noi înseamnă că l-am văzut ultima oară pe afurisitul de bastard. Aşa că nu va fi prea rău.

— Eu îl văd mai degrabă după gratii, apoi la Monte Carlo, bucurându-se de viaţă, a spus William.

— Să ţi se împlinească dorinţa, a spus Hawksby. DDP crede că există o posibilitate serioasă ca Faulkner să-şi schimbe pledoaria la vinovat de o acuzaţie mai uşoară, odată ce Booth Watson a avut răgazul să analizeze probele lui Heath.

— Niciodată nu va pleda vinovat. Nu atâta timp cât are cea mai mică şansă să scape.

— Începi să gândeşti ca Faulkner, a spus Hawk. Asta-i bine. Dar procesul este peste mai multe luni şi noi avem un alt caz de care să ne ocupăm, nu în ultimul rând să ne asigurăm că Rashidi s-a întâlnit cu Faulkner, la docuri. Şi, un lucru e sigur, Rashidi nu va fi eliberat pe cauţiune, în nicio circumstanţă.

— Dar, dacă ar fi ar putea plăti un milion, cash.

— Eşti aproape de a localiza fabrica lui? a întrebat Hawk.

— Atât de aproape şi, totuşi, atât de departe, a răspuns Lamont. Tot ce-ţi pot spune cu siguranţă, sir, este că fabrica nu este în Charlbury Manor. Vinerea trecută, am survolat cu un elicopter proprietatea şi nu există niciun semn de vreun alt vehicul decât

Mercedes-ul albastru-închis parcat pe alee şi camioneta Oficiului Poştal, pentru livrări.

— Paul? s-a adresat Hawk lui Adaja.

— Mi-am petrecut ultimele câteva zile colindând prin oraş, a spus el, şi doamna de la poştă mi-a spus că Rashidi ţine totul pentru el. Participă la sărbătorile ocazionale ale satului pentru care face donaţii generoase, dar, altfel, este văzut rareori în public. A început să arate ca şi cum duce două vieţi complet separate. Pozează în moşier, la sfârşiturile de săptămână, şi devine un baron necioplit al drogurilor, în timpul săptămânii. Transformarea din Hyde în Jakyll pare că se petrece vinerea după amiază, când îşi vizitează mama. (Paul a făcut o scurtă pauză, ca să se asigure că are atenţia tuturor colegilor de echipă.)

— Încetează să te crezi la tribună şi continuă, a spus Lamont.

— În fiecare luni dimineaţă, îl duce şoferul de la Charlbury Manor la un birou din City. Soseşte acolo, în jur de ora opt, şi-şi petrece dimineaţă îndeplinindu-şi responsabilităţile de preşedinte al firmei Marcel şi Neffe, o companie mică, dar respectabilă, care a făcut anul trecut peste un milion de lire sterline şi a declarat un profit de 342.600 lire sterline.

Paul a lăsat să circule la colegi copii ale raportului anual al firmei Marcel şi Neffe.

— Marcel şi Neffe este frontul perfect pentru Rashidi, a spus William, pentru că-i permite să aibă un stil de viaţă despre care un observator obişnuit nu şi-ar pune întrebări, iar el poate călători în ţări în care ceaiul nu este primul produs la export.

— Cu toate acestea, a continuat Paul, casa lui de la ţară este generoasă, după toate standardele, dar, pentru că este înconjurată de o proprietate de o mie de acri, puţini oameni ştiu exact cât de generoasă. Şi asta e doar începutul.

— La Heathrow, a spus William, prinzând momentul, are un jet Gulf Stream cu doi piloţi pregătiţi de zbor, zi şi noapte, aşa că poate

să dispară, în orice moment. Are un yacht de şaptezeci de metri, botezat Sumaya, după numele mamei lui, cu un echipaj de optsprezece oameni, acostat la Cannes, precum şi nişte case în Saint-Tropez şi un duplex pe Fifth Avenue, în New York, cu vedere spre Central Park. Are mulţi angajaţi, la fiecare rezidenţă, să aibă grijă de orice e nevoie.

— Ceea ce nu e posibil să-şi permită cu 342.600 lire pe an.

— Bine lucrat, detectiv Adaja, a spus Hawk. Îndrăznesc să te întreb cum ai dat peste un asemenea fond de informaţii.

— Am făcut cerere pentru o slujbă de grădinar secundar pe proprietate, în urma unui anunţ pus la poşta din sat. Am aflat mai multe despre ce se petrece în spatele zidurilor, decât au aflat ei despre mine. Adevărul este că am aflat puţine lucruri de interes, pentru că asta este viaţa lui lăsată la vedere. Am mers chiar şi la cârciumă, la prânz, cu grădinarul-şef, ca să discutăm salariul meu şi să stabilim când încep munca.

— Ţi-au oferit slujba? a întrebat Hawk.

— Da, sir. Le-am promis că mă voi întoarce la ei.

— Ce ştii tu despre grădinărit, Paul? a întrebat, chicotind, Lamont.

— Numai ce-am aflat din numărul din ultima lună al revistei *Gardener's Weekly,* dar mi-au oferit un salariu de început mai bun decât cel de aici, mai multe zile libere şi trei săptămâni de vacanţă, pe an.

— Ne vei lipsi, a spus Hawk. Sergent Warwick, poate ne poţi spune cu ce te-ai ocupat, săptămâna asta?

— În timp ce Paul umbla hai-hui pe la ţară, eu m-am concentrat pe biroul lui Rashidi din City. După cum ştiţi, el merge acolo lunea dimineaţa, la ora opt, şi dispare în jurul prânzului şi nu se mai întoarce la Marcel şi Neffe până vineri după-amiază, chiar înainte de a pleca să-şi viziteze mama, la The Boltons. Ca şi Paul, nu ştiu care-i sunt mişcările, între aceste momente.

— Ştim cel puţin unde are locul de muncă, cu toate că e numai de faţadă.

— La ce etaj este Marcel şi Neffe? a întrebat Lamont.

— La etajele zece şi unsprezece. Am vizitat birourile de vreo două ori, dar nu am trecut niciodată de Recepţie. Şi, ce este şi mai rău, a continuat William, este faptul că nu sunt întrutotul convins că bărbatul care părăseşte clădirea la mijlocul zilei, lunea, este aceeaşi persoană care este luată cu maşina din faţa intrării la Tea House, de către taxiul negru, personal, vinerea după-amiază.

— Te gândeşti că are o dublură?

— Nu, mă gândesc că se deghizează foarte bine. Altfel, ori intră şi iese de la Tea House pe o intrare pe care eu nu am găsit-o. Pentru că din câte ştiu, ar putea cobori în rapel afară din clădire.

— Ce prezentare, a spus Lamont, cu o adiere de admiraţie în voce.

— Poţi, dacă faci o sută de mii de lire cash pe săptămână încălcând toate legile scrise, şi să nu te necăjeşti să-ţi plăteşti nici taxele.

— Aşa au reuşit să-l prindă pe Al Capone, le-a reamintit Lamont.

— Trebuie să existe o greşeală în rutina lui, a spus William, dar nu am identificat-o, încă.

— Să nu dormi, până nu o găseşti, a spus Hawk. Gata, dacă nu mai sunt întrebări, hai la muncă!

— Eu am o întrebare, sir.

— Bineînțeles că ai, sergent Warwick.

— UCO a venit cu ceva informaţii noi, recent?

Hawk i-a aruncat o privire lui Jackie, care a continuat să tacă.

— Nu. Uneori nu se arată timp de câteva săptămâni. Dar, când apare, domnule sergent Warwick, fii sigur că te voi anunţa.

— Vă mulţumesc, sir.

Lamont şi-a suprimat un zâmbet, auzind dojana blândă pe care i-a făcut-o comandantul lui William.

— Am şi eu o întrebare pentru tine, sergent Warwick, a spus Hawk. Acum, că Tulip iese din spital, există vreo cale să-l poată găsi pe OSC?

— Nu, sir. Nici chiar eu nu vă pot spune unde se află Heath, pentru că nici eu nu ştiu.

— Asigură-te că lucrurile rămân aşa, pentru că el este singura noastră speranţă de a-l trimite pe Faulkner la puşcărie, când cazul va ajunge, în sfârşit, în tribunal. Gata, băieţi, înapoi la muncă! Faulkner a fost triumful zilei de ieri. Nu uitaţi că Rashidi este încă în libertate, ocupându-se să distrugă vieţile oamenilor.

***

— Te căsătoreşti cu mine? a întrebat Adrian.

— Bineînţeles, a spus Maria, îmbrăţişându-l.

— Acesta este momentul în care ar trebui să pun un genunchi la pământ şi să-ţi fac cadou un inel de logodnă, pentru a consfinţi angajamentul, dar asta nu e posibil, cât timp suntem încuiaţi aici. Nici nu mă vor lăsa afară destul de mult timp, cât să apuc să caut un inel.

— Nu va mai dura aşa de mult. Iar inelul poate aştepta până când ne vom afla în siguranţă la Rio, când putem să lăsăm, în sfârşit, în urmă toate acestea.

— Abia aştept să ajungem la Rio! Dar sunt îngrijorat de ce vor spune părinţii tăi când vor afla că am fost dependent de droguri şi n-am avut o slujbă normală, de ani de zile.

— Adrian, toate astea aparţin trecutului. În orice caz, eu le-am spus deja părinţilor că eşti fiul unui bancher de succes...

— Ei, măcar asta este adevărat, chiar dacă el m-a dezmoştenit.

— Şi că ţi-a dat zece mii de lire sterline, pentru a începe o afacere nouă. La Rio, zece mii de lire înseamnă o avere, aşa că vom avea oportunităţi fără de sfârşit.

— De care am de gând să mă folosesc pe de-a-ntregul. Dar nu voi uita niciodată că, fără ajutorul tău, aş fi încă un drogat fără speranţă şi fără niciun viitor.

— Nu numai mie trebuie să-mi mulţumeşti, a spus Maria.

— Ştiu. Coristul a avut rolul său şi, odată ce Faulkner va fi în siguranţă în spatele gratiilor, îmi voi primi partea mea de înţelegere.

***

— Când se aşteaptă să înceapă procesul, sir Julian?

— Nu în următoarele două luni, dna Faulkner. De ce mă întrebaţi?

— Am nevoie ca dvs. să aveţi timp destul să studiaţi înţelegerea de divorţ. Încercaţi să încetiniţi mersul lucrurilor.

— De ce vreţi să fac aceasta, când avem aproape tot ce aţi cerut?

— Mai vreau să fiu încă dna Faulkner, când soţul meu va merge la închisoare.

— Vă pot întreba de ce?

— E mai bine să nu ştiţi motivul, sir Julian, pentru că s-ar putea să am nevoie să mă reprezentaţi, dacă lucrurile nu vor ieşi cum am planificat.

***

William a luat metroul la City şi a coborât la Moorgate. Câteva minute mai târziu, a intrat în Tea House, încrezător că Rashidi nu va fi pe-acolo, într-o miercuri după-amiază. A evitat recepţia, pentru că nu voia să fie recunoscut şi s-a îndreptat spre zona lifturilor şi s-a alăturat grupului ce aştepta acolo. A coborât din lift la etajul al unsprezecelea, a ocupat un loc la Recepţia firmei Marcel şi Neffe, a luat un exemplar din ziarul *Financial Times* şi a început să

se uite la ceasul de la mână, la fiecare câteva minute, de parcă ar fi aşteptat pe cineva. Recepţionera vorbea încontinuu la telefon, ocupându-se şi de vizitatori sau semnând pentru livrări, aşa că William a sperat că putea să piardă pe-acolo ceva timp, înainte ca ea să devină suspicioasă.

William a ascultat cu atenţie conversaţiile ce aveau loc la recepţie, prefăcându-se că citeşte ziarul. A devenit repede clar că Marcel şi Neffe nu era numai o faţadă pentru o altă afacere; era exact ceea ce afirma că este, o companie mică de succes care se ocupa cu comercializarea ceaiului, chiar dacă preşedintele apărea scurt numai în dimineţile de luni şi în după-amiezile de vineri.

Când recepţionera i-a acordat o a treia privire întrebătoare, William s-a decis că era timpul să plece. O tânără a ieşit dintr-unul dintre birouri şi el s-a ridicat şi a însoțit-o, în timp ce ea a ieşit din încăpere. Au ajuns împreună la lift şi, când au ajuns la parter, William s-a îndreptat spre uşa de la intrare, în timp ce companioana sa a dispărut pe un coridor, la dreapta ei.

Odată înapoi în stradă, William s-a uitat la ceas şi a pornit pe jos spre staţia Moorgate. Trebuia să treacă pe la Scotland Yard, înainte de a se duce acasă. Nu că avea ceva de raportat. Cobora treptele spre peronul staţiei de metrou, când a zărit-o pe tânăra împreună cu care coborâse cu liftul, care se îndrepta spre controlul biletelor. William era uluit. Cum a fost posibil ca ea să-l urmărească, fără ca el să-şi dea seama?

S-a oprit la baza scărilor şi s-a uitat în direcţia din care venise ea. În timp ce făcea aceasta, o uşă pe care n-o remarcase până atunci s-a deschis brusc şi a apărut un gentleman mai în vârstă, îmbrăcat elegant, cu servietă şi umbrelă. William a alergat spre uşă, dar ea s-a închis înainte ca el să ajungă la ea.

Nu a avut mult de aşteptat înainte ca uşa să se deschidă din nou şi, de această dată, a reuşit să se strecoare prin deschizătură, înainte ca uşa să se închidă, şi s-a trezit pe un coridor foarte bine luminat. A

mers cu prudenţă de-a lungul coridorului, a trecut pe lângă o sală de gimnastică şi un centru de antrenament, pe stânga lui, apoi a urcat câteva trepte până la un alt coridor, la capătul căruia s-a trezit înapoi în recepţia firmei Tea House, ştiind acum bine cum îl ajunsese tânăra din urmă. A revenit pe propriii lui paşi până în staţia de metrou, ştiind cu exactitate unde îl va aştepta pe Rashidi, în dimineaţa următoarei zile de luni.

***

— S-a stabilit data procesului lui Faulkner, a spus sir Julian. Doisprezece noiembrie la Old Bailey.

Grace a dat paginile agendei ei şi a marcat cele trei săptămâni ce urmau după 12 noiembrie.

— Mai puţin de o lună, a spus ea. Am încă nevoie să mai trec prin dovezile lui Heath, încă o dată.

— Poţi face asta când îl vor aduce înapoi la Londra, chiar înainte de proces.

— Îl vei chema pe William la bară?

— Nu-i necesar. Superintendentul Lamont va avea o greutate mult mai considerabilă în ochii juraţilor şi dr. Lewis este o expertă extrem de respectată în probleme de droguri, încât mă aştept ca apărarea nici măcar să nu se deranjeze să o interogheze. De fapt, am sentimentul că nu va dura mult până când Booth Watson ne contactează şi încearcă să facă o înţelegere în numele clientului său.

— Şi, dacă face asta, ce îi vei răspunde?

— Îi voi spune să dispară.

— Coroana, a spus Grace, nu vede niciun motiv pentru a face vreo concesie, de această dată, dar îţi mulţumesc că ai sunat, BW.

Grace zâmbea în timp ce-l privea pe tatăl ei notându-şi cuvintele.

***

William şi Paul priveau de dincolo de stradă cum Rashidi coboară din Mercedesul lui şi intră în Tea House, la ora opt şi zece minute, în dimineaţa următoarei zile de luni. Era îmbrăcat ca un preşedinte al unei companii din City şi portarul l-a salutat cu respect. Sergentul Warwick s-a întors, după aceea, la staţia de metrou Moorgate, dar nu s-a îndreptat spre scările rulante, ci s-a întors la Scotland Yard.

Jackie îi spusese că în timpul unui filaj, pierderea concentrării chiar şi numai pentru câteva secunde înseamnă că îţi poţi pierde ţinta. În următoarele patru ore a rămas în hol şi, cu toate că, ocazional, s-a mai plimbat încoace şi-n colo, privirile lui nu s-au dezlipit de uşa bine camuflată. Mai multe persoane au trecut prin uşă şi s-au îndreptat direct spre punctul de controlul biletelor, dar era convins că Rashidi nu fusese printre ele. Dacă, în dimineaţa aceasta, el ar fi ieşit pe uşa principală, Paul era aşezat pe cealaltă parte a drumului şi i-ar fi comunicat imediat lui William. Şi-a dublat concentrarea, când amândouă limbile ceasului au ajuns la doisprezece.

Câteva minute mai târziu, prin uşă a ieşit un bărbat îmbrăcat în costum larg de sport, gri-închis, cu faţa ascunsă de gluga mare trasă peste cap. Înainte ca William să se uite mai de-aproape la el, bărbatul trecuse deja pe lângă el. Mersul îi era familiar lui William, dar nu a riscat, bazându-se numai pe mers, şi abia când bărbatul a prezentat biletul la punctul de control, William a remarcat că acesta purta mănuşi negre de piele. Privirile i s-au dus instantaneu spre degetul al treilea de la mâna stângă.

Când William a reuşit să treacă de punctul de control şi să urce pe scara rulantă, bărbatul în costum de sport o luase deja la stânga şi se îndrepta spre peronul din partea de sud al liniei spre nord.

Odată ce costumul anonim de sport a dispărut din vedere, William a coborât alergând scările, încetinind pasul numai când a

luat-o şi el la stânga. Putea să-şi vadă, acum, prada, pentru că ajunsese la peron exact când trenul ieşea din tunel, răspândind în jur o rafală de aer cald. William a urcat în vagonul de după cel al lui Rashidi, privind numai o dată în direcţia acestuia. A urmărit cu grijă coborârea pasagerilor, la fiecare staţie, până când bărbatul în costumul de sport, cu capul încă acoperit cu gluga, a coborât, la staţia Stockwell. William a rămas la locul lui. Coborârea sa nu făcea parte din plan. Trebuia să aştepte săptămâna următoare. Cuvintele lui Hawk îi răsunau în urechi:

„Nu-ţi asuma niciun risc. Avem de jucat un joc lung."

***

La casa de siguranţă, erau în permanenţă şase paznici, care lucrau în schimburi de opt ore. Instrucţiunile lor erau simple. Să-i hrănească bine pe martor şi pe iubita lui şi, dacă era posibil, să aibă grijă ca ei să fie relaxaţi. De relaxat, nu era prea uşor, atâta vreme cât aceştia nu aveau deloc voie la mai mult de o plimbare scurtă într-un parc din apropiere, întotdeauna însoțiți de doi ofițeri şi un ciobănesc german. Au trecut chiar mai multe zile, până când Adrian şi Maria au descoperit în ce oraş se aflau.

Pe măsură ce săptămânile treceau, Adrian a ajuns să-l cunoască destul de bine pe unul dintre paznicii săi, trecând dincolo de sprijinul reciproc în West Ham. Dar abia cu două săptămâni înainte de proces a descoperit el pe cine se sprijinea de fapt.

***

Întors la Scotland Yard, William şi-a prezentat raportul despre călătoria sa la Stockwell.

Lamont a studiat harta metroului Londrei, câteva momente, apoi a spus:

— Sergent Warwick, dacă Rashidi coboară la Stockwell şi lunea viitoare, îl vei aştepta în faţa gării. Dar, dacă schimbă liniile şi se îndreaptă spre Brixton, tu, detectiv Adaja, va trebui să-l acoperi.

— Şi Jackie, acum că nu mai faci parte din joc, tu cu ce te-ai ocupat?

— Noi am avut o problemă cu două autobuze, sir, a spus Jackie, după ce râsetele celorlalţi s-au domolit. Brusc, atenţia echipei s-a îndreptat spre detectiv Roycroft. Marlboro Man este convins că un transport uriaş de droguri este în drum din Columbia spre Zeebrugge. Conversaţie lejeră a câtorva traficanţi, care băuseră puţin cam mult la bar.

— Ai vreo idee despre ce cantitate vorbeau? a întrebat Lamont.

— Nu pot fi sigură. Tot ce ştie cu siguranţă este că, ultima oară, a fost vorba de zece kilograme de cocaină.

— Cred că e vorba despre transportul care a ajuns la Manchester, a spus Lamont. Ştie încotro se îndreaptă, după Zeebrugge?

— Nu avea nicio idee.

— Eu aş paria pe Felixstone, a spus Hawk.

— Ce te face să crezi asta, sir?

— Anticorupţia are acolo doi ofiţeri vamali sub acoperire şi ei îmi spun că aşteaptă să facă arestări, în viitorul apropiat.

— Atunci, sergentul Warwick şi detectivul Roycroft mai bine şi-ar mişca fundurile, rapid, la Felixstone, a spus Lamont. Şi să fie cu ochii pe fiecare vapor care soseşte de la Zeebrugge. Bine lucrat, detectiv Roycroft.

— Mai am ceva, a spus Jackie, arătând destul de mulţumită de sine.

— Dă-i drumul, a spus Lamont.

— Cuvântul pe care MM (Marlboro Man) l-a auzit repetat de mai multe ori, în noaptea aceea, a fost Caravana.

— Fie suntem duşi de nas, fie omul acesta valorează cât greutatea lui în aur.

— Dar nu toate veştile sunt bune, a spus Jackie. Acum, că Tulip este înapoi pe străzi, s-a întors la Trei Pene, în căutarea lui Heath.

— Asta-i tot ce ne lipsea, a spus Hawk.

16

— A doua mea zi de supraveghere este cea mai rea, a spus Jackie.

— De ce? a întrebat William, cu binoclul fixat pe intrarea în golf.

— În prima zi, este destul de uşor să-ţi menţii concentrarea, dar, a doua zi, emoţia vânătorii şi anticiparea celor ce vor urma încep să te obosească. Însă, este măcar mai bine decât să-ţi ascult poveştile tale înspăimântătoare, care l-ar adormi şi pe un insomniac. Pariez că Beth nu trebuie să numere oile, noaptea.

— Cel puţin, de data asta, ştim exact ce căutăm, a spus William, neluând în seamă înțepăturile. Spre deosebire de călătoria ta la Guildford în căutarea tabloului furat al lui Picasso, care s-a adeverit că nici nu există.

— Nu-mi mai aduce aminte. În ocazia aceea, şeful portului ne-ar fi putut fi mai de ajutor. Astăzi sunt aşteptate numai două curse de la Zeebrugge, ambele Townsend Thoresen, şi cum noi căutăm o maşină cu remorcă, nu ar trebui să fie prea dificil de identificat, cu toate că avem încă nevoie să verificăm plăcuțele fiecărei maşini, pentru orice eventualitate.

— Unde au garat cele trei rulote pe care le-am văzut ieri?

— Una într-o parcare din New Forest, unde locuiesc proprietarii. A doua este în drum spre Scoţia şi, potrivit spuselor Calculatorului Naţional al Poliţiei, a treia este proprietatea reverendului Nigel Oakshot de la Refectoriul din Sandhurst, Berkshire. Am decis să-i acordăm beneficiul de a ne îndoi.

William a râs.

— Când este aşteptat primul feribot, astăzi?

— Anthi Marina ar trebui să tragă la docuri în jur de ora unsprezece şi douăzeci şi va fi descărcat la RoRo, la unu-două. Noi nu ne vom apropia de docuri, până când nu o vedem. Nu vrem să fim identificaţi de vreun ofiţer vamal aflat sub supraveghere de

unitatea anticorupţie. Ce citeşti? a întrebat ea, privind la cartea din poala lui William şi gândindu-se dacă ascultase vreo vorbă din cele pe care le spusese ea.

— Istoria docurilor Felixstowe.

— Pariez că n-o poţi lăsa din mână.

— Ştiai că pământul din jur este deţinut de Trinity College, Cambridge, şi este una din cele mai scumpe proprietăţi?

— Fascinant.

— Un anume domn Tressilian Nicholas, trezorier al colegiului, în vremea aceea, a achiziţionat 3.800 acri în numele colegiului, în 1933, împreună cu drumul ce duce spre docurile, pe atunci abandonate. Succesorul lui, un anume domn Bradfield, a sesizat potenţialul şi locul este acum cel mai mare port din Britania şi îi aduce colegiului o mică avere.

— Abia aştept să aud sfârşitul poveştii.

— Lordul Butler.

— El cine e?

— Un fost ministru şi stăpânul proprietăţii Trinity, a răspuns William, care a început să-i citească direct din carte: Butler l-a întrebat pe Bradfield, în timpul unei întâlniri financiare, dacă ştie că proprietatea deţinea o mină de cositor în Cornwall care nu era exploatată din 1546, iar trezorierul i-a dat un răspuns faimos: „Vei afla, stăpâne, că, în acest colegiu, gândim în perspectivă.”

— Şi eu gândesc în perspectivă, a spus Jackie, când a văzut că apare la orizont Anthi Marina. Dacă luăm exemplul zilei de ieri, ea ar trebui să fie cu noi, în aproximativ patruzeci de minute. Mai bine am pleca dacă vrem să ne asigurăm de punctul nostru preferat de observaţie.

William şi-a pus centura de siguranţă, în timp ce Jackie a pornit motorul mergând uşor pe Bath Hill, înspre docuri.

A parcat pe acelaşi loc pe care, cu o zi înainte, petrecuseră atât de multe ore fără niciun rezultat. Măcar ultimul feribot andocase la

puţin timp după ora zece, dându-le posibilitatea să se cazeze într-un mic motel jerpelit, de pe faleză, înainte de miezul nopţii. Proprietarul păruse surprins când ei închiriaseră camere separate.

Odată ce Jackie a parcat maşina într-un loc bine camuflat, cei doi au căzut într-o tăcere conjugală, în timp ce urmăreau cu privirile cum vaporul înainta încet spre port.

N-au avut mult de aşteptat până când primul vehicul şi-a făcut apariţia la docuri. Jackie, cu binoclul în mână, a citit fiecare număr de înmatriculare pentru Paul, care aşteptase calm ca ei să-l sune, în subsolul clădirii Scotland Yard-ului. William, care era un bărbat precaut şi vigilent, a notat şi el numerele în carneţelul personal. Când ultima maşină a ieşit din vamă, încă nu era niciun semn de vreo rulotă. Jackie a dat binoclul jos de la ochi şi a întrebat:

— La ce oră este aşteptat următorul feribot?

— La două cincizeci, a spus William, urmărind cu degetul orarul vapoarelor. Saxon Prince.

— Avem mai mult timp decât ne trebuie pentru prânz. Peşte şi cartofi prăjiţi?

— Nu din nou. Asta am mâncat şi ieri.

— Şi vom mânca şi mâine, dacă e după mine, a spus Jackie. Regula de aur. Când eşti obligat să stai mult într-un port ca să faci supraveghere, mănânci întotdeauna mâncarea locului. Este cu mult mai proaspătă decât tocana de cod care ajunge la Ritz. Şi tu ar trebui să ştii asta, pentru că mergi acolo destul de frecvent.

— Am fost numai de două ori. Dar, dacă e să rămânem aici toată săptămâna?

— Voi lua kebab.

Jackie, a demarat în forţă şi a luat-o spre magazinul ieftin care le fusese recomandat de gardianul de la poliţia locală.

— Asta-i întotdeauna semn bun, a spus ea, în timp ce a parcat şi s-au aşezat la o lungă coadă care aştepta la intrarea în magazin.

***

Detectivul Adaja şi-a petrecut pauza de prânz verificând toate numerele de înmatriculare pe care i le furnizase Jackie pe PNC. Câteva taxe de parcare, câteva amenzi pentru viteză excesivă, conducere sub influenţa alcoolului şi o femeie care fusese prinsă trecând pe roşu, douăzeci de lire amendă şi două puncte penalizare. Când Paul a luat legătura prin radio cu Jackie, pentru a-i spune rezultatele, ea şi-a mai turnat un pic de oțet pe cod şi a spus: obraznică femeie.

După ce şi-au terminat prânzul – mâncat de pe un ziar, în timp ce se plimbau de-a lungul falezei – Jackie şi William s-au întors la punctul lor de observaţie de pe faleză.

Jumătate de oră s-au uitat în largul mării, în tăcere, apoi Jackie şi-a scos din nou sabia din teacă, pentru a doua oară.

— Mai speri încă să devii inspector? a întrebat ea.

— De ce-mi pui o asemenea întrebare, când ştii deja răspunsul?

— Pentru că, în Poliţia Metropolitană, există numai două tipuri de sergenţi şi, în mod evident, tu eşti din a doua categorie, a celor care speră să fie promovaţi.

— Şi prima categorie care e?

— De departe cea mai numeroasă dintre cele două, a spus Jackie. Drăgălaşii care au aflat că, dacă eşti promovat inspector, nu mai poţi solicita plata orelor suplimentare. De aceea Poliţia Metropolitană are atâţia sergenţi între patruzeci şi cincizeci de ani. O mare parte dintre ei câştigă de departe mai mult decât superiorii lor şi, în acelaşi timp, provoacă un blocaj care-i împiedică pe ceilalţi ca mine să se ridice mai sus de treapta de jos a scării. Adevărul este că mai uşor poţi să fii promovat inspector decât sergent.

Era pentru prima oară când William o auzise pe Jackie exprimându-se cu amărăciune despre ceva.

— Dacă îl punem pe Rashidi după gratii, a spus el, sunt sigur că nu va dura mult timp până când îţi vei coase trei trese pe uniformă.

Şi-a regretat imediat cuvintele, pentru că nu făceau decât să-i amintească lui Jackie că el primise gradul de sergent, ca urmare a retrogradării ei.

— Ţine minte, a spus Jackie, trebuie să recunosc că alocaţiile pentru orele suplimentare mi-au dat posibilitatea de a mă bucura de câteva din micile plăceri ale vieţii. Deşi mă întreb uneori dacă oamenii sunt conştienţi de cât de mulţi ofiţeri stau împrejur, în maşini parcate pe străzi lăturalnice, pentru a fi acolo în caz că un marş de protest scapă de sub control.

— E un preţ care merită să fie plătit, a spus William. Poate că nu ai remarcat că poliţiştii ruşi antrenaţi pentru înăbuşirea revoltelor nu stau în maşini, nici chiar dacă populaţia abia dacă se gândeşte să protesteze.

— Şi, că a venit vorba, Coristule, voi încerca să trag un pui de somn. Trezeşte-mă când apare următorul nostru vapor.

Jackie s-a întins pe bancheta din spate, a închis ochii şi în câteva minute adormise deja. William îşi dorea să poată face şi el asta, dar mintea lui refuza să se odihnească chiar şi noaptea. A privit spre marea gri şi s-a gândit la Beth. Doamne, ce norocos era, nu va mai dura mult până vor fi trei în familie. Încă un motiv să spere că promovarea la care făcuse aluzie Jackie nu era prea departe. S-a gândit la ce însemna să devină tată. Dacă va fi băiat, ar putea deschide bătălia pentru Anglia, în timp ce, dacă va fi fată, aceasta ar putea fi prima femeie director al Galeriei Naţionale.

Gândul i s-a întors la Miles Faulkner, al cărui proces va începe săptămâna viitoare, la Bailey. Atât de mult depindea de mărturia lui Adrian Heath. William fusese interesat să audă de la sora lui că Booth Watson sunase la biroul ei, mai devreme, în acea săptămână, care se oferise să pledeze vinovat pentru o vină mai uşoară de posesie, dacă va renunţa Coroana la cea mai serioasă acuzaţie, aceea

de intenţie de a vinde drogurile găsite la el. Nu a fost surprins când Grace i-a spus că tatăl lor a refuzat politicos oferta. Gândurile i s-au îndreptat, apoi, spre Assem Rashidi. După ce plecase de la Tea House, luni la amiază, luase metroul până la Stockwell şi schimbase pe linia Victoria spre Brixton, unde îl aştepta detectiv Adaja. Paul nu făcuse nicio încercare să-l taloneze când a ieşit din staţie, ci s-a întors la Yard, cu următorul tren. Când Lamont a dorit să afle de ce, Paul a explicat că Rashidi fusese întâmpinat în faţa staţiei de o jumătate de duzină de grei care se ocupau să verifice în toate direcţiile pentru a se asigura că nu-l urmăreşte nimeni. Cel puţin acum ştiau în ce zonă s-ar putea afla laboratorul lui Rashidi, dar nu erau deloc mai aproape de localizarea lui în ceea ce era, virtual, o zonă de care să nu te apropii, cu toate că poliţia nu ar admite niciodată acest lucru. Poate că UCO al lui Jackie va putea în cele din urmă să rezolve această problemă deosebită.

Apoi, William s-a gândit la Lamont, a cărui lungime de undă nu reuşise încă s-o stabilească. Superintendentul nu se necăjea să ascundă faptul că încă se gândea la el ca la băiatul de la cor şi la Paul ca la un imigrant. Şi, la urmă, la Hawk, care plutea ca un vultur deasupra tuturor.

William a revenit la lumea reală când a zărit un punct la orizont. A aşteptat până a putut descifra numele scris pe carenă – Saxon Prince – apoi a sculat-o pe Jackie. În câteva clipe, ea s-a trezit complet, de parcă niciodată nu ar fi dormit, ceva ce îşi dorea mult să poată face şi el.

— Saxon Prince se îndreaptă spre port, a spus el.

— Te rog să fii în acest transport, a murmurat, pe ton plângăcios, Jackie, pornind motorul maşinii.

Au coborât spre Bath Hill şi s-au întors la punctul lor favorit de supraveghere, ceea ce le-a permis o vedere perfectă a vaporului ce intra în port, fără să fie prea ostentativi. Nu a durat mult până când primul vehicul a coborât rampa.

Încă o dată, Jackie, cu binoclul focusat pe maşinile care se îndreptau spre vamă, a verificat detaliile fiecărui număr de înmatriculare cu Paul, care se afla la Yard.

Pe neaşteptate, ea a spus cu o voce mult mai animată:

— Nu cred! Pune-l rapid pe guvernator pe radio.

I-a dat binoclul lui William, care l-a fixat pe Volvo, care înainta încet de-a lungul docului. Avea, acum, răspunsul la întrebarea rămasă fără răspuns şi s-a întrebat cum va reacţiona Lamont. I-a dat înapoi binoclul lui Jackie.

Următoarea voce pe care au auzit-o la radio a spus tăios:

— Care-i problema, Jackie?

— Din feribot a coborât un Volvo cu remorcă şi se îndreaptă spre vamă, sir.

— Şi? a spus Lamont, cu nerăbdare.

— Nu vă va veni să credeţi asta, sir, dar la volan este Marlboro Man şi Tulip stă lângă el, pe scaunul din faţă.

— Unde sunt ei acum?

— Aşteaptă să treacă de vamă. Dar, cum eu sunt ofiţerul lui de legătură, nu prea ştiu ce să fac în continuare.

— Stai pe loc. Nu-i scăpa din vedere, cât am eu o vorbă cu şeful.

Radio a rămas tăcut atât de lung timp, încât dacă n-ar fi cârâit din când în când, Jackie ar fi putut să creadă că s-a întrerupt conexiunea. În sfârşit, au auzit vocea inconfundabilă a lui Hawk. Scurt şi la subiect.

— Eşti sigură, detectiv Roycroft?

— Da, sir, a răspuns ea cu fermitate, cu binoclul fixat pe Volvo.

— Sunt încă la coadă?

— Nu, sir. E un ofiţer care verifică maşina şi unul care stă de vorbă cu Tulip. Acum zâmbesc şi-şi continuă drumul. Jackie a tăcut un moment. Doar câteva minute, sir, şi-i vom pierde, a spus ea, încercând să nu apese pe acceleraţie.

— Rămâneţi pe loc, detectiv Roycroft, a spus Hawk. Nu ne putem permite să pierdem un UCO şi, dacă marfa este livrată la laboratorul lui Rashidi, undeva în Brixton, asta ne-ar putea ajuta să completăm ultima piesă din mozaic. Repet, rămâneţi pe loc.

William a smuls radio din mâna lui Jackie.

— Dar dacă UCO a fost descoperit, sir? În acest caz, nu vom fi deloc mai isteţi decât în situaţia localizării fabricii şi vom pierde zece kilograme de cocaină şi şansa să-l scoatem pe Tulip din afacere.

— Asta nu-i posibil, a spus Jackie, aproape strigând. Ross n-ar trece niciodată de cealaltă parte, a adăugat ea, încălcând regula cardinală.

— Poate că UCO ne spune jumătate din poveste, a spus William, pe ton calm. Sir, cum nu încetaţi să ne reamintiţi, în aceste carteluri de droguri sunt o mulţime de bani, care ar putea fi o tentaţie pentru cel mai scrupulos ofiţer.

Aceste cuvinte au redus-o pe Jackie la tăcere, nu în ultimul rând pentru că nu mai auzise niciodată pe cineva vorbindu-i astfel comandantului.

— Ai dreptate, sergent Warwick, a spus comandantul, la fel de calm. Este posibil ca, de vreme ce eu şi detectiv Roycroft îl folosim pe acest UCO anume, suntem şi noi implicaţi, personal. Bruce, eu îţi las ţie decizia finală.

Lamont a revenit imediat pe linie.

— Eu nu-l cunosc, personal, pe ofiţer, sir, dar niciodată nu ne-a lăsat, în trecut, aşa că nu există niciun motiv să credem că, brusc, a schimbat părţile. În cazul meu, dacă ar fi să mă exprim, s-ar putea ca noi să-i punem chiar viaţa în pericol. Aş zice să-i retragem pe sergent Warwick şi detectiv Roycroft. Şi, încă o chestiune, sir. Nu le va fi de niciun ajutor colegilor noştri dacă aceia sunt cei doi ofiţeri vamali pe care-i au sub supraveghere.

— Bună observaţie. Cu atât mai multe motive să vă întoarceţi amândoi la Yard, de-ndată.

— Da, sir, a răspuns William, fără a părea convins.

El şi Jackie au stat pe loc şi au privit cum Volvo a ieşit în şoseaua principală şi a dispărut din vedere.

— Îţi mulţumesc, Bruce, a spus comandantul, în timp ce închidea radio şi întrerupea contactul cu Felixtowe.

Odată întors în biroul său, Hawksby a ridicat telefonul de pe birou şi a spus:

— Angela, ai vreun pachet de Marlboro gol, la îndemână?

— Da, sir.

— Mi-l poţi aduce?

Angela a scos un pachet din sertar, i l-a dus şefului ei şi i l-a lăsat pe birou, fără vreun schimb de cuvinte între ei.

Douăzeci de minute mai târziu, comandantul a ridicat din nou telefonul.

— Angela, dacă sună cineva, eu voi lipsi din birou, vreo treizeci de minute.

A pus înapoi hârtia argintie în pachetul de ţigări gol şi, apoi, l-a pus în buzunarul de la piept. A luat liftul până la parter şi s-a îndreptat în direcţia Catedralei Westminster.

17

În noaptea de dinaintea procesului, Adrian şi Maria au fost duşi din Lincoln înapoi la Londra, pe autostrada A1. Li se făcuse rezervare la un mic hotel discret, nu departe de Old Bailey. În faţa uşii lor au fost instalaţi doi gardieni. Maria a dormit bine, în ciuda faptului că Adrian s-a foit şi s-a agitat toată noaptea, repetând răspunsurile la fiecare întrebare a lui Sir Julian, asemenea unui actor emoţionat care aşteaptă să se ridice cortina. Maria nu avea decât un rol de figurantă. Imediat ce Adrian va păşi în boxa martorilor, ea va fi condusă la aeroportul Heathrow, va face check-in-ul şi-l va aştepta să vină şi el.

Sir Julian a rămas, peste noapte, în apartamentul său din Lincoln's Inn. Dimineaţa, s-a trezit devreme şi a mai revăzut cuvântul de deschidere încă o dată, făcând mici corecturi, eliminând cuvintele dure, chiar şi un întreg paragraf, dacă era cazul. Apoi, a citit textul cu voce tare, numai cu corul dimineţii ca audienţă. Totul părea că i-au apreciat performanţa.

Booth Watson s-a trezit şi el devreme şi s-a bucurat de un mic-dejun generos, apoi a luat un taxi spre Old Bailey, unde a sosit cu numai o jumătate de oră înainte de începerea procedurilor. Dar nu părea că lui nu-i va veni rândul până târziu în după-amiază, pentru că bănuia că primul martor al Coroanei va răspunde la întrebări timp de cel puţin câteva ore, înainte ca el să aibă şansa de a-l interoga. Cu toate că pregătise mai multe capcane în care să-l ademenească pe dl. Heath, niciuna nu părea foarte promiţătoare şi el se temea că, dacă clientul său va fi găsit vinovat de ambele acuzaţii, acesta îşi va petrece câteva Crăciunuri fără droguri, pentru că mai exista şi pedeapsa de patru ani cu suspendare pe care o executa deja.

Luase cina împreună cu Miles, la Savoy, cu o seară înainte, şi-l văzuse remarcabil de calm, chiar resemnat cu soarta. Dar niciodată Booth Watson nu îşi putea închipui ce se petrecea cu adevărat în acea minte impenetrabilă.

Grace a luat metroul spre staţia Central Criminal Court, conştientă că tatăl ei n-ar vrea să fie deranjat, înainte de a se adresa juraţilor. A fost de acord că rolul ei, ca asistentă, era să-l sprijine, să fie pregătită dacă apare o problemă privitoare la legislaţie sau să verifice orice afirmaţie făcută de apărare, pentru că nu-i putea permite lui Booth Watson să-l pună în încurcătură pe tatăl ei, în timp ce el îşi susţinea pledoaria. La nivel mental, ea trebuia chiar să se asigure că paharul lui cu apă era tot timpul plin şi nu pe jumătate gol. Grace era mai mult decât fericită să fie asistenta tatălui ei şi, chiar dacă nu spusese acest lucru nimănui, nici chiar lui Clare, spera că el îi va permite să interogheze pe unul dintre martorii mai puţin importanţi.

Asemenea avocatului său, consilier al reginei, Miles Faulkner s-a bucurat de un mic dejun pe cinste, după ce a făcut o rundă de alergare în jurul parcului. Parcul lui personal. BW îi spusese că nu crede că va fi chemat să depună mărturie până ce toţi martorii Coroanei nu vor fi fost audiaţi şi, abia după aceea va fi chemat, dacă el va fi şi convins că aceasta va fi în favoarea cauzei lui.

Şoferul l-a lăsat în faţa clădirii Old Bailey, unde s-a trezit că era înconjurat de grupuri de jurnalişti şi fotografi care se întrebau dacă îşi va face cumva apariţia, de vreme ce, în mod clar, îşi putea permite să sacrifice un milion de lire sterline pentru a rămâne un om liber. S-a plimbat ţanţoş printre ei, oferindu-le fotografilor mai mult decât suficient timp să facă câte voiau, ceea ce i-a convins pe reporteri că el era încrezător că va pleca acasă cu aceeaşi maşină cu care venise.

Sala numărul unu din Old Bailey era pregătită cu mult timp înainte ca dl Justice Baverstock să vină la locul de muncă, la ora

zece, în dimineaţa aceea. S-a înclinat în faţa sălii ticsite şi şi-a ocupat locul din centrul podiumului. Pe banca avocaţilor, sir Julian se uită dacă paginile cuvântării sale de deschidere erau numerotate şi erau puse în ordine. Grace verificase deja acest lucru şi totul era la locul lui.

Booth Watson era prăbuşit pe scaunul său, la celălalt capăt al băncii, cu un bloc de foi de scris pe genunchi, deja pregătit, în caz că Sir Julian ar face cea mai mică greşeală. Asistentul său, dl Andrews, stătea atent alături de el, aşteptând să culeagă orice bârfă picantă i-ar putea scăpa şeful său.

Miles Faulkner stătea în picioare în boxa acuzaţilor, îmbrăcat din nou într-un costum Savile Row, cu cravată Old Harrovian. Le-a zâmbit celor şapte bărbaţi şi cinci femei care alcătuiau corpul juraţilor, în timp ce aceştia intrau în boxa juraţilor, dar numai unul dintre ei a privit în direcţia lui.

Judecătorul a aşteptat ca fiecare jurat să depună jurământul şi, odată ce toţi şi-au ocupat locurile, i-a făcut semn cu capul grefierului, care s-a ridicat în picioare şi a citit cele două acuzaţii de pe foaie, înainte de a-l privi pe acuzat şi de a-l întreba, pe un ton neobişnuit:

— Cum pledezi, vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat de ambele acuzaţii, a declarat Faulkner, părând uluit de faptul că s-ar putea îndoi cineva de cuvântul lui.

— Poţi lua loc, a spus grefierul.

Odată ce Faulkner s-a aşezat, dl Justice Baverstock şi-a întors atenţia spre avocatul principal al Coroanei.

— Eşti gata să prezinţi cuvântul de deschidere, sir Julian? a întrebat el.

— Sunt, Onorată Instanţă.

Apoi s-a ridicat şi şi-a netezit reverele robei sale lungi şi negre, înainte de a-şi încleşta cu fermitate degetele pe marginile pupitrului pe care se afla Declaraţia sa de deschidere a procesului.

— Onorată Instanţă, a început el, în acest caz, eu reprezint Coroana, iar ilustrul meu prieten, dl Booth Watson, avocat al reginei, este avocatul apărării. Cei doi bărbaţi s-au înclinat uşor unul în faţa celuilalt, fără plăcere. Onorată Instanţă, în rechizitoriu sunt două acuzaţii, care se referă la posesia şi distribuirea de substanţe ilegale, în cazul nostru, cocaină. În seara de sâmbătă, 17 mai, în acest an, acuzatul a fost găsit în posesia unei cantităţi mari de droguri, în timp ce găzduia o petrecere cu nouă persoane invitate la cină. Dar nu a avut loc numai acest lucru la petrecere – cina din noaptea aceea, care să intereseze pe onoraţii juraţi. Cu o semnificaţie încă şi mai mare este ceea ce s-a întâmplat înainte de sosirea primului invitat al domnului Faulkner. (Sir Julian şi-a ridicat privirile pentru a vedea dacă juraţii îi urmăresc cu atenţie fiecare cuvânt.) La câteva minute după ora şapte, în seara aceea, acasă la Faulkner a sosit un bărbat cu care stabilise o întâlnire, cu câteva zile mai înainte. La sosire, acel bărbat, dl Adrian Heath, a fost escortat până în biroul acuzatului, pentru a finaliza o tranzacţie. I-a furnizat dlui Faulkner douăsprezece grame de cocaină, în schimbul a opt sute de lire sterline, cash. Preţul era peste cel obişnuit, dar dl Faulkner era un client care cerea numai cea mai bună calitate. În acest caz, 92,5 % puritate, cum va declara mai târziu în timpul procesului, un expert care a acceptat să fie martor. Odată ce afacerea s-a încheiat şi dl Heath a fost plătit – vom prezenta banii ca dovadă – acesta s-a întors la Londra, de unde a fost preluat imediat şi dus, în cel mai mare secret, la o casă sigură, pentru că dl Faulkner nu ştia că Adrian Heath era informator al Poliţiei.

Booth Watson a făcut prima notiţă – *agent provocator.*

— Mai târziu, în acea seară, a continuat sir Julian, poliţia a percheziţionat casa de la ţară a dlui Faulkner şi, în ciuda unei încercări disperate de a ascunde probele, mulţumită unei activităţi deosebite a unui tânăr sergent, drogurile au fost descoperite în

interiorul unei statui... sir Julian a făcut o pauză... o statuie a domnului Faulkner însuşi.

Vreo doi juraţi nu s-au putut abţine să nu zâmbească superior.

— Coroana, a continuat sir Julian, nu numai că va prezenta cele douăsprezece grame de cocaină şi cele opt sute de lire pe care dl Faulkner i le-a plătit furnizorului, dar dl Heath însuşi va confirma rolul pe care l-a jucat, în această situaţie. Şi, de parcă aceasta nu ar fi destul pentru condamnarea acestui bărbat, a spus el, arătând spre acuzat, Coroana va chema, de asemenea, ca martori doi experţi, anume, pe superintendentul Lamont, şeful Departamentului de elită pentru droguri de la Scotland Yard...

Booth Watson şi-a luat a doua notiţă – De ce nu Warwick?

— ...şi pe dr. Ruth Lewis, un eminent membru al Consiliului consultativ pentru utilizarea abuzivă a drogurilor de pe lângă guvern. Cu o expresie sumbră pe figură, sir Julian s-a întors cu faţa spre juraţi şi a spus, în încheiere: Coroana este încrezătoare, stimaţi membri ai juriului, că, după ce aţi ascultat toate aspectele acestui caz, veţi decide că există un singur verdict posibil, anume, inculpatul Miles Faulkner este vinovat în ambele privinţe.

Faulkner i-a privit cu mai mare atenţie la juraţi, în timp ce sir Julian s-a aşezat. Se uitau cu toţii la reprezentantul Coroanei şi, dacă ar fi fost rugaţi să dea verdictul pe loc, expresiile de pe feţele lor sugerau mai degrabă că Faulkner ar fi fost trimis direct la spânzurătoare, desenat şi tăiat în bucăţi, până înainte de ivirea zorilor. Booth Watson îl prevenise pe Faulkner că cel mai greu moment dintr-un proces este, pentru orice inculpat, imediat după prezentarea Cuvântului de deschidere al Coroanei.

— Mulţumim, sir Julian, a spus dl Justice Baverstock. Poate că este momentul potrivit pentru o scurtă pauză, după care, puteţi chema primul dvs. martor.

Justice Baverstock s-a ridicat de la locul său, s-a înclinat spre sală şi a ieşit.

— Unde este Heath? a întrebat sir Julian, chiar înainte de a se aşeza cu totul pe scaun.

— Într-o celulă de la parter, sub protecţia poliţiei, a spus Grace. Mă voi duce să-l previn că va fi audiat, în scurt timp.

— Şi iubita lui?

— Imediat ce Heath va fi la bară, ea va fi dusă la aeroport. O maşină aşteaptă să-l ia pe Heath şi să-l ducă să i se alăture ei, în momentul în care el coboară.

— Cred că acest caz ar putea să se încheie până la cuvântări, în această seară, a spus sir Julian. Odată ce Heath a dat detaliile despre ce s-a petrecut în casa lui Faulkner, în acea noapte, bănuiesc că Booth Watson se va da de ceasul morţii pentru a pleda în favoarea clientului său.

— Şi tu cum vei răspunde?

— Asistenta mea a pregătit deja o declaraţie destul de fermă, pe care eu o voi pronunţa cuvânt cu cuvânt.

***

— Ei, asta a fost letal, a spus Faulkner, înclinându-se să vorbească cu avocatul său. Sir Julian pare că nu mai are răbdare să-l aducă pe Heath la bară.

— Nici eu, a spus Booth Watson. El este un individ defect şi am intenţia să-l analizez în amănunţime. Rămân încrezător că te voi scăpa de acuzaţia de furnizare de droguri, cu toate că şi deţinerea va fi încă o problemă.

— Poliţia a plantat marfa, ca răzbunare pentru eşecul abject în cazul Rembrandt-ului furat.

— Nu voi menţiona cazul Rembrandt. Ar însemna numai să-i dau posibilitatea avocatului Coroanei să-i informeze pe juraţi că ispăşeşti o pedeapsă de patru ani cu suspendare pentru fraudă. Nu au voie să permită menţionarea vreunei condamnări anterioare

decât dacă deschidem noi subiectul, mai întâi. Totuşi, trei dintre oaspeţii tăi la cină doresc să spună sub jurământ că nimănui nu i s-a oferit mai mult de un joint şi un al patrulea va depune mărturie că nu a ştiut ca tu să fi luat vreun drog, în viaţa ta.

— Înseamnă că nu mă cunoaşte de prea multă vreme, a spus Faulkner.

***

— Îl puteţi chema pe primul dvs. martor, sir Julian, a spus dl Justice Baverstock, după ce s-a întors din scurta pauză.

— Vă mulţumesc, Onorată Instanţă. Îl chem pe dl. Adrian Heath.

Booth Watson l-a studiat cu atenţie pe martorul cheie al Coroanei, în timp ce acesta intra în sala de judecată. Era îmbrăcat bine, arăta mai mult ca un cetăţean de succes din City, decât ca un dependent de droguri vindecat. Heath i-a adresat lui William un zâmbet nervos, în timp ce se îndrepta spre boxa martorilor, dar nu a aruncat nici măcar o privire spre Faulkner, când a trecut pe lângă boxa inculpaţilor. A depus jurământul cu destulă siguranţă pentru a-i aminti lui Booth Watson că nu se afla pentru prima oară într-o sală de judecată.

Sir Julian l-a întâmpinat cu un zâmbet cald.

— Domnule Heath, pentru registrul tribunalului, vă rog să vă spuneţi numele întreg şi adresa actuală.

— Adrian Charles Heath, Landbroke Grove 23, Londra, W10.

Booth Watson bănuia că aceasta era adresa mamei lui.

— Domnule Heath, ne puteţi confirma că aţi fost dependent de droguri, în trecut?

— În trecut, da, am fost, sir Julian. Dar acum, mulţumită sprijinului unei femei foarte speciale care a stat lângă mine în timpul perioadei mele de reabilitare, am lăsat totul în urmă şi plănuim împreună să ne căsătorim, în viitorul apropiat.

— Sunt sigur că noi toţi vă dorim toată fericirea, a spus sir Julian, întorcându-se să-i zâmbească lui Booth Watson, care n-a dat niciun semn de veselie. În sfârşit, poate nu toţi, a adăugat el, provocând zâmbetele a vreo doi dintre juraţi. Sir Julian acceptase ca următoarea sa întrebare să fie înregistrată, aşa că Booth Watson nu a putut sări în sus de surpriză, în timpul interogatoriului.

— Şi, pentru o scurtă perioadă de timp, aţi fost traficant de droguri, nu-i aşa, domnule Heath?

— Pentru o foarte scurtă perioadă de timp. Şi, apoi, numai când eram disperat că nu aveam bani să-mi cumpăr droguri.

— Şi acest lucru ţine, de asemenea, de domeniul trecutului.

— Da, sir, vă pot asigura că, de peste şase luni, n-am mai avut nimic de-a face cu drogurile şi că, niciodată, nu mă voi mai întoarce, din nou, la acea viaţă.

— Asta vă face credibil, domnule Heath. Şi, acum, când simţiţi acest lucru, nu este nimic altceva decât datoria dvs. civică de a depune mărturie cu privire la ultima tranzacţie în care sunteţi implicat. (Heath a aprobat dând din cap afirmativ şi şi-a înclinat capul, în timp ce Booth Watson şi-a mai notat ceva pe foaie). În seara de 17 mai, anul acesta, aţi mers cu maşina la Limpton Hall, în Hampshire pentru a avea o întâlnire cu acuzatul, domnul Miles Faulkner?

— Da, sir.

— Îl vezi, acum, în sala de judecată?

— Da, sir, îl văd. Heath a arătat cu degetul spre bărbatul care stătea în boxa inculpaţilor, apoi, şi-a întors rapid faţa.

— La ce oră a avut loc întâlnirea dvs., cu inculpatul?

— La ora şapte.

— Şi ai ajuns la timp?

— Poate că am întârziat câteva minute, dar majordomul m-a condus direct la biroul dlui Faulkner, unde mă aştepta.

— Şi a părut nerăbdător să încheie afacerea?

— Nu se închisese uşa când el m-a întrebat dacă am fost în stare să pun mâna pe marfa pe care o ceruse. I-am spus că da şi i-am înmânat un pachet, ca să verifice.

— Este un lucru obişnuit, în asemenea tranzacţii?

— Da, sir. Voia să fie sigur că marfa era de cea mai bună calitate. Aşa că a insistat să o guste.

— Şi a gustat-o?

— Da, a gustat puţin din produs şi a părut satisfăcut.

— Chiar aşa? După aceea ce a urmat?

— Mi-a plătit opt sute de lire, cash, cum ne înţeleseserăm, mi-a mulţumit şi mi-a spus că speră că vom mai face afaceri, din nou.

— Şi după aceasta?

— Mi-a cerut să-l însoţesc pe majordom pe scară, unde i-am înmânat bunurile şefului său.

Sir Julian a făcut o scurtă pauză.

— Şefului său? a repetat el.

— Da. Dl Faulkner mi-a spus că fusese instruit să pună deoparte zece porţii pe un platou de argint, pentru sine şi pentru musafirii săi.

— Şeful a părut surprins?

— Nu, sir, dar atunci eu am presupus că lucrase în trecut cu Fortnum şi Mason.

Sir Julian s-a uitat în jos, la întrebările sale, dar nu exista nicio menţiune despre Fortnum şi Mason, în notiţele sale. A aruncat o privire spre Grace, care părea la fel de surprinsă ca şi el.

— Vrei să comunici Curţii că ai ridicat un transport de cea mai pură cocaină de la Fortnum şi Mason?

— Nu, sir. Bunurile pe care le-am ridicat de la Fortnum, în acea dimineaţă, la cererea dlui Faulkner, erau douăsprezece borcănele cu cel mai fin caviar Royal Beluga.

Câţiva dintre cei aflaţi în sala de judecată au început să râdă, alţii păreau, pur şi simplu, uluiţi. Judecătorul s-a încruntat, uitându-se în jos, spre martor. Sir Julian a făcut o pauză, apoi a întrebat:

— Vrei să declari Curţii că nu i-ai dat niciun fel de droguri domnului Faulkner, în acea situaţie?

— Nici în acea situaţie, nici în alta, a spus Heath. De fapt, a fost prima dată când m-am întâlnit cu el.

Grace i-a dat tatălui ei o notiţă scrisă în grabă.

— Domnule Heath, vă pot întreba ce aţi făcut în ultimele şase luni?

— Am locuit într-o casă din Lincoln, asistând la interogatoriile poliţiei, fapt pentru care trebuie să fiu plătit cu zece mii de lire sterline.

Jurnaliştii păreau încântaţi de această nouă informaţie şi creioanele le scârţâiau cu şi mai mare entuziasm.

Cacofonia provocată de conversaţiile murmurate care puseseră stăpânire pe sala de judecată i-au dat un pic de timp lui sir Julian să se gândească la următoarea întrebare.

— Aşadar, ce ai avut de oferit poliţiei, care să valoreze zece mii de lire?

— Le-am dat numele lui Tulip.

— Tulip?

— Terry Holland. Este un traficant de droguri din Londra vremurilor bune. Face aproximativ o sută de mii pe an. De asemenea, eu i-am furnizat numele a şaisprezece dintre cei mai buni clienţi ai lui şi mi s-a promis, în schimb, zece mii şi trecerea graniţei în siguranţă, pentru mine şi iubita mea.

Ziariştii nu pridideau să ia notiţe.

— Şi domnul Faulkner a fost unul dintre acei clienţi? a întrebat sir Julian, încercând să-şi revină.

— Nu, sir, a răspuns Heath cu fermitate.

Grace i-a dat tatălui ei un bilet.

— Vă daţi seama că sunteţi sub jurământ, domnule Heath?

— Cu siguranţă că da, sir. Fiica dvs. mi-a spus chiar în această dimineaţă, când m-a vizitat în celulă, cât de important este să spun adevărul, tot adevărul, nimic altceva decât adevărul, altfel aş putea ajunge la închisoare pentru sperjur. Dacă vă îndoiţi de cuvintele mele, sir Julian, sunt sigur că domnul Faulkner, majordomul său şi bucătarul său îmi vor confirma, mărturia.

Faulkner a dat din cap, şi, de această dată, a remarcat că mai mulţi juraţi se uitau acum în direcţia lui. Sir Julian şi-a amintit cuvintele fiului său din momentul în care discutaseră despre Heath, curând după ce acesta fusese exmatriculat de la şcoală. Unul dintre cei mai sclipitori băieţi din clasă, dar în care nu poţi avea încredere. Trebuia să accepte că Heath avea răspuns la oricare dintre întrebările lui nepregătite dinainte, din vreme ce era evident că îşi repetase de ceva timp răspunsurile.

— Nu mai am întrebări, Onorată Instanţă, a reuşit să spună sir Julian, înainte de a se prăbuşi pe scaun.

Domnul Justice Baverstock şi-a întors atenţia spre avocatul apărării.

— Doriţi să-l interogaţi pe acest martor, domnule Booth Watson?

— Nu, Onorată Instanţă, vă mulţumesc. Sunt mulţumit de mărturia domnului Heath.

— Sigur că eşti, a spus William un pic cam prea tare, din spatele sălii, şi, cu toate că Hawk s-a încruntat, trebuia să fie de acord cu el.

— Domnule Heath, sunteţi liber să părăsiţi sala de judecată, a anunţat, cu reţinere, judecătorul.

— Vă mulţumesc, Onorată Instanţă, a spus Adrian, înainte de a ieşi din boxa martorilor pentru a se îndrepta direct spre cea mai apropiată ieşire.

Judecătorul s-a ridicat în picioare şi a spus:

— Procesul este amânat până la ora două. Cu toate acestea, aş vrea să mă întâlnesc cu cei doi avocaţi.

Cei doi avocaţi s-au înclinat, înţelegând că aceasta nu era o rugăminte.

— Warwick, a spus Lamont, cu ochii aţintiţi pe Faulkner, care cobora din boxa acuzaţilor, vreau să ştiu unde merge Heath. Şi, tu Paul, îl urmăreşti pe Faulkner. Să nu cumva să-i pierdeţi din vedere.

— Bănuiesc că merg amândoi în aceeaşi direcţie, a spus Hawk.

William a trebuit să facă slalom prin mulţimea care se îndrepta spre ieşire, nescăpându-l, în acelaşi timp, pe Heath din ochi. Odată ajuns pe coridor, s-a grăbit spre scara largă şi nu s-a oprit din alergat până nu a ajuns în stradă, cu privirile căutând în toate direcţiile până când, în sfârşit, a identificat o siluetă cunoscută care se urca într-un Bentley, pe bancheta din spate.

— La naiba! a spus William. A început să se uite în jur după un taxi şi, încă o dată, s-a uitat la maşina parcată care nu se punea în mişcare. Spre surpriza sa, lângă el s-a oprit cu scrâşnet de roţi o motocicletă.

— Urcă-te, domnule sergent, a spus Paul, întinzându-i o cască lovită.

***

— Mă bucur să te văd din nou, a spus Faulkner, când Heath i s-a alăturat pe bancheta din spate a maşinii.

— Să sperăm că e pentru ultima oară, a spus Heath, în timp ce-şi dădeau mâna. Pentru că nu vreau să fiu târât din nou în boxa martorilor şi să trebuiască să explic cum au ajuns drogurile în statuia ta, dacă nu eu ţi le-am vândut.

— Nu se va întâmpla asta, a spus Faulkner. Este ultimul lucru de care am eu nevoie. I-a dat lui Heath două bilete la clasa întâi spre Rio de Janeiro, un paşaport nou şi două serviete mici. Mâine pe vremea asta, tu şi iubita ta veţi fi în cealaltă parte a lumii, lăsând Coroana fără altă alternativă decât să renunţe la caz şi soţia mea va

rămâne şi ea, în sfârşit, fără nicio alternativă în afară de a semna actele de divorţ.

— Mulţumesc în numele prietenului nostru comun din West ham, a spus Heath, în timp ce deschidea servieta şi s-a uitat la cele 20.000 de lire sterline împachetate frumos în celofan. Ai oprit, desigur, partea ta din afacere, a adăugat el. Dublu decât voiau fraierii să mă plătească.

— Merită fiecare penny, a spus Faulkner, dacă asta mă salvează de închisoare şi o împiedică pe Christina să-mi mai provoace alte necazuri. Nu-mi permit să pierd timpul. Trebuie să fiu înapoi, la locul meu, la ora două, altfel mă va costa un milion de lire. Douăzeci de mii e un lucru, un milion e altceva.

— Am înţeles, a spus Heath, în timp ce-şi dădeau mâna, a doua oară. Îşi urez noroc.

— Mulţumită ţie, nu cred că voi avea nevoie de noroc. Eddie, du-l pe prietenul meu la Heathrow, pentru că nu vreau să piardă zborul.

***

— Îţi pot oferi o băutură revigorantă, Julian?

— E un pic cam prea devreme, pentru mine, milord, dar, da, pune un whisky dublu, a spus sir Julian, în timp ce Booth Watson intra în încăpere.

— Pun şi pentru tine, BW?

— Nu, mulţumesc, milord, a răspuns Booth Watson, dându-şi jos peruca. Încă încerc să-mi revin după ce s-a întâmplat în sală.

— Nu ai de gând să pretinzi că a fost o surpriză pentru tine, a spus sir Julian, incapabil să-şi ascundă sarcasmul din voce.

— Am fost la fel de şocat ca şi tine. Ai uitat că te-am sunat la birou, numai cu o săptămână în urmă, să întreb dacă te gândeşti la

o înțelegere – Faulkner să pledeze vinovat pentru una din acuzații – şi tu m-ai refuzat, foarte clar, dacă-mi aduc bine aminte?

— Poate că aş putea să mă răzgândesc...a început sir Julian.

— E un pic cam târziu, acum, a spus Booth Watson. Bănuiesc că nu ai altă opţiune decât să-ţi împachetezi cortul, să te urci pe cămilă şi să-ţi muţi caravana pe o oază nouă.

— Voi primi directive de la şefii mei din CPS[14] a spus sir Julian, încercând să câştige timp. Dar mă tem că vor fi de acord cu tine şi vor recomanda renunțarea la toate acuzațiile.

— Şi tu, ce zici, Booth Watson? a întrebat judecătorul.

— La fel ca şi Julian, voi primi directive de la şeful meu.

14 The Crown Prosecution Service - Serviciul de Urmărire Penală.

18

Bentley-ul continental argintiu a tras la terminalul trei.

Heath părea relaxat când s-a dat jos din maşină, ţinând bine în mână servieta, singurul lui bagaj. Se îndrepta spre intrarea în terminal, când o motocicletă s-a oprit derapând în zona interzisă parcării.

— Tu ţine-te după el, a spus Paul. Eu îl voi ajunge din urmă.

— Am mai văzut motocicleta asta undeva, a spus William, scoţându-şi casca şi arătând spre Yamaha neagră care era abandonată în zona unei parcări dezafectate. Dar, unde anume?

— Ne-a depăşit pe autostradă, a spus Paul. Motociclistul a încetinit când s-a apropiat de Bentley şi s-a uitat pe geamul din spate, înainte de a accelera din nou.

— Nu, am văzut-o altundeva, a murmurat William, pornind în urmărirea lui Heath.

Odată intrat în terminal, a verificat rapid tabela cu plecările. Zborul British Airway 012 spre Rio de Janeiro, ora 16:20, Poarta 27 era anunţat pe tabelă. A trecut repede prin mulţimea adunată, evitând valizele şi picioarele întinse, şi s-a îndreptat spre birourile de îmbarcare, căutându-şi încontinuu cu privirea prada. Şi, atunci, i-a zărit pe Adrian, îmbrăcat încă în costumul de la tribunal, sărutând o tânără, despre care a presupus că era Maria Ruiz, la biroul BA. S-a ascuns după un stâlp şi a aşteptat să vină Paul.

William i-a privit pe cei doi cum se sărută şi discută cu însufleţire. Îşi dorea să fi putut auzi conversaţia lor.

— Cum a mers? a întrebat Maria.

— Exact cum a fost planificat, cu excepţia faptului că eu m-am ales cu 20.000 de mii, nu cu zece mii.

— Nu te simţi un pic vinovat de ceea ce i-ai făcut fostului tău coleg de şcoală?

— Nu, dacă tatăl lui este măcar pe jumătate atât de sclipitor faţă de cât zice presa. Mâine, pe vremea asta, dacă nu cumva chiar mai curând, va fi revăzut deja transcriptul mărturiei mele şi îşi va fi dat seama că i-am oferit o oportunitate de aur să-l prindă pe Faulkner. Aşa că este chiar mai important ca noi să fim în siguranţă cu mult timp înainte ca Faulkner să afle că l-am dus de nas.

— Zborul nostru este peste patruzeci de minute, a spus Maria, verificând tabela pentru decolări.

— Perfect. Dar ar fi mai bine dacă ne-am despărţi şi ne-am întâlni din nou la bordul avionului. S-ar putea să ne caute cineva. Ia tu astea, a spus el, înmânându-i servieta şi biletul ei.

Maria l-a îmbrăţişat din nou, înainte de a-l părăsi, împotriva voinţei ei, şi a se urca pe scara rulantă ce ducea la Plecări. După ce i-a făcut cu mâna, Adrian s-a îndreptat spre toaleta bărbaţilor.

William a urmărit-o pe Maria, până nu a mai văzut-o. Indicaţiile primite de el nu făcuseră nicio menţiune cu privire la ea. Trebuia, pur şi simplu, să-l aresteze pe Heath şi să-l ducă la Old Bailey.

— Pentru ce acuzaţie? îl întrebase el pe Lamont.

— Pariul meu este că el va călători cu paşaport fals şi că în servieta aceea sunt destule probe care să confirme că a fost cumpărat. Să nu fii surprins dacă constaţi că sunt mult mai mulţi bani decât zece mii.

Câteva minute mai târziu, o voce a spus:

— Domnule sergent, vreţi să o urmăresc?

— Nu. Îl vom aresta pe Heath, întâi, şi vom merge după ea, după aceea.

Au stat amândoi cu ochii aţintiţi pe toaleta bărbaţilor, aşteptându-l pe Heath să reapară.

— Nu se grăbeşte deloc, a spus Paul. Poate că-şi schimbă hainele.

— Nu, nu avea nimic cu el când a intrat. Pariez că au stabilit să se întâlnească în avion.

— Ce te face să crezi asta?

— Banii sunt la ea.

— Să mă duc să verific dacă el mai este acolo?

— Unde altundeva să fie? a spus William, în momentul în care un bărbat pe care amândoi l-au recunoscut imediat a ieşit alergând de la toaleta bărbaţilor.

— Acuma ştim cine era pe cealaltă motocicletă, a spus Paul. Pe care vrei să-l urmăresc?

— Pe Tulip, a spus William, amintindu-şi unde văzuse ultima oară Yamaha neagră. Şi arestează-l!

— Cu ce acuzaţie?

— Am sentimentul că voi afla, a spus William, îndreptându-se spre toaleta bărbaţilor. Pleacă odată!

Paul a pornit după Tulip, fără să-i mai pese de sacoşele rătăcite şi picioarele întinse şi, chiar când William ajunsese la intrarea în toaleta bărbaţilor, un alt bărbat a trecut alergând şi strigând:

— Ajutor, să cheme cineva poliţia, ajutor!

Când William era pe punctul să intre în toaleta bărbaţilor, un al treilea bărbat a ţâşnit pe lângă el, încercând să-şi ridice fermoarul de la pantaloni, în timp ce continua să alerge. William a împins uşa şi a intrat. S-a oprit, paralizat, pe moment, de ceea ce a văzut în faţa lui. De când era el în poliţie, văzuse multe trupuri fără viaţă: bătrâni care muriseră în pace la ei acasă, dependenţi de droguri cu ace înfipte în vene, chiar şi o soţie bătută care se spânzurase în faţa propriilor copii. Dar nimic nu-l pregătise pentru aceasta.

Răstignit pe podea, era trupul lipsit de viaţă al lui Adrian Heath, înconjurat de o baltă de sânge. Cu numai câteva minute înainte, el aşteptase cu nerăbdare să înceapă o viaţă nouă cu iubita lui, în Rio. Acum, avea gâtul tăiat dintr-o singură mişcare sigură făcută de cineva care ştia ce face şi ochiul drept fusese scos din orbită şi lăsat lângă trup, ca un avertisment pentru oricare alt traficant care s-ar putea gândi numai, să devină informator al poliţiei.

— Nu mişca! a strigat o voce, în spatele lui.

William a ridicat mâinile şi a spus, cu fermitate:

— Sunt ofiţer de poliţie. Îţi arăt legitimaţia.

— Cu mişcare lentă, a spus vocea.

William a scos legitimaţia din buzunarul de la piept şi a ridicat-o, ca s-o vadă ofiţerul. A auzit paşi apropiindu-se de el, urmaţi de cuvintele:

— E-n regulă, sergent, te poţi întoarce.

William s-a întors şi a văzut în faţa lui un sergent de poliţie mai în vârstă, care se străduia să rămână calm, însoțit de un poliţist tânăr, care nu se putea opri din tremurat. Poliţia aeroportului are, de obicei, de-a face cu imigranţi ilegali, hoţi de buzunare, uneori de câte un pasager care a ridicat un bagaj care nu este al lui de pe banda de bagaje. Scena prezentă, cu siguranță, nu făcea parte din descripţia slujbei lor. William a acceptat să se ocupe de ea.

— Ascultaţi cu atenţie, a spus el. Primul lucru pe care am nevoie să-l faceţi este să împrejmuiţi toată zona. Asiguraţi-vă ca niciun pasager să nu se apropie de această toaletă.

Poliţistul cel tânăr a ieşit repede din încăpere, cu o expresie de uşurare pe figură, bucuros să scape.

— Domnule sergent, vreau să-l sunaţi pe detectivul superintendent Lamont, la Scotland Yard. Să-i spuneţi că Adrian Heath a fost ucis şi detectivul Adaja îl urmăreşte pe suspectul de crimă, cunoscut sub numele de Tulip.

William l-a pus să repete mesajul, timp în care a apărut un alt ofiţer. Acesta s-a întors cu spatele, când a văzut cadavrul.

— Trebuie să informaţi ofiţerul de serviciu al aeroportului şi să preluaţi controlul scenei unde s-a produs crima, i-a spus William celui de-al treilea ofiţer. Cadavrul nu trebuie mutat, până nu permit acest lucru ofiţerii de la Departamentul de criminalistică.

— Da, sir, a spus un alt bărbat care era fericit că nu are altceva de făcut, decât să se supună ordinelor.

William a îngenuncheat pe un picior lângă cadavrul lui Heath şi a extras din buzunarul de la piept o carte de îmbarcare şi un paşaport. Fotografia era a lui Heath, deşi numele nu era ai lui.

— Îmi pare rău, prietene, a spus William. Dumnezeu ştie că nu meritai asta.

Când William a ieşit din toaleta bărbaţilor, a găsit încă doi poliţişti care izolau scena crimei, în timp ce un grup de pasageri exasperaţi întrebau de ce nu puteau să folosească toaleta. Dacă le-ar fi spus, ar fi făcut pipi în pantaloni, cu toţii.

Sergentul mai în vârstă a alergat după William.

— Medicul de la medicina legală ar trebui să fie cu noi foarte curând. N-am putut să vorbesc cu superintendentul Lamont, pentru că a fost chemat să depună mărturie la Old Bailey. Un anume comandant Hawksby spune să preluaţi dvs. răspunderea, până ce vine şeful de la criminalistică.

— Am înţeles. Fii sigur...

Ultimul apel pentru zborul BA 012 spre Rio de Janeiro. Îi rugăm pe pasagerii întârziaţi să vină urgent la poarta 27, pentru că avionul se pregăteşte de decolare.

— ...că nimeni altcineva în afara sergentului de legătură de la laborator şi FMF nu are acces în apropierea cadavrului. Şi încă un lucru...

— Mă lăsaţi pe mine de pază? a întrebat ofiţerul.

— Da, dar nu pentru mult timp, a răspuns William, în timp ce sunetul sirenelor s-a făcut din ce în ce mai puternic. Există o persoană pe care trebuie s-o interoghez, înainte ca avionul ei să decoleze.

Fără nici un alt cuvânt, William a început să alerge spre scările rulante, urcând câte două trepte deodată.

Ofiţerul de la controlul paşapoartelor s-a uitat alarmat la petele de sânge şi la bărbatul care abia mai respira care se aşezase la

coadă. Era pe punctul să apese butonul de panică de sub tejghea, când William i-a prezentat legitimaţia strigând:

— Rio?

— Poarta este gata să se închidă, domnule sergent, a spus el. Îi voi suna să-i previn că vă îndreptaţi spre ei. Sper să-l prindeţi pe nenorocit.

William a luat-o din nou la fugă. Era aşteptat de doi funcţionari la sol lângă poarta 27 şi, după o verificare a legitimaţiei sale, a fost condus în jos, pe coridor, şi la aeronava care aştepta, unde s-a alăturat ultimilor pasageri ce-şi căutau locurile. A verificat ce număr avea locul lui Adrian pe cartea de îmbarcare, înainte de a se îndrepta pe culoar, în căutarea unei femei pe care nu o întâlnise niciodată. S-a oprit când a văzut-o pe Maria Ruiz cu servieta în mână, căutând neliniştită o altă faţă.

William s-a răzgândit. A făcut stânga-împrejur, a pornit înapoi pe interval, spre ieşire, i-a mulţumit stewardesei şi s-a întors în terminal.

Zborul BA 012 spre Rio de Janeiro a decolat la timp, cu toate că unul dintre pasageri nu s-a îmbarcat.

***

— Era directorul Avocaţilor Publici, a spus sir Julian, punând telefonul jos.

— Nu e greu să ghicesc ce vor recomanda ei, a spus Grace.

— Urmare a mărturiei lui Heath, din această dimineaţă, m-au sfătuit să-l contactez pe Booth Watson şi să încerc să fac o înţelegere cu el.

— Ştiu exact cele două cuvinte pe care i le-aş spune la această sugestie, dacă aş fi BW şi unul dintre ele ar fi din patru litere. Ce fel de înţelegere avea în minte directorul?

— Am fost de acord să renunţăm la acuzaţia de trafic de droguri, iar Faulkner să pledeze vinovat pentru posesie de droguri. Va avea de plătit o amendă mare, dar i se va da o pedeapsă de numai doi ani cu suspendare. Totuşi, tipic pentru ei, promit că ne vor lăsa pe noi să luăm decizia finală.

— De aceea li se spune Departamentul lui Ponţiu Pilat, a remarcat Grace. Deci, Faulkner va scăpa, din nou. Dacă lucrurile continuă aşa, va primi pedepse cu suspendare tot restul vieţii şi nu va vedea niciodată cum e o celulă de închisoare pe dinăuntru.

— Tu ce-ai face, Grace, în acest caz, dacă ai fi şeful meu, şi eu aş fi asistentul tău?

Grace a fost luată pe nepregătite, pentru un moment, pentru că tatăl ei nu-i ceruse niciodată sfatul, până atunci, într-un caz aşa de important. S-a gândit puţin la întrebarea lui, pentru că, deşi se simţea flatată, expresia de pe faţa lui o făcea să nu aibă nicio îndoială că dorea să-i asculte opinia, înainte ca el să ia o decizie.

— Nu l-aş lăsa pe Faulkner să scape aşa de uşor. Acesta are încă de explicat ce-i cu cele douăsprezece grame de cocaină, pe care poliţia le-a găsit în casa lui, şi, chiar dacă ar putea convinge juraţii că nu ştia de cocaină şi cum ajunsese ea acolo, nu-i va fi uşor să dea socoteală de bancnota de douăzeci de lire. William e convins că aceasta este o întrebare la care Faulkner nu poate să răspundă.

— Sunt de acord cu William. Dar tot avem nevoie ca Faulkner să facă depoziţie, înainte ca noi să putem ridica problema bancnotei de douăzeci de lire. Dacă l-aş reprezenta pe el, l-aş sfătui să nu cumva să se apropie de boxa martorilor. Aceasta ne va lăsa pe noi cu sarcina de a dovedi că este vinovat, dincolo de orice îndoială rezonabilă, ceea ce va fi imposibil, după depoziţia de azi dimineaţă al lui Heath.

— Atunci va trebui să încercăm să facem apel la vanitatea lui Faulkner, a spus Grace, în aşa fel încât să-i fie imposibil să ne opună rezistenţă.

— Şi cum propui să facem asta? a întrebat sir Julian.

— Înlocuindu-l pe primul martor, a propus Grace, în timp ce telefonul de pe biroul lui sir Julian a început să sune.

El a ridicat receptorul, a ascultat un timp ce-i spunea apelantul, apoi a spus:

— Da, înţeleg cum schimbă asta situaţia, Desmond. Îţi mulţumesc că m-ai informat.

— Ce schimbă situaţia? a întrebat Grace, după ce el pusese telefonul jos.

— Adrian Heath este mort.

***

— Am primit o ofertă de la partea adversă, a spus Booth Watson.

— După depoziţia de azi dimineaţă a lui Heath, asta e surprinzător, a spus Faulkner. Dar tu îmi poţi spune despre ce este vorba, înainte de a respinge, imediat, oferta.

— Vor renunţa la acuzaţia de trafic de droguri, dacă pledezi vinovat pentru posesia de droguri.

— Care-ar fi paguba?

— O amendă de un milion de lire şi doi ani cu suspendare.

— M-ar tenta, dacă nu m-aş gândi că juraţii mă vor considera nevinovat pentru ambele acuzaţii.

— Posibil, a spus Booth Watson, dar de ce să riscăm?

— Pentru că zarurile sunt acum în favoarea mea, aşa că îi poţi transmite lui sir Julian Warwick QC să se ducă la naiba.

— Eu te-aş sfătui să nu faci asta, Miles, mai ales că nu te voi chema la bară.

— De ce nu? Nu am nimic de ascuns.

— Cu excepţia celor douăsprezece grame de cocaină.

— Despre care poţi spune că mi le-a plantat Lamont.

— Ştii că nu va ţine şi că juriul nu se va lăsa convins. Lamont este un ofiţer cu vechime în poliţie, cu un dosar impecabil şi, după experienţa mea, juraţilor le place felul direct de a spune lucrurilor pe nume al scoţianului şi, din această cauză, nici nu intenţionez să-l interoghez.

— Dar, după ce citeşti asta, o să vrei, a spus Faulkner, înmânându-i un plic maro, voluminos.

Booth Watson a citit fără grabă conţinutul, apoi a întrebat:

— De unde ai chestia asta?

— E vorba de ceea ce circulă în public, dacă ştii unde să te uiţi, a spus Faulkner.

***

— Să înțeleg, Sir Julian, că doriţi să faceţi o declaraţie, în numele Coroanei? a întrebat dl Justice Baverstock.

— Da, milord. Cu permisiunea dvs., Coroana vrea să renunțe la prima acuzaţie din rechizitoriu, anume posesia de droguri cu intenţia de a livra altor persoane. Cu toate acestea, încă intenționăm să susţinem a doua acuzaţie, aceea de posesie de substanțe interzise, anume douăsprezece grame de cocaină.

Judecătorul a ridicat din sprânceană, pentru că asistase personal la sfatul pe care directorul Avocaţilor Publici i-l dăduse lui sir Julian, de a renunţa la ambele acuzaţii şi de a bate rapid în retragere. A fost surprins că un bărbat atât de prudent în mod normal, ignoră o opinie atât de înțeleaptă.

— Aşa să fie, sir Julian. Aşa că puteţi chema la bară următorul dvs. martor.

— Îl chem la bară pe detectivul superintendent Lamont.

Primul lucru pe care l-a făcut William când a sosit înapoi la Yard, în acea seară, mai târziu, a fost să-l întrebe pe comandant dacă avea veşti de la Paul.

— Mă tem că n-am veşti bune, a spus Hawksby. S-a ciocnit cu un alt motociclist, când se întorcea de la aeroport, şi au ajuns amândoi la spital. William arăta neliniştit. Dar Paul a scăpat destul de uşor, cu numai câteva tăieturi şi vânătăi şi va fi externat în câteva zile. Tulip, din păcate, şi-a rupt un picior şi nu va părăsi spitalul ceva vreme.

O pâlpâire de zâmbet a trecut peste faţa comandantului.

— A fost arestat pentru uciderea lui Heath?

— Da. Se ocupă de asta Departamentul de criminalistică şi vor pune o santinelă la uşa salonului lui, zi şi noapte.

— Atunci îmi voi definitiva raportul şi-l voi lăsa pe biroul superintendentului Lamont, când voi pleca, diseară.

— Bine, a spus Hawk. I-a părut rău lui Bruce că nu te-a putut ajuta, dar a primit notificare că urma să depună mărturie în procesul lui Faulkner.

— Cum a fost?

— Nu se putea mai bine. De fapt, aş fi surprins să se deranjeze Booth Watson să-l interogheze, dimineaţă. Nu ar face decât să-i mai dea încă o ocazie să repete întrebarea: dacă nu Faulkner a pus drogurile în statuie, atunci cine le-a pus?

— Coroana a ridicat problema bancnotei de douăzeci de lire?

— Nu. Am sentimentul că păstrează bomba asta pentru când sir Julian îl va interoga pe Faulkner.

— Asta presupunând că va avea ocazia, a spus William. Dacă Faulkner nu ajunge în boxa martorilor, tatei nu-i va fi permis să prezinte asta ca pe o probă nouă.

— Ciudat, a spus Hawk. Nu seamănă deloc cu sir Julian asumarea unui asemenea risc.

— Dar seamănă mult cu fiica lui, a completat William.

— Atunci, să sperăm că niciunul nu va regreta această decizie.

William a descuiat uşa, sperând că o seară liniştită, împreună cu soţia lui îl va ajuta să-şi scoată din minte imaginea cadavrului lui

Heath. Dar, când a intrat în hol, a fost întâmpinat de o Beth gravidă şi în lacrimi, care s-a aruncat în braţele lui şi l-a strâns cu putere.

— Acum ştiu ce-a vrut să spună Josephine Hawksby când mi-a povestit că momentul cel mai rău a fost ziua când soţul ei nu a venit acasă.

— N-a fost atât de rău, a spus William, încercând s-o liniştească.

— Dar să-ţi vezi prietenul ciopârţit în acel mod şi tu să nu poţi face nimic pentru el.

— Cum ai aflat asta? a întrebat William.

— A fost informaţia principală pe toate programele de ştiri, toată seara, şi Jackie m-a sunat să-mi spună că tu ai fost primul ofiţer care a ajuns la scena crimei.

— Am fost, dar voi fi bine, a spus el, sperând că vorbele lui sunau convingător.

— Nu arăţi bine, a spus Beth, începând să-i scoată cămaşa, aşa pătată de sânge, amintindu-şi de o altă cicatrice urmare a unei alte întâlniri din cariera lui. Dar se temea că acum va fi o cicatrice mentală, nu fizică. Îmi doresc să mă fi sunat.

— Nu-i chiar aşa de uşor când te afli în mijlocul unei investigaţii de crimă. Lamont nu era disponibil, aşa că am preluat eu sarcina.

— Ştiu. Jackie mi-a dat toate detaliile. (Numai detaliile pe care voia ca tu să le auzi, s-a gândit William.) Cum a reacţionat iubita lui Adrian?

William nu a răspuns.

— Situaţia asta este una în care n-ar trebui să pun întrebări? a spus Beth.

— Da, a răspuns William, liniştit. Nu în cele din urmă pentru că nu sunt sigur că am luat decizia corectă.

19

— Doriţi să interogaţi acest martor, domnule Booth Watson?

— Da, milord, dar nu voi consuma foarte mult din timpul curţii.

Watson a rămas în picioare, în timp ce superintendentul Lamont s-a întors în boxa martorilor.

— Domnule superintendent, sunt sigur că nu trebuie să vă amintesc că sunteţi încă sub jurământ. Lamont nu a răspuns nimic, ci a rămas privind spre adversarul său ca un boxer care aşteaptă fluierul, ca să poată începe prima rundă. Pentru înregistrare, domnule superintendent, pot presupune că răspunsul dvs. este *Da*?

Lamont a confirmat, dând, cu neplăcere, din cap.

— În timpul depunerii mărturiei dvs. de ieri după-amiază, ca răspuns la întrebarea ilustrului meu prieten, aţi repetat ad nauseam[15], că, dacă nu a ascuns clientul meu drogurile găsite în statuia lui, cine a făcut acest lucru?

— Şi voi fi fericit să repet din nou această întrebare, domnule Booth Watson, dacă credeţi că asta ar accelera procedurile.

Nu-i nicio îndoială cu privire la cine va câştiga a doua rundă, s-a gândit William.

— Nu cred că va fi necesar, domnule superintendent. Totuşi, ceea ce aş dori să ştiu este câţi poliţişti au invadat casa domnului Faulkner, în mijlocul nopţii?

— Nu pot fi sigur de numărul exact.

— În ciuda faptului că eraţi responsabil pentru operaţiune?

— Cincisprezece, probabil douăzeci.

— De fapt, numărul lor era douăzeci şi trei, dacă-i includeţi pe toţi ofiţerii de la departamentul Droguri, laboranţi, şoferi şi chiar un fotograf, ca să nu mai menţionez o pereche de câini antrenaţi pentru

---

15 Până la saturaţie.

depistarea drogurilor. Aş putea fi iertat, domnule superintendent, dacă mă gândesc că clientul meu furase, cumva, Bijuteriile Coroanei.

Lamont nu a răspuns, dar juraţii nu aveau nicio îndoială cu privire la cine câştigase a treia rundă.

— Este posibil ca unul dintre acei ofiţeri să fi putut ascunde drogurile în interiorul statuii, fără ştirea dvs.?

— Imposibil, a spus Lamont, răspunzând atacului.

— Prin aceasta, vreţi să spuneţi că garantaţi pentru fiecare dintre ei, până la unu, chiar şi pentru cei de care nu ştiaţi că se aflau acolo?

— Bineînţeles că nu pot, a replicat tăios Lamont. Cu toate acestea, pot da asigurări Curţii că ei erau toţi, fără excepţie, profesionişti de primă clasă, şi îşi îndeplineau sarcina pentru care fuseseră antrenaţi.

— Îl puteţi prezenta pe detectivul superintendent Jeremy Meadows ca un profesionist de primă clasă, care şi-a îndeplinit misiunea pentru care a fost pregătit s-o facă?

Lamont a ezitat, în mod clar prins cu garda jos, în timp ce un alt pumn al lui Booth Watson a aterizat, de această dată sub centură.

— Nu vă grăbiţi, domnule superintendent şi, vă rog, nu vă simţiţi jignit dacă vă reamintesc că sunteţi încă sub jurământ.

Sir Julian s-a ridicat în picioare.

— Milord, a spus el cu asprime. Mă lupt să identific relevanţa acestor întrebări şi încotro se îndreaptă ele.

— Fiţi sigur, milord, a intervenit Booth Watson, în mod clar fără nicio emoţie, totul va deveni curând limpede precum cristalul.

— Sper, domnule Booth Watson, a exclamat un judecător, pentru că eu simpatizez oarecum cu vederile lui sir Julian. Fiţi amabil şi treceţi la subiect.

— Voi face tot ce-mi stă în putere să scurtez, Luminăţia-Voastră. Booth Watson şi-a întors din nou atenţia spre Lamont, care nu-i

răspunsese încă. Aveţi nevoie să vi se reamintească întrebarea, domnule superintendent?

— Nu.

— Atunci, aşteptăm cu interes răspunsul dvs.

— Da, l-aş prezenta pe detectivul superintendent Meadows ca un profesionist desăvârşit şi eu am fost mândru să fiu un membru în echipa sa.

— Profesionist desăvârşit? Vă pot întreba ce rang aveaţi în vremea în care eraţi mândru să fiţi un membru în echipa sa?

— Eram sergent în departamentul omoruri, desfăşurând o investigaţie asupra morţii unui criminal notoriu din East End.

— Cazul acesta a ajuns în tribunal?

Lamont a dat din cap afirmativ.

— Încă o dată, domnule superintendent, curtea trebuie să ştie dacă, prin gestul acesta, aţi spus *Da*, pentru înregistrare.

— Da, a răspuns Lamont, pe un ton tăios.

— Şi la ce verdict au ajuns juraţii, în acea ocazie?

— Nevinovat, a spus Lamont.

— Şi vă puteţi aminti depoziţia vitală care i-a determinat pe juraţi să ajungă la acest verdict?

Booth Watson continua să se uite fix la martor.

— Dacă nu puteţi, aş fi fericit să vă împrospătez eu memoria. Booth a aşteptat puţin, apoi a continuat: Avocatul apărării, din acel caz, a putut dovedi că arma fusese plantată asupra suspectului. Poate că aţi putea spune Curţii cine a plantat acea armă asupra unei victime nevinovate, domnule superintendent?

— Detectivul superintendent Jeremy Meadows, a spus Lamont, cu o voce care nu a ajuns să fie auzită până în spatele sălii.

— Şi ce a devenit detectivul superintendent Meadows, după acest incident?

— Unde duc toate acestea, domnule Booth Watson? a întrebat judecătorul, în timp ce sir Julian se ridica în picioare.

— Bănuiesc că sunteţi gata să aflaţi, milord, a spus Booth Watson, ignorându-l pe sir Julian.

— Şi, după cum ne-aţi spus, domnule superintendent, dvs. eraţi unul din ofiţerii care lucrau la acel caz.

— Am avut această onoare.

— Onoare? Dar acela a fost un caz în care un ofiţer cu vechime în poliţie a plantat o armă asupra unui bărbat nevinovat, în scopul de a evita, în mod necinstit, o condamnare.

— Şi la mai puţin de o lună după ce acel bărbat a fost găsit nevinovat, el a ucis un alt om nevinovat.

— Deci, aţi aprobat acţiunea şefului dvs.? a întrebat Booth Watson.

— Nu am spus asta.

— Nu a fost nevoie să spuneţi. Domnule superintendent, sunteţi adeptul corupţiei din cauze nobile? Booth Watson a aşteptat răspunsul, dar nu a existat niciun răspuns. Poate că a sosit timpul să satisfaceţi curiozitatea Curţii cu privire la rolul pe care l-aţi jucat în acea ocazie. După condamnarea şefului dvs., onorabilul detectiv superintendent Meadows, a fost instituit un tribunal care să investigheze dacă a mai fost cineva din echipă implicat în crimă. Sub jurământ, aţi recunoscut că, fiind un tânăr sergent impresionabil, este posibil să vă fi făcut că nu vedeţi. Aţi putea spune Curţii ce a decis tribunalul că este pedeapsa potrivită în cazul dvs.?

— Am fost degradat din gradul de sergent la cel de poliţist simplu şi am petrecut doi ani la patrulare pe stradă, înainte de a fi reinstalat în gradul anterior.

— Deci, după ce un tribunal a constatat onestitatea şi integritatea a recomandat degradarea ta.

— După care, am fost reinstalat.

— Şi, acum, ceri juraţilor să creadă că eşti un personaj reformat?

— Facem cu toţii greşeli, a spus Lamont. Unii dintre noi învaţă din ele.

— Într-adevăr, învăţăm, a acceptat Booth Watson. Dar juraţii vor dori să ştie dacă dvs. aţi învăţat să nu vă faceţi că nu vedeţi, când nu puteţi garanta condamnarea, prin muncă poliţienească cinstită.

Lamont s-a uitat sfidător la avocatul apărării, dar Booth Watson nu s-a clintit.

— Dvs. aţi fost ofiţerul responsabil de caz, când clientul meu a fost acuzat, în mod fals, de furtul tabloului lui Rembrandt, pe care, de fapt, îl descoperise pentru Muzeul Fitzmolean, cu mari cheltuieli personale?

— Juraţii au decis că el deţinuse pictura timp de şapte ani, în mod ilegal, a spus Lamont, revenind la pânză, şi judecătorul i-a dat patru ani cu suspendare pentru fraudă şi l-au amendat cu zece mii de lire sterline.

— Bine jucat, a şoptit sir Julian. Acum se înregistrează.

Booth Watson a evitat un atac violent.

— Răspundeţi numai la întrebare, domnule superintendent. Eraţi responsabil pentru cazul acela?

— Da.

— Şi acela a fost încă un alt exemplu de corupţie pentru o cauză nobilă?

Sir Julian a fost repede în picioare.

— Trebuie să obiectez, milord. Nu superintendentul este judecat, în acest proces.

— Sunt de acord, sir Julian. Mergeţi mai departe, domnule Booth Watson.

Booth Watson a întors pagina carnetului cu notiţe.

— Domnule superintendent, în sfârşit, pot să vă întreb cât timp v-a luat, în noaptea din 17 mai, să conduceţi de la porţile proprietăţii clientului meu până la uşa casei sale?

— Cam un minut, un minut jumătate.

— Ce interesant! Pentru că, atunci când am făcut acelaşi exerciţiu, cu o săptămână în urmă, mi-a luat numai patruzeci şi două de secunde. Dar este posibil ca dvs. să nu vă fi grăbit.

Lamont a desfăşurat în minte deplasarea aceea.

— Şi cât i-a luat majordomului – care va depune mărturie, dacă i se va cere, milord – ca să deschidă uşa de la intrare şi să vă conducă înăuntru, după ce vă uitaseţi degetul apăsat pe butonul soneriei.

— Un minut, posibil două.

— Deci, nu mai mult de trei, posibil patru minute în total, înainte ca tu şi cei douăzeci şi doi ofiţeri excelent antrenaţi să năvăliţi în casa clientului meu, în căutare de droguri. Şi, după ce aţi căutat peste două ore, tot ce-au reuşit să găsească au fost o tabletă de ecstasy şi două ţigări de marijuana.

— Dar, mai târziu, am găsit...

— Mai târziu, este cuvântul cheie. Dar cât timp mai târziu, sunt obligat să întreb. Aţi fost primul ofiţer care a intrat în Limpton Hall, domnule superintendent? a spus Booth Watson, schimbând direcţia.

— Da, a spus Lamont, părând uluit.

— Şi unde era clientul meu, în acel moment?

— Stătea în picioare în capul scărilor.

— Şi cum era îmbrăcat?

— Purta un halat de casă din mătase roşie.

— Aşadar, după ce aţi sunat la soneria de la intrare, cumva, el a reuşit să pună douăsprezece pachete de cocaină într-o statuie plasată, inconvenabil, lângă uşa de la intrare, a urcat în grabă scările, şi-a schimbat ţinuta pentru cină, şi-a pus pijamaua şi halatul roşu de mătase – şi a avut totuşi timp să stea în capul treptelor întâmpinându-te când ai intrat, totul durând sub trei minute?

Lamont nu a răspuns.

— Poliţiştii de la Kezstone n-ar fi putut veni cu o poveste mai bună, a spus Booth Watson, privind direct înspre juraţi.

— Convingerea mea este că inculpatul ascunsese săculeţii cu cocaină în statuie, înainte de sosirea noastră, cu intenţia de a-i distribui musafirilor lui, mai târziu, în acea seară. Sincronizarea noastră a fost greşită.

— Convingerea mea este că sincronizarea voastră a fost bună şi, nereuşind să veniţi cu ceva incriminator, după percheziţionarea casei clientului meu, timp de peste două ore, cineva v-a îndeplinit ordinele şi a plasat drogurile în statuie.

— Este o afirmaţie ridicolă, a spus Lamont, încercând să-şi controleze nervii.

— Ar fi, de asemenea, ridicol să sugerez că, nu pentru prima oară în cariera dvs., aţi ales să vă faceţi că nu vedeţi când a fost plantată o probă falsă de către unul dintre colegii dvs., în încercarea de a obţine condamnarea?

— Foarte ridicol, a obiectat Lamont, aproape strigând.

— Posibil un tânăr sergent impresionabil care voia să-i facă plăcere ofiţerului responsabil de investigaţie?

— Încă şi mai ridicol, a spus Lamont, pe un ton mai ascuţit cu fiecare cuvânt spus.

— Un sergent care tocmai s-a întâmplat să ştie exact unde erau drogurile, pentru că erau exact unde le plantase el?

— Asta-i o, acuzaţie josnică, Onorată Instanţă, a protestat sir Julian, sărind în picioare.

— Mai ales când sergentul în discuţie se întâmplă să fie chiar fiul avocatului principal al Coroanei.

Sir Julian ar fi răspuns, dar nu ar fi fost auzit din cauza gălăgiei care a urmat, când mai multe persoane s-au întors să se uite la William, care nu era în stare să-şi ascundă furia.

Judecătorul a aşteptat să se domolească zgomotul, înainte de a se încrunta spre avocatul apărării şi a spus:

— Domnule Booth Watson, sper că aveţi dovezi pentru aceste acuzaţii neobişnuite, altfel nu voi avea altă opţiune decât să-i

sfătuiesc pe juraţi să ignore cuvintele dvs. şi să vă cer să fiţi mai circumspect pe viitor.

— Poate că n-ar fi fost acuzaţii neobişnuite, Onorată Instanţă, dacă sir Julian i-ar fi permis sergentului Warwick, mai degrabă decât şefului acestuia, să depună mărturie din boxa martorilor, sub jurământ.

De această dată, strigătele au durat mai mult timp, până când judecătorul a putut să restabilească ordinea, spunând:

— Domnule Booth Watson, nu-mi puneţi mai mult răbdarea la încercare, altfel se poate să ordon rejudecarea procesului şi să consider că manifestaţi dispreţ faţă de Curtea de Justiţie.

— Şi noi nu ne-am dori aceasta, nu-i aşa, Onorată Instanţă, a spus Booth Watson, singura persoană care îşi păstrase calmul în timpul acestui schimb de replici.

Apoi, înainte ca judecătorul să poată răspunde, şi-a întors atenţia spre martor şi a spus:

— Domnule superintendent, ar fi corect să cred că-l consideraţi pe dl. Faulkner un criminal periculos care trebuie închis pe tot restul vieţii, pentru că juraţii au înţeles, poate, greşit?

— În sfârşit, am găsit ceva cu privire la care putem fi de acord, a strigat Lamont, împungându-l de la distanţă cu degetul arătător pe Booth Watson.

— Puţin mai tare, vă rog, a spus Booth Watson, poate că juraţii nu v-au auzit bine, prima dată... şi s-ar putea, de asemenea, să înţeleagă greşit.

Şi-a întors privirea spre prezidiu şi a spus:

— Nu mai am întrebări, Onorată Instanţă.

Toată lumea a rămas pe scaune, aşteptând ca sir Julian să iasă la luptă, dar au avut parte din nou de o surpriză, când avocatul principal al Coroanei s-a ridicat în picioare şi a spus cu un oftat exagerat:

— Din punct de vedere al Coroanei, cazul este închis. Cu toate acestea, Onorată Instanţă, mă întreb dacă aş putea avea permisiunea de a face o declaraţie în nume personal?

Domnul Justice Baverstock a aprobat dând din cap şi Booth Watson s-a lăsat în spate pe spătarul scaunului, a închis ochii şi şi-a încrucişat braţele, dând impresia unui general victorios care aşteaptă vestea triumfului pe câmpul de bătaie. Dar, spre surpriza sa, sir Julian nu era încă gata să accepte condiţiile predării.

— După cum ştiţi, Onorată Instanţă, există o practică încetăţenită în cauzele criminale ca avocatul principal să-i permită asistentului său să interogheze martorul apărării. Aşa că, dacă dl Booth Watson plănuieşte să-l cheme pe pârât să dea mărturie, eu voi face un pas în lateral şi voi lăsa această responsabilitate asistentei mele, domnişoara Grace Warwick, dacă Onorata Instanţă este de acord cu aceasta.

Booth Watson a deschis ochii, şi-a desfăcut braţele încrucişate şi a spus cu voce destul de puternică, pentru ca cei din jurul său să audă:

— Ce pune la cale?

William a zâmbit, dar a înţeles exact ce punea la cale tatăl lui.

— Aştept cu nerăbdare şi plăcere aceasta, sir Julian, a spus judecătorul, apoi a adăugat: ne vom reuni mâine-dimineaţă, la ora zece.

***

— Sunt împotrivă, a spus Booth Watson.

— De ce? a întrebat Faulkner.

— Pentru că nu ai nimic de câştigat din asta, în vreme ce ea nu are nimic de pierdut.

— Dar, nu uita că mă voi confrunta cu pupila, nu cu maestrul.

— Care a fost bine îndrumată de maestru, mulţi ani.

— Atunci, poate că este momentul să le arătăm Warwick-ilor cu cine se pun. În orice caz, ce am eu de pierdut?

— Libertatea.

— S-ar putea să nu mai am niciodată altă ocazie ca aceasta să-l umilesc public pe sir Julian Warwick şi s-o distrug, în acelaşi timp, pe fiică-sa, avându-i pe Hawksby, Lamont şi pe Corist în asistenţă, pentru a urmări reprezentaţia.

— Eu mi-am exprimat opinia, Miles. Să eviţi cu orice preţ să apari în boxa martorilor, pentru că eu cred că vei constata că deja cortina a fost lăsată.

— Nu, peste rolul meu nu a fost, a spus Miles.

— Rol care nu va avea textul scris dinainte, nu uita asta.

— Hai să recunoaştem, a spus Miles. Tu nu ai fost mai mult decât groparul. Acum ei îl aşteaptă pe Hamlet să-şi facă intrarea în scenă.

— Şi ştim cu toţii cum s-a sfârşit asta.

20

Când Grace s-a trezit, nu-şi dădea seama dacă a dormit vreun pic, pentru că mintea ei zbârnâia de teamă şi nerăbdare.

A mai rămas întinsă câteva minute, nedorind s-o trezească pe Clare, apoi s-a strecurat uşor jos din pat şi s-a dus, în picioarele goale pe covor, spre baie. A închis uşa la baie şi a aprins lumina.

Şi-a privit faţa în oglindă. Erau multe de făcut, dar nu acum. Avea nevoie să funcţioneze la superlativ creierul ei, dacă se gândea să aibă vreo speranţă în a-l încolţi pe Faulkner. După ce şi-a clătit faţa cu apă rece şi s-a spălat pe dinţi, şi-a pus halatul, a stins lumina în baie, s-a întors în cameră mergând pe vârfuri, a ieşit pe culoar, mulţumită că n-o trezise pe Clare. În timp ce cobora scările, şi-a dat seama că lăsase lumina aprinsă la bucătărie, înainte de a merge la culcare, şi a tras o înjurătură în şoaptă. Draga ei mamă ar fi pedepsit-o pentru că era risipitoare. Dar, când a deschis uşa la bucătărie, a găsit-o pe Clare aşezată la masă, cu creionul în mână, înconjurată de documente juridice.

— Bună dimineaţa, Grace, a spus ea, de parcă s-ar fi aflat în biroul ei, la serviciu. Tocmai am revăzut întrebările pregătite de tine pentru interogatoriul din dimineaţa aceasta. Am schimbat puţin ordinea lor, pentru ca să-i fie mai greu lui Faulkner să-şi dea seama de unde vii. Dar nu te poţi relaxa niciun moment, pentru că bărbatul acesta este extrem de ascuţit la minte şi iute de picior, aşa că va trebui să încerci să fii mereu cu un pas înaintea lui. Nu trebuie să vadă venind pumnul, în aşa fel încât când îi aplici a doua lovitură în plexul solar, să nu aibă timp să-şi revină până îl pocneşti a treia oară şi îl faci knockout. Şi, apropo, am trecut din nou peste mărturia lui Adrian Heath şi tatăl tău are dreptate – el chiar ne-a trimis un mesaj codat despre cum să-l prindem pe Faulkner. Să sperăm că nici Faulkner, nici Booth Watson nu l-au identificat.

Acum, stai jos şi verifică ce-am făcut aseară, în timp ce eu fierb un ou pentru tine, pentru că îţi trebuie un mic-dejun consistent.

— Înainte de a fi spânzurată, a răspuns Grace.

Au râs amândouă nervos. Grace s-a aşezat şi a început să analizeze noua ordine a întrebărilor. Clare avea dreptate, schimbarea ordinii câtorva dintre ele îi diminua lui Faulkner şansa de a anticipa „Mi se pot returna cele opt sute de lire sterline?”

— Corect, a observat Clare, punând în faţa lui Grace o ceaşcă cu ceai. Acum, haide să repetăm. Eu voi fi Faulkner, iar tu joci rolul avocatului principal. Începe tu.

Grace s-a ridicat de pe scaun.

— Domnule Faulkner, credeţi că dl Heath a spus adevărul când a afirmat sub jurământ...

În decursul următoarei ore, ele au făcut schimb de remarci înţepătoare şi negări ascuţite din partea pârâtului, înfruntări între cei doi de parcă aceştia ar fi fost rivali de moarte, pauze dese pentru a emite o sentinţă în alt fel sau a accentua un cuvânt, pentru a avea un impact mai mare. După a treia ceaşcă cu ceai, Clare a ridicat braţele în aer şi a exclamat:

— A reuşit! Cred că a reuşit! Acum, du-te şi pregăteşte-te. Trebuie de asemenea să arăţi cel mai bine, dacă vrei să-i dezarmezi pe juraţi.

Grace i-a dat partenerei ei un sărut, apoi s-a întors la etaj ca să facă duş. Cum de ea era aşa de norocoasă, se mira, nu pentru prima oară. Ea şi Clare se cunoscuseră la un simpozion al Societăţii Juriştilor despre rolul părinţilor în lumea modernă şi, de atunci, rar petrecuseră o zi separat. Le plăcea să se ţină de mână şi să chicotească despre bărbaţii pe care îi întâlniseră şi care-şi imaginau că erau irezistibili. Dar numai în intimitatea propriei lor case. Odată, pe când treceau, mână în mână, prin parc, un adolescent le ştersese în goana bicicletei şi strigase:

— Lesbos[16], lesbos, lesbos, continuându-şi goana.

Clare îi arătase degetul, fapt pe care l-a regretat mai târziu.

— Nu trebuia să mă cobor la nivelul lui, îi spusese ea lui Grace, evident supărată pe ea însăşi.

— Cum ar putea un tâmpit ca ăsta să înceapă să înțeleagă că iubirea ia multe forme?

Clare era blândă, generoasă, caldă, isteaţă şi inteligentă, spontană. Şi cum ea era avocat consultant, iar Grace avocat pledant parteneriatul lor era ideal. De fapt, unul dintre colegii ei fusese auzit spunând în barou: „Dacă te pui împotriva ăstora două, nu te gândi la ele ca partenere, ci, mai degrabă ca la o armată în marş."

Grace s-a privit în oglindă. Costum de calitate albastru-marin şi pantofi negri cu toc jos. Niciodată, dar niciodată, nu porți pantofi cu tocul înalt în sala de judecată, o sfătuise cândva o judecătoare. Se poate să stai în picioare ore întregi şi confortul este mult mai important decât câţiva centimetri în plus. Grace a continuat să repete întrebările şi chiar şi pauzele, în timp ce-şi peria părul şi se uita la acuzata din oglindă.

Cuvintele lui Clare:

— E timpul să pleci, Grace, altfel el va fi declarat nevinovat, înainte ca tu să te arăţi în sală! au adus-o repede la realitate.

***

— V-am chemat la întâlnirea matinală de astăzi puţin mai devreme, a spus Hawksby, pentru că superintendentul Lamont trebuie să fie din nou la Old Bailey la ora zece. Lamont nu a comentat. Bruce, nu te îngrijora. Dacă Faulkner este destul de nebun încât să depună mărturie, sir Julian îl va face mici fărâme.

16 Lesbos – sau Lesvos, cum se numeşte în greacă – este locul unde s-a născut poeta antică Sappho, prima lesbiană celebră din istorie.

— Nu se va confrunta cu sir Julian, a spus Lamont. Va fi interogat de fiica acestuia.

— Atunci, numai Dumnezeu îl mai poate apăra pe sărmanul de el, a spus William, cu toate că niciunul dintre cei doi vechi ofiţeri de poliţie nu arătau convinşi.

— În timp ce noi ne concentram asupra lui Faulkner, detectivul Adaja şi restul echipei l-au urmărit pe Rashidi. Paul, sunteţi cumva mai aproape de identificarea locaţiei fabricii de droguri?

— Posibil cu câţiva paşi mai aproape, sir, dar nu pot spune mai mult. Am verificat fiecare bloc turn din Brixton, pentru că, sunt sigur, laboratorul trebuie să fie la ultimul etaj al unuia dintre ele, dar încă nu ştim în care dintre ele.

— Ceea ce face ca totul să fie foarte dificil este faptul că nu putem risca să-l urmărească pe Rashidi aceiaşi ofiţeri timp de mai mult de două zile la rând, a spus William. Astfel, localizarea laboratorului ar putea dura săptămâni, chiar luni.

— Cum eu m-am amestecat pe scena Brixton un pic mai convingător decât voi, a spus Paul, poate că aş putea reuşi în trei zile?

Ceea ce a declanşat primul val de râs, din acea dimineaţă.

— Mă întrebam dacă UCO a dat vreun semn, sir, a spus William. S-ar putea chiar ca el să fi aflat până acum unde este laboratorul.

— Nu, nu a aflat, a spus Hawk scurt, amintindu-şi de ultima ocazie în care sergentul Warwick îl chestionase în legătură cu Marlboro Man. Sergent Warwick, să nu uiţi niciodată că el îşi riscă viaţa, în fiecare zi. Dacă cealaltă parte ar fi să suspecteze chiar o clipă că el este membru al echipei noastre, noi i-am găsi cadavrul plutind pe râu, în următoarea dimineaţă.

Jackie şi-a amintit unde mai auzise ea exact aceleaşi cuvinte, când iubitul ei îi povestise despre el.

— Şi, cinstit vorbind, n-aş vrea să am asta pe conştiinţă, a adăugat Hawk, regretând imediat că spusese aceste cuvinte.

William era tentat să-i amintească comandantului că dacă el l-ar fi arestat pe Tulip în Felixstowe, Adrian putea fi încă în viaţă, dar a rezistat tentaţiei.

— Dacă laboratorul lui Rashidi este la ultimul etaj al unuia dintre blocurile turn, a spus Paul, venind în ajutorul lui William, ne va fi dificil, dacă nu cumva imposibil, să intrăm pe uşa din faţă, înainte ca un om pus de el la pază să-i prevină că venim. Ar putea închide imediat şi dispărea cu mult înainte ca noi să ajungem la ei şi tot ce-am realiza ar fi să-i deranjăm cu blândeţe pe nenorociţi.

Comandantul Hawksby s-a uitat pe fereastră.

— Atunci nu avem decât să aşteptăm până ninge.

***

Curtea numărul unu din Old Bailey este cunoscută în zonă drept curtea – spectacol şi, de obicei, joacă cu casa închisă. Dar, ideea lui sir Julian QC prin care dublura va lua conducerea, comunicată în presa de noapte, a garantat că era stabilit, cu mult timp înainte, că Grace Warwick va evolua pe scenă.

Clare era numai cu un pas în urmă, dar cum ea nu era oficial membră a echipei Coroanei, s-a strecurat pe un loc liber de lângă William, aproape de fundul sălii de judecată.

Răzbunarea este numele fratelui tău, fusese indicaţia ei finală înainte ca Grace să pornească spre masa avocaţilor, pentru a i se alătura tatălui ei.

— Bună dimineaţa, Grace, a spus acesta. Ai destule pietre în buzunar pentru a-l ucide pe Goliat?

— Se pare că ai uitat, tata, că David a avut nevoie numai de o piatră.

— Atunci, va trebui să te asiguri că-l loveşti exact în frunte şi piatra nu zboară, fără să-l atingă, peste umărul lui, pentru că

Faulkner va face orice este posibil să nu-l nimerească nicio piatră pe care o arunci tu în el.

Booth Watson şi-a ocupat locul la celălalt capăt al mesei avocaţilor şi cei doi avocaţi ai reginei s-au salutat în grabă, mai mult pentru a respecta convenienţele decât din convingere. Grace s-a uitat la boxă şi şi-a văzut adversarul privind în jos, spre ea. Când ochii li s-au întâlnit, a trecut-o un fior pe şira spinării, iar el s-a lins pe buze. Ea şi-a întors atenţia spre Clare, care i-a făcut semnul de încredere cu degetul mare.

— Dacă cea care stă lângă William este Clare, de ce nu o chemi lângă noi? a întrebat-o tatăl ei. La urma-urmelor, ea ştie probabil la fel de multe despre caz, câte ştim şi noi.

— Îţi mulţumesc, a spus Grace, care s-a întors şi i-a făcut semn partenerei ei să li se alăture.

Clare, incapabilă să-şi ascundă emoţia, s-a deplasat cu precauţie spre partea din faţă a sălii de judecată şi a luat loc exact în spatele lui sir Julian şi al lui Grace.

— Bună dimineaţa, Clare, a salutat-o sir Julian. Bun venit în echipa familiei. Nu ezita să-i scrii bilete lui Grace sau mie, dacă crezi că ne-a scăpat ceva, pentru că poţi fi sigură că s-ar putea foarte bine să ne scape.

— Vă mulţumesc, sir Julian, a spus Clare, scoţând un suport galben pentru hârtie şi două creioane din servietă.

— Toată lumea în picioare!

Domnul Justice Baverstock a intrat târându-şi picioarele, mulţumit să vadă o sală atât de plină. Galeria de deasupra deborda de privitori nerăbdători, unii aplecaţi peste balustradă pentru a vedea mai bine desfăşurarea procesului. Înălţimea-Sa s-a înclinat spre asistenţă, a luat loc pe scaunul său cu spătar înalt şi a aşteptat ca juraţii să vină în şir la locurile lor. La sfârşit, a verificat dacă toţi actorii erau în picioare, în aşteptare să intre, după ce el va permite să se ridice cortina.

Faulkner era în boxă, echipele acuzării şi apărării erau aşezate pe prima bancă – cu toate că s-a gândit că sir Julian arăta mai nervos decât pârâtul – în timp ce membrii presei, cu creioanele pregătite, aşteptau cu nerăbdare să înceapă procesul. Odată ce juraţii s-au aşezat, judecătorul şi-a întors atenţia spre avocatul apărării, care îşi rearanja hârtiile.

— Bună dimineaţa, domnule Booth Watson. Sunteţi gata să-l chemaţi pe primul dvs. martor?

— Da, Onorată Instanţă. Îl chem la bară pe dl Miles Faulkner.

Judecătorul a părut surprins şi presa s-a arătat încântată, ceea ce n-a făcut decât să mărească emoţia lui Grace. Aceasta se pregătise să-i declare război lui Faulkner, dar va putea oare să-l învingă, acum, în luptă?

Faulkner a coborât din boxa acuzaţilor şi s-a deplasat, aproape cu aroganţă, prin sală, înainte de a-şi ocupa locul în boxa martorilor. Şi-a pus mâna dreaptă pe Biblie şi a citit jurământul, de parcă l-ar fi scris chiar el.

Dl Booth Watson s-a uitat la clientul său şi a zâmbit.

— Vă rog să vă spuneţi numele întreg şi ocupaţia, pentru înregistrare.

— Miles Adam Faulkner, fermier.

— Pot începe, domnule Faulkner, prin a vă întreba despre seara de 17 mai 1986, când aţi dat o petrecere pentru câţiva prieteni, în casa dvs. de la ţară, Limpton Hall, din Hampshire?

— Parteneri de afaceri şi, de asemenea, câţiva prieteni, a spus Faulkner, dintre care, pe unii, îi cunosc de peste douăzeci de ani.

— Şi scopul petrecerii a fost pur şi simplu acela de socializare?

— Nu, sir. Noi suntem un grup de oameni care gândim la fel, care am avut succes în vieţile noastre profesionale şi, acum, simţim că a venit timpul să dăm ceva înapoi societăţii.

— Lucru foarte demn de laudă, a spus Booth Watson. Judecătorul s-a încruntat. Vă vine în minte una dintre bunele cauze?

— Toţi iubim arta, în multele şi diferitele ei forme, şi simţim cu putere că un rol pozitiv în educaţia tinerilor îl poate juca cultura.

— Acţionând în mod special şi fiind capabil să vă reamintiţi liniile, când lucrezi pentru un script pregătit, a murmurat sir Julian.

— Demn de laudă în cea mai mare măsură, a murmurat mulţumit Booth Watson.

— Fiţi atent, domnule Booth Watson, a spus judecătorul pe un ton obosit.

— Măcar judecătorul poate înţelege unde vor să ajungă, a şoptit Grace.

— Da, dar vor înţelege şi juraţii? a replicat tatăl ei.

— Îmi cer scuze, Onorată Instanţă, a spus Booth Watson, nearătând deloc ca cineva care-şi cere iertare. Cu toate acestea, domnule Faulkner, puteţi să confirmaţi că, recent, aţi donat două lucrări majore de artă din colecţia dvs., care valorează câteva milioane de lire sterline, unuia din muzeele noastre naţionale?

— Da, m-am despărţit cu tristeţe de un Rembrandt şi de un Rubens, dar m-am bucurat de atâta plăcere privindu-le în viaţa mea, încât mi-a făcut o şi mai mare plăcere să ştiu cât de mulţi tineri... (a făcut o pauză)...şi unii nu chiar aşa de tineri pot să se bucure acum de acele tablouri.

Faulkner s-a întors spre juraţi şi le-a zâmbit, exact cum îi instruise să facă, la acest moment, Booth Watson, şi a fost răsplătit de unul sau doi dintre juraţi care i-au răspuns la salut.

— Acum, aş vrea să mă întorc la acuzaţia făcută împotriva dvs., anume aceea că, în noaptea de 17 mai, aţi fost găsit în posesia a douăsprezece grame de cocaină, pentru uz personal.

— Dacă ar fi aşa, aş fi avut destulă cocaină pentru un an de zile, a spus Faulkner.

Clare a scris: *De unde ştie că douăsprezece grame sunt suficiente pentru un an de zile?* şi i-a dat notiţa lui Grace.

— Reamintind că sunteţi sub jurământ, domnule Faulkner, aţi putea spune acestei curţi dacă aţi luat vreodată substanţe interzise, în viaţa dvs.?

— Da, sir. Am fumat o dată un joint, pe când eram la şcoala de artă, dar m-am simţit rău, aşa că nu m-am mai necăjit să mai încerc un alt joint.

— Deci, negaţi că dl Adrian Heath a mers la casa dvs., pe şaptesprezece mai şi v-a oferit de vânzare douăsprezece grame de cocaină, pentru opt sute de lire sterline?

— Nu-mi amintesc exact suma, domnule Booth Watson, dar, aşa cum a mărturisit dl Heath, suma a fost pentru cel mai bun caviar Royal Beluga, furnizat de Fortnum şi Mason.

Clare a scris 20 lire, a subliniat şi i-a dat biletul lui sir Julian, care a zâmbit şi a dat afirmativ din cap.

— Şi nu l-aţi întâlnit niciodată pe dl Heath, până în acea noapte?

— Nu. Niciodată. Am fost oripilat când am auzit de tragicul lui deces şi, în acelaşi timp, cumva intrigat.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule Faulkner? a întrebat BW, cu inocenţă.

— Am fost intrigat de faptul că s-a întâmplat chiar atunci ca doi detectivi de la Scotland Yard să sosească la locul crimei, cu câteva momente înainte ca omorul să aibă loc.

— Opriţi-vă aici, domnule Faulkner, a spus judecătorul.

Privind spre juraţi, a continuat:

— Trebuie să ştergeţi din minţile dvs. aceste cuvinte.

— Dar, nu le vor şterge, a şoptit sir Julian, cum ştie prea bine Faulkner.

— Continuaţi, domnule Booth Watson, a spus judecătorul, cu fermitate.

— Domnule Faulkner, aveţi vreo explicaţie despre modul în care cele douăsprezece grame de cocaină au ajuns în statuia din casa dvs.?

— Niciuna. Refuz să cred că superintendentul Lamont sau unul din oamenii săi ar fi putut fi implicaţi în ceva aşa de mârşav ca a planta droguri în casa unei persoane nevinovate, cu intenţia de a ajunge la condamnare falsă. (Faulkner a făcut o pauză.) Pentru a doua oară, a adăugat el, apoi.

Judecătorul era pe punctul să intervină din nou, când Faulkner a continuat:

— Imaginaţi-vă... şi a tăcut din nou.

— Imaginaţi-vă? a întrebat Booth Watson.

— Am fost şocat că, atunci când superintendentul Lamont m-a arestat, a spus: „De mult aşteptam să fac asta."

Judecătorul a aşteptat să se liniştească vacarmul, apoi a spus:

— Aveţi vreo dovadă, domnule Faulkner, că superintendentul Lamont a rostit aceste cuvinte? Sau vă bazaţi numai pe memoria dvs.?

— Onorată Instanţă, eu am notat aceste cuvinte în momentul arestului, a intervenit Booth Watson. Ah, da, iată notiţa. „De mult aşteptam cu nerăbdare să fac asta." Domnul Faulkner a omis un cuvânt.

Judecătorul a scris cuvintele, înainte de a spune:

— Continuaţi, domnule Booth Watson.

— Vă mulţumesc, Onorată Instanţă. Dl Faulkner, nu contestaţi că poliţia a găsit două ţigări cu marijuana şi o tabletă de ecstasy, în cele două ore pe care le-au petrecut făcând percheziţie în casa dvs.?

— Corect. Au găsit tableta de ecstasy în bucătărie şi jointurile în grajd. Doi membri ai personalului meu au recunoscut că erau ale lor şi nu am avut altă opţiune decât să-i las să plece.

— În sfârşit, domnule Faulkner, vă pot întreba ce atitudine aveţi faţă de persoanele care se răsfaţă folosind substanţe interzise?

— Îmi pare rău pentru ei. Sunt adeseori indivizi trişti, neajutoraţi, care au nevoie cu disperare de ajutor medical. Dar, când

vine vorba de traficanţi, îi consider oameni răi, ticăloşi şi o pată a societăţii noastre. Merită să ardă în iad.

— Nu mai am întrebări, Onorată Instanţă.

— Vă mulţumesc, domnule Booth Watson. Cred c-ar fi momentul ideal pentru a lua o pauză. Haideţi să ne adunăm la ora două, când o voi ruga pe domnişoara Warwick să îl interogheze pe acest martor. Toată sala să se ridice în picioare.

21

— Crezi că l-aş putea ruga pe tata să-mi ţină locul? a întrebat Grace, prăbuşindu-se pe scaunul alăturat.

— Nici să nu te gândeşti, a spus Clare. Nu în ultimul rând pentru că ar refuza, ci şi pentru că niciodată nu te va mai lua în serios.

— Dar ai văzut cum l-a manevrat Faulkner pe Booth Watson, din boxa martorilor. A fost atât de sigur pe sine şi încrezător şi a avut un răspuns pentru fiecare întrebare a acestuia.

— Bineînţeles că a răspuns. A ştiut dinainte fiecare întrebare pusă, chiar înainte ca Booth Watson să fi deschis gura, aşa că nu i-a fost greu să repete serios fiecare răspuns, aparent formulat pe loc, cu care să impresioneze juraţii.

— Dar, dacă ştie deja despre arma fumegândă...

— Dacă ar fi ştiut, Booth Watson ar fi apăsat pe trăgaci, în dimineaţa aceasta, şi ar fi făcut o gaură chiar în interogatoriul tău.

Grace era pe punctul să spună ceva când tatăl ei a ieşit pe coridor, evident în căutarea asistentei sale.

— Am să-l rog să-mi ia locul, a şoptit Grace.

— Ar trebui să ne întoarcem în sală, a spus sir Julian. Toată lumea te aşteaptă. Chiar şi mama ta este la galerie.

— Grace tocmai îmi spunea că aşteaptă cu nerăbdare această provocare, a spus Clare.

— Mă bucur să aud asta, deşi nimeri nu ar trebui să fie prea încrezător, în asemenea situaţii. Când eşti prima oară la Bailey, întotdeauna este un chin, dar, odată ce te-ai ridicat în picioare... Grace nu s-a mişcat. Totuşi, mai bine am intra. Nu ne putem permite să-l facem pe judecător să ne aştepte.

Când Grace s-a ridicat de pe scaun, aproape că au lăsat-o picioarele. Clare a luat-o repede de braţ şi a condus-o încet, dar cu fermitate, înapoi în arenă.

— Crezi că Faulkner este la fel de emoţionat cum sunt eu? a întrebat ea, în timp ce dl Justice Baverstock intra în sala de judecată şi-şi ocupa locul.

— Nu, a răspuns Clare. Fapt pentru care îl vei zdrobi.

Odată Curtea instalată, judecătorul s-a uitat în aşteptare spre banca Coroanei. Grace l-a privit scurt pe tatăl ei, dar nu s-a mişcat. Booth Watson părea uluit, în timp ce Faulkner o urmărea ameninţător din boxa martorilor.

— Ridică-te! a şoptit Clare, apăsat.

Grace s-a ridicat, nesigură pe picioare. Nu a ajutat deloc faptul că toată lumea se uita la ea. A urmărit lista de întrebări pregătită cu grijă, a deschis gura, dar n-a scos niciun cuvânt.

— Domnişoară Warwick, când sunteţi gata, a spus judecătorul, zâmbindu-i încurajator.

Dar Grace tot n-a reacţionat.

— Începe odată! a şoptit Clare din spatele ei.

— Domnule Faulkner, a reuşit să spună Grace, nu vă voi ţine prea mult – o expresie pe care-o luase din textul lui Booth Watson – dar aş vrea să intrăm mai în detaliu în legătură cu întâlnirea dvs. cu dl Heath, din data de şaptesprezece mai, când, el a venit la dvs. acasă pentru a vă aduce o cutie cu cel mai fin caviar Royal Beluga.

Booth Watson şi-a încleştat degetele pe reverele robei, un semnal prearanjat cu clientul său că trebuie să tacă.

— Pentru care i-aţi plătit opt sute de lire sterline.

— Corect, a răspuns Faulkner, simţindu-se pe teren stabil.

— Şi, într-adevăr, dl Heath a confirmat această sumă, când a depus mărturie, în prima zi a procesului.

— Adevărat, a spus Faulkner, cu aroganţă. Deci, admiteţi, în sfârşit, că el a spus adevărul?

— În ceea ce priveşte cele opt sute de lire sterline, accept că spuneţi amândoi adevărul, dar, înainte de a mă întoarce la mărturia

dlui Heath, ne putem aminti de un alt martor, la dr. Rith Lewis, care a depus mărturie ieri.

— Linguşitorul ordinar al guvernului, care a vorbit în numele Coroanei? a întrebat Faulkner, ignorându-l pe Booth Watson, care-l avertizase să-şi menţină răspunsurile în limita cea mai simplă a faptelor şi să se asigure că nu insultă pe nimeni.

— Dr. Lewis a spus Curţii că preţul străzii pentru douăsprezece grame de cocaină cu puritatea de nouăzeci şi două procente la sută ar fi chiar în jur de opt sute de lire sterline. Consideraţi asta o coincidenţă?

— Nu. Odată ce a aflat suma cu care l-am plătit pe Heath, a folosit acest lucru, în mod convenabil, pentru a-şi susţine cazul. Deci, aş numi asta coincidenţă, dacă nu aş şti că ea lucrează pentru dvs.

Această piatră trecând fără consecinţe peste umărul lui Faulkner, Grace a mai ales o piatră din punga ei grea.

— Sugeraţi cumva, dle Faulkner, că dr. Lewis a inventat cifra de opt sute de lire, cu scopul de a induce în eroare Curtea?

— Dumneavoastră aţi spus aceste cuvine, nu eu, a spus Faulkner, părând destul de încântat de sine însuşi.

— Atunci, dacă v-aţi îndoit de veridicitatea afirmaţiei la momentul acela, sunt obligată să vă întreb de ce distinsul dvs. avocat nu a contrazis ce declarase ea? De fapt, după cum sunt sigură că vă veţi aminti, dl Booth Watson a preferat să nu o interogheze pe dr. Lewis, ceea ce ar sugera mai degrabă că el a acceptat mărturia ei, fără rezerve.

Booth Watson îşi netezea acum cu furie reverele, determinând-o pe Clare să mai facă o notiţă, pe care i-a dat-o rapid lui sir Julian. Acesta nu remarcase, până în acel moment, ce gesturi făcea Booth Watson, dar, imediat, s-a întors să se uite fix la avocatul apărării, care şi-a încrucişat braţele, cu reticenţă.

— Este, de asemenea, încă o coincidenţă faptul că poliţia a găsit cele douăsprezece grame de cocaină pură în statuia din casa dvs.?

— Ştia exact cantitatea ce putea fi cumpărată cu opt sute de lire, pe care s-o planteze în statuie, a spus Faulkner, arătând cu degetul spre Lamont.

— Nu cred acest lucru, dle Faulkner. Dl Heath a părăsit casa dvs. cu banii la el, înainte ca oricine altcineva să ştie despre ce sumă era vorba – cu excepţia dvs.

— Am spus mai devreme, domnişoară Warwick, că nu pot fi sigur de suma pe care i-am plătit-o domnului Heath.

De această dată, Faulkner nu se ferise la timp, dar s-a uitat dispreţuitor la avocata-asistentă, ca şi cum lovitura nu-l atinsese.

— Domnule Faulkner, pe biroul dvs. a fost găsită o bancnotă de douăzeci de lire sterline.

— Despre care dr. Lewis a confirmat că nu are nicio urmă de cocaină pe ea, dacă îmi aduc bine aminte.

— Nu aveam intenţia să sugerez altceva, domnule Faulkner, a spus Grace. Cu toate acestea, sunt bucuroasă că sunteţi de acord că aceasta este parte din proba deja acceptată de ambele părţi şi, într-adevăr, semnătura dvs. este pe lista obiectelor luate din casa dvs. de către poliţie, în noaptea în care aţi fost arestat. Dar, hai să fim siguri, nu-i aşa? Onorată Instanţă, pot cere pârâtului să studieze bancnota în discuţie şi să confirme că este cea găsită pe biroul său?

Judecătorul a aprobat prin înclinarea capului şi aprodul a extras o punguţă de celofan dintre mai multe probe, s-a dus la boxa martorilor şi i-a înmânat-o pârâtului.

— Deci, este bancnota pe care aţi găsit-o pe biroul meu. Mare scofală, a spus Faulkner, după ce s-a uitat scurt la bancnotă. Ce dovedeşte asta?

— Vreţi să citiţi numărul seriei de pe bancnotă pentru Curte?

Booth Watson a fost în picioare, neobişnuit de repede.

— Onorată Instanţă, clientul meu este cumva actor într-un joc de salon?

— Bănuiesc că vom afla, domnule Booth Watson, a spus judecătorul Justice Baverstock, înainte de a se întoarce spre acuzat şi de a-i spune:

— Vă rog să citiţi seria de pe bancnotă.

Faulkner a ezitat ceva timp, apoi a spus:

— KA 73883743.

— Vă mulţumesc, a continuat Grace. Acum, îl voi ruga pe aprodul curţii să ne arate pachetul de bancnote de douăzeci de lire pe care poliţia l-a găsit asupra dlui Heath, când l-au prins, la puţin timp după ce acesta părăsise casa dvs.

Încă o dată, Booth Watson a fost în picioare, instantaneu:

— Avem numai cuvântul poliţiei că acestea sunt bancnotele în chestiune.

— Sunt de acord cu dvs., a spus Grace, zâmbindu-i cu căldură lui Booth Watson. Dar, dacă dl Faulkner ar fi destul de amabil să citească numerele de serie ale bancnotelor în chestiune, atunci am putea fi siguri că aceştia sunt banii pe care el i-a dat domnului Heath.

Faulkner s-a uitat implorator la avocatul lui, dar braţele lui Booth Watson erau încrucişate.

— Aşteptăm, domnule Faulkner, a spus judecătorul.

Faulkner a început să citească cu voce tare seriile:

— KA 73863744. KA 73863745. KA 73863746...

— Dacă vă uitaţi pe bancnota găsită pe biroul dvs., a spus Grace, veţi vedea că are seria KA 73863743. Ceea ce fac în total opt sute de lire sterline.

William nu se putea abţine să nu se simtă foarte mulţumit de sine însuşi.

— Ce dovedeşte asta? Întotdeauna, am spus că i-am dat lui Heath opt sute de lire sterline, pentru douăsprezece grame de caviar.

— Sunt foarte bucuroasă că aţi ridicat problema caviarului, domnule Faulkner. Sâmbăta trecută, am vizitat Fortnum şi Mason din Piccadily şi am cumpărat un borcan mic de caviar. Grace l-a scos de sub masă şi l-a ridicat pentru ca toţi să-l vadă, apoi a făcut o pauză, după care a spus: permiteţi-mi să citesc descrierea de pe etichetă. „Cel mai fin caviar Beluga. Va completa masa dvs. Conține două porţii." Mărturisesc, domnule Faulkner, că eu consider preţul un pic cam extravagant, dar managerul m-a asigurat că este un produs de top şi îi încântă pe cei mai pretenţioşi clienţi ai firmei Fortnum şi Mason. Şi, cum ne-a spus dl Heath, pe dvs. nu vă interesează decât cel mai înalt nivel, chiar dacă nu sunteţi unul dintre cei mai pretenţioşi clienţi ai firmei Fortnum şi Mason.

— Onorată Instanţă, a spus Booth Watson, ridicându-se încă o dată în picioare, sunt sigur că ne place tuturor acest teatru ieftin jucat de avocata-asistent. Totuşi, cum recenta ei achiziţie nu a fost extrasă dintre celelalte probe, pot presupune că o veţi considera inadmisibilă?

— S-a prins, i-a şoptit sir Julian lui Grace. Să sperăm că Faulkner, nu.

Faulkner continua să se uite fix la el, cu o expresie de uluire pe figură.

— Şi, dacă nu, pot cere o scurtă pauză în derularea procedurilor, ca să mă consult cu clientul? a adăugat Booth Watson.

— Am sentimentul că şi el v-ar consulta, a spus judecătorul. Domnişoară Warwick, înainte de a lua o decizie, pot vedea proba?

— Cu siguranţă, Onorată Instanţă, a spus Grace, scoţând încă trei borcănele cu caviar de sub masă şi dându-le aprodului curţii, care a înmânat, pe rând, câte un borcănel, judecătorului, lui Booth Watson şi, pe al treilea, pârâtului.

După ce judecătorul a citit eticheta şi a studiat borcănelul, a spus:

— Se va permite juriului să studieze proba, apoi continuăm.

— Cum doreşte Onorata Instanţă, a spus Grace, scoţând încă două borcănele şi simţindu-se liniştită că ascultase sfatul lui Clare şi cumpărase o cutie cu şase borcănele. A dat borcănelul aprodului, care l-a dat preşedintelui juraţilor.

— Vă rog să continuaţi, domnişoară Warwick, a spus dl Justice Beverstock, îndată ce juriul a terminat de analizat noua probă.

— Domnule Faulkner, vă pot întreba câte persoane au participat la cina – petrecere de la casa dvs., din seara de şaptesprezece mai?

— Zece, incluzându-mă şi pe mine, după cum am afirmat de mai multe ori.

— Şi s-au bucurat cu toţii de câte o porţie de caviar, înainte de felul principal?

— Fără nicio excepţie. De fapt, unul sau doi dintre ei au mai luat câte o porţie.

— Serios?

Booth Watson a început din nou să-şi netezească reverele robei, în mod repetat, în ciuda faptului că sir Julian se uita fix la el.

— Domnule Faulkner, vă întreb acest lucru numai pentru că un borcănel de caviar Royal Beluga, ca cel pe care-l aveţi în mână, conţine două porţii şi se vinde la Fortnum şi Mason cu 340 de lire sterline. Dar, ca să fiu sigură, l-am întrebat pe directorul companiei Fortnum, un domn pe nume Nightingale, de cât caviar este nevoie pentru o masă de zece persoane. El mi-a recomandat şapte sute cincizeci de grame. Grace s-a uitat direct spre juraţi şi a spus: nu douăsprezece grame, care abia dacă ar umple o linguriţă.

Cursa fusese pusă şi Grace a aşteptat ca Faulkner să cadă în ea. Dar, în cele din urmă, Booth Watson îi captase atenţia clientului său şi acesta a rămas tăcut.

— Domnule Faulkner a continuat Grace, nu veţi fi surprins să aflaţi că l-am întrebat, apoi, pe dl Nightingale cât ar costa şapte sute

cincizeci de grame de caviar – cât ar trebui pentru zece persoane. Mi-a spus că ar costa 1.700 de lire sterline, dar că ar oferi gratis biscuiţii.

La galerie s-au auzit râsete, dar încruntarea judecătorului a fost suficientă pentru ca nimeni altcineva din sala de judecată să nu se alăture.

— Onorată Instanţă, a spus Grace, dl Nightingale va fi fericit să compară în faţa curţii pentru a confirma aceste cifre, dar puteţi simţi că nu este necesar, de vreme ce dl Faulkner a afirmat deja sub jurământ că bucătarul lui a servit la masă zece porţii, pentru el şi oaspeţii săi din noaptea aceea, pe platouri de argint, şi că unul sau doi dintre invitaţi au mâncat şi o a doua porţie.

În sala de judecată, cei din asistenţă au început să vorbească toţi deodată. Grace a tras adânc aer în piept şi a aşteptat până a atras încă o dată atenţia tuturor.

— Domnule Faulkner, accept că atunci când este vorba de preţul cocainei, sunteţi informat cu claritate, pentru că aţi subliniat atunci când aţi spus sub jurământ că, dacă cele douăsprezece grame găsite în casa dvs. ar fi fost pentru uzul dvs. personal, v-ar fi fost suficiente pentru un an. Ştiu, de asemenea, că vă bucuraţi de reputaţia de negociator sclipitor. Dar chiar mă îndoiesc că dvs. aţi fi putut vorbi cu cei de la Fortnum şi Mason să vă vândă cel mai bun caviar al lor care valora 1.700 lire, pentru opt sute de lire.

Grace i-a zâmbit lui Faulkner. Capcana se declanşase şi, acum, ea era încredinţată că prada nu putea să-i scape. Cu toate acestea, tot mai avea o ultimă întrebare.

— Credeţi că dl Heath a spus adevărul când a declarat: „Bunurile pe care le-am luat de la Fortnum, în acea dimineaţă, la rugămintea dlui Faulkner, au fost o duzină de borcănele cu cel mai fin caviar Royal Beluga?"

Faulkner arăta de parcă ar fi vrut să dea o replică, dar niciun cuvânt nu i-a ieşit din gură.

— Domnul Nightingale va confirma, de asemenea, că el a fost de serviciu la magazin, în dimineaţa aceea, şi că cele douăsprezece borcănele cu caviar au fost achiziționate de un reprezentant al reginei-mamă.

Buzele lui Faulkner erau acum strânse-pungă, obrajii în flăcări, şi se ţinea de marginea boxei ca să-şi stăpânească tremuratul.

— Îndrăznesc să vă întreb, domnule Faulkner, dacă regina-mamă a fost unul dintre oaspeţii dvs. la cina de la Limpton Hall, din seara aceea.

De această dată, judecătorul nu a mai făcut nicio încercare să oprească râsetele care au urmat, şi şi-a permis chiar şi ei un zâmbet.

Grace a aşteptat să se facă complet linişte, apoi s-a întors cu faţa spre juraţi:

— Onorată Instanţă, nu mai am întrebări.

S-a prăbuşit apoi pe bancă, epuizată, în timp ce restul echipei s-a adunat în jurul ei, pentru a o felicita.

Când s-au întors acasă, în seara aceea, Grace i-a spus lui Clare că, dintre multele laude ce au năvălit asupra ei, după interogatoriu, niciuna nu se putea compara cu faptul că-l auzise pe tatăl ei spunând unui coleg mai în vârstă:

— Ştiţi, nu-i aşa, că ea e fiica mea!

***

După ce judecătorul l-a chemat pe avocatul principal al acuzării să susțină cuvintele de închidere, un brusc renăscut şi revigorat sir Julian s-a ridicat de la locul său şi a pronunţat un rechizitoriu extrem de dur al acuzatului pentru nişte juraţi vrăjiţi.

Preţul caviarului a fost menționat de mai multe ori şi sir Julian a încheiat amintindu-le că acuzatul părea a şti foarte bine costul celor douăsprezece grame de cocaină pură, chiar dacă habar n-avea de preţul caviarului. A lansat ca bună mărturia dlui Nightingale

privitor la regina-mamă, pe care Booth Watson nu a negat-o. Când s-a aşezat, sir Julian nu avea nicio îndoială că juraţii erau foarte capabili să îşi dea seama cine fusese în stare să ascundă drogurile în statuia lui Faulkner, în noaptea în chestiune, şi, cu siguranţă, acea persoană nu era fiul lui.

Booth Watson nu a făcut o figură prea convingătoare când a încercat cu mare delicateţe să apere credibilitatea clientului său. Rembrandt şi Rubens au primit mai multe menţiuni onorabile, în timp ce Fortnum şi Mason şi dl Nightingale nu au fost evocaţi. L-a descris pe Miles Faulkner ca un bărbat bun şi onorabil, care servise naţiunea şi comunitatea locală, cu distincţie. A sugerat că moartea tragică a lui Adrian Heath îi furase clientului său oportunitatea unui proces cinstit şi le-a spus juraţilor că trebuie să ţină asta în minte când vor hotărî verdictul, pentru că, dacă ei nu au fost convinşi de vinovăţia dlui Faulkner dincolo de orice îndoială rezonabilă, trebuie să-l scape de perspectiva groaznică a închisorii, aşa încât să-şi continue operele caritabile, în ajutorul semenilor săi.

Cuvântarea dlui Justice Beverstock a fost şi completă şi imparţială, deşi a subliniat că, dacă juraţii ajung la concluzia că Faulkner a fost cel care ascunsese cocaina în statuie, aceasta ar putea în mod clar să nu fie considerat ca fiind pentru propriul uz recreativ, în intimitatea casei sale, pentru că el însuşi confirmase că i-ar fi de-ajuns pentru un an. Cu toate acestea, a adăugat el, Coroana eşuase în a furniza vreo probă care să arate că dl Faulkner luase o substanţă ilegală, în trecut, şi prezenţa bancnotei de douăzeci de lire găsită în biroul lui, nu a dovedit că fusese folosită pentru a trage cocaină pe nas. Dacă, după analiza tuturor probelor, nu au fost convinşi de vinovăţia dlui Faulkner dincolo de orice îndoială rezonabilă, trebuie să dea verdict de nevinovat. Pe de altă parte, dacă nu au fost convinşi de explicaţia dlui Faulkner asupra modului în care cele douăsprezece grame de cocaină ajunseseră în statuia lui, era datoria lor să dea un verdict de vinovăţie.

— Decizia dumneavoastră finală trebuie să se bazeze numai pe probele despre care aţi auzit în această sală de judecată şi trebuie să nu fie influenţată de opiniile altora, indiferent cât de apropiaţi vă sunt, pentru că ei nu au beneficiat de analiza tuturor probelor prezentate în acest caz. Amintiţi-vă, voi sunteţi unicii judecători. Vă rog, nu vă grăbiţi, judecaţi cu răbdare înainte de a ajunge la verdict.

Apoi, i-a invitat pe cei şapte bărbaţi şi cinci femei să se retragă în sala juraţilor, pentru a decide. Curtea a păstrat liniştea, în timp ce juraţii erau conduşi afară din sală.

— Care crezi că sunt şansele ca juraţii să decidă în favoarea noastră? a întrebat Clare.

— Să încerci să subestimezi un juriu este un joc nebunesc, a spus sir Julian. Haideţi să sperăm că se bucură cu toţii de caviar, în timp ce analizează probele, pentru că vor afla curând că două borcănele nu ar fi de-ajuns pentru zece persoane, ca să nu mai vorbim de douăsprezece.

— Ce crezi de şansele noastre BW? a întrebat Faulkner, ieşind din boxă şi alăturându-se avocatului său.

— N-am idee. Un jurat va merge într-o direcţie, altul în altă direcţie. Dar sunt sigur că va dura până vor ajunge la verdict, aşa că va trebui să ai răbdare.

— Atunci de ce nu vii cu mine să cinăm la Savoy? am rezervat deja o masă.

— Mulţumesc, Miles, a spus Booth Watson, dar nu a adăugat: Nu te obosi să rezervi o masă pentru mâine-seară.

***

— Cât crezi că valorează, domnule Davage? a întrebat Christina, în timp ce se întorceau în salon.

— Este dificil de stabilit o sumă exactă pentru o aşa de importantă colecţie, a spus directorul de la Christie’ s, dar cred că ar

fi cel puţin treizeci de milioane, posibil mai mult. Nu în ultimul rând pentru că soţul dvs. a contactat toate marile case de licitaţii pentru a le informa că, dacă vreuna dintre aceste picturi ajunge sub privirea lor, el trebuie informat imediat.

— Asta-i o veste bună, a spus Christina, în timp ce-i mai turna o cafea.

— Doamnă Faulkner, dacă vă gândiţi să daţi colecţia la licitaţie, Casa de licitaţii Christie' s bineînţeles că va fi onorată să conducă vânzarea.

— Vă mulţumesc, dar nu voi putea să iau o decizie finală până nu voi afla rezultatul în procesul soţului meu.

— Desigur, a spus dl Davage. Sperăm cu toţii şi aşteptăm ca soţul dvs. să fie găsit nevinovat şi să se poată întoarce acasă, cu reputaţia neştirbită.

— Nu cu toţii, a spus Christina, în timp ce a început să sune clopoţelul de la intrare. Ce punctualitate! a spus ea, ridicându-se de la locul ei. Trebuie să fie dl Nelson, care vine pentru evaluarea casei.

22

— Îi rugăm pe toţi cei implicaţi în cazul Coroana împotriva lui Faulkner să se întoarcă în sala numărul unu, pentru că juraţii sunt gata să revină.

Sir Julian îşi închidea nasturii de la pantaloni. Grace şi Clare luau o cafea în salonul avocaţilor acuzării. Dl Booth Watson scria o opinie cu privire la comerţul interior, pentru un client din Guernsey, în timp ce Miles Faulkner făcea schimb de numere de telefon cu o femeie pe care tocmai o cunoscuse, pe coridor.

Au pornit fiecare, separat, spre sala numărul unu, pentru a auzi verdictul dat de juraţi. Jurnaliştilor nu le păsa de partea cui era decizia. *Evening Standard* avea deja două titluri pregătite:

L-AU UMFLAT şi *A SCĂPAT DIN NOU* şi două articole corespunzătoare lor, scrise amândouă de acelaşi ziarist.

Faulkner s-a întors în boxa acuzaţilor, în timp ce ceilalţi îşi ocupau locurile şi aşteptau să-şi facă apariţia judecătorul. O tăcere anticipativă s-a lăsat asupra sălii, în timp ce intra dl Justice Baverstock. Odată ce acesta s-a aşezat, i-a făcut semn cu capul aprodului să dea semnal că juraţii se pot întoarce.

Toţi ochii erau fixaţi pe cei şapte bărbaţi şi cinci femei care intrau, în şir, în boxa juraţilor, pentru ultima oară. Aleseseră ca preşedintă o femeie de vârstă mijlocie cu aspect de mamă de familie. Era îmbrăcată cu un costum ce-i venea fix pe trup, nu purta bijuterii, era uşor machiată. Sir Julian a studiat-o cu atenţie, dar a putut deduce puţin din comportamentul ei calm şi profesionist. Directoare de şcoală sau şefă de spital, în mod sigur, cineva ce obişnuia să ia decizii.

Odată ce s-au aşezat toţi juraţii, judecătorul i-a făcut semn cu capul aprodului. Acesta s-a ridicat de la locul său, a făcut un pas înainte şi s-a întors cu faţa spre juraţi.

— Preşedintele este rugat să se ridice.

Doamna între două vârste s-a ridicat în picioare şi, dacă era emoţionată, nu lăsa la vedere niciun semn.

— Aţi ajuns la un verdict cu care să fiţi cu toţii de acord? a întrebat aprodul.

— Da, Onorată Instanţă, a spus ea, privind înspre judecător.

— L-aţi găsit pe acuzat vinovat sau nevinovat de a fi în posesia unei substanţe ilegale, anume douăsprezece grame de cocaină?

Faulkner şi-a ţinut respiraţia. Grace a închis ochii, iar William s-a uitat fix la acuzat.

— Vinovat.

Hawksby şi Lamont şi-au strâns mâinile, în timp ce mai mulţi jurnalişti au sărit de la locurile lor, au părăsit rapid sala de judecată în căutarea celui mai apropiat telefon. Clare a îmbrăţişat-o pe Grace, iar William şi-a croit drum spre banca Coroanei. Dar majoritatea celor din sală au rămas aşezaţi, aşteptând cu nerăbdare pronunţarea finală a judecătorului.

— Prizonierul este rugat să se ridice în picioare, a spus aprodul, imediat ce ordinea în sală a fost restabilită.

Faulkner s-a ridicat nesigur pe picioare, şi-a încleştat mâinile pe marginile boxei şi a aşteptat să-şi afle soarta.

— Acesta a fost unul dintre cele mai neobişnuite cazuri, din mai multe motive, a început dl Justice Baverstock, şi voi cere puţin timp pentru a analiza implicaţiile lui complete, înainte de a pronunţa sentinţa. Prin urmare, le voi cere părţilor interesate să se întoarcă în această sală mâine-dimineaţă, la ora zece, când voi pronunţa sentinţa.

— Onorată Instanţă, a spus Booth Watson, ridicându-se de la locul său. Pot presupune că va rămâne pe cauţiune clientul meu, peste noapte?

Grace era gata să sară şi să obiecteze, când Onorata Instanţă a spus:

— Nu, nu poţi, domnule Booth Watson. În aşteptarea sentinţei, el va rămâne în custodie, pentru că, dacă v-aş aproba cererea, nu sunt convins că va mai apărea mâine-dimineaţă în această sală, pentru a asculta hotărârea mea.

Booth Watson s-a cufundat în fotoliul său, fără alte comentarii.

— Coborâţi-l, a spus aprodul.

Doi poliţişti au înaintat, l-au înhăţat bine de braţe pe Faulkner şi l-au condus pe scări în jos, spre zona celulelor.

— Asistenţa e rugată să se ridice în picioare!

William l-a privit pe Faulkner cum dispare din vederea lui şi tot ce mai putea să facă era să se întrebe ce-i trecea acestuia prin minte.

— Felicitări, Grace, a spus sir Julian. Fără tine, nu aş fi reuşit.

— Îţi mulţumesc, tata. Şi sunt câteva motive pentru care eu nu puteam reuşi, fără tine.

Au zâmbit amândoi.

— Mă tem, dragă domnişoară, că nu va dura mult până ce vei deveni avocat al Coroanei şi eu nu voi mai putea să-ţi cer ajutorul în calitate de avocat-asistent. Şi, de asemenea, îţi mulţumesc şi ţie, Clare, chiar dacă bănuiesc că pe viitor vei fi cunoscută „Clare Caviar”. Dar, felicitări amândurora pentru o victorie faimoasă

— Cât credeţi că va dura pronunţarea sentinţei? a întrebat Clare, în timp ce se îndreptau spre ieşirea din sala de judecată.

— Alege un număr, a spus Sir Julian şi precis va fi greşit.

***

— Nu crezi că există cea mai mică şansă de a putea să-l influenţezi pe judecător, BW? a spus Faulkner, aşezându-se pe salteaua subţire şi tare. Data trecută, ai reuşit.

— Nu, nu am reuşit. Judecătorul este cel care te-a influenţat pe tine, i-a reamintit Booth Watson, trăgându-şi un scaun pe care să se aşeze. Eu am sugerat Curţii de Apel că, închisorile noastre fiind atât

de aglomerate, s-ar putea gândi la o amendă mare, mai potrivită decât o sentinţă cu închisoarea în acest caz, dar, până acum, ideea a avut parte de urechi surde.

— BW, dacă ţi-aş fi urmat sfatul şi aş fi refuzat să fiu interogat, am fi luat cina amândoi, în seara aceasta, la Savoy.

Aceasta a fost una din rarele ocazii în care Booth Watson nu şi-a exprimat părerea, în nume personal sau profesional.

***

— Patru milioane? a repetat Christina.

— Posibil mai mult, a spus dl Nealon. Am doi sau trei clienţi notaţi în dosarele mele, care caută de ceva timp o proprietate ca aceasta, şi, odată ce i se va face reclamă în toate revistele lucioase şi în toate ziarele, cine ştie cât ar putea oferi?

— Sună promiţător, a spus Christina.

— Deci, doriţi s-o pun pe piaţă, doamnă Faulkner?

— Da, dar nu cât timp mai sunt doamna Faulkner, ceea ce n-ar trebui să mai dureze prea mult.

***

— Asistenţa e rugată să se ridice în picioare!

Domnul Justice Beverstock a intrat în feuda sa pentru ultima oară în cazul Coroana versus Faulkner. A pus pe masa din faţa sa un dosar gros din piele roşie inscripţionat EIIR, s-a aşezat şi şi-a aranjat roba, apoi a privit sala şi a aşteptat să se aşeze toată asistenţa. Şi-a pus pe vârful nasului o pereche de ochelari tip jumătate de lună şi a făcut semn cu capul către aprod.

— Prizonierul este rugat să se ridice în picioare.

Faulkner s-a ridicat şi a întors faţa spre Onorata Instanţă. Era clar pentru toţi că ei nu dormise în noaptea anterioară.

Judecătorul a deschis dosarul roşu, s-a uitat la cuvintele scrise cu propria lui mână şi a început să citească sentinţa.

— Nu este nicio îndoială în mintea mea, domnule Faulkner, că sunteţi un bărbat grosolan, lipsit de principii şi amoral, căruia îi lipseşte orice simţ al decenţei şi al bunului gust şi care, din cauza bogăţiei şi statutului său, simte că este mai presus de lege. Cu acestea în minte şi ţinând cont de gravitatea faptei, primiţi pedeapsa de şase ani în închisoare.

Lui Grace i-a venit să sară în sus, dar a reuşit să se controleze, în timp ce câţiva dintre cei din jurul ei nu au putut s-o facă. După expresia de pe figura lui sir Julian, era clar că aprecia comportamentul fiicei lui ca foarte potrivit, dar nu a comentat nimic în acest sens.

— Dar, date fiind circumstanţele, a continuat judecătorul, după ce a recâştigat atenţia tuturor, am decis suspendarea sentinţei în schimbul unei amenzi de un milion de lire sterline, peste şi în afara oricăror costuri legale implicate în proces, pe care, de asemenea, le veţi suporta dvs.

Lui Faulkner i-a venit să sară în sus şi să strige *Aleluia*, cu toate că a fost surprins să constate că avocatul său nu păruse să împărtăşească cu el această uşurare, dar a continuat să stea acolo, cu o expresie serioasă pe figură.

— Totuşi, a spus judecătorul, întorcând pagina, mi s-a reamintit că, în prezent, îndepliniţi o pedeapsă de patru ani cu suspendare pentru o acuzaţie anterioară de fraudă. Domnul Justice Nourse, care a prezidat procesul, a afirmat cu claritate că, dacă mai comiteţi a altă faptă, oricât de neînsemnată, în perioada probatoriului, veţi primi automat sentinţa de patru ani cu efectuare, într-o închisoare de mare siguranţă, fără anulare şi, cum eu nu am autoritatea de a trece peste această decizie, acum vă veţi îndeplini sentinţa de patru ani de închisoare.

Faulkner s-a prăbuşit pe scaun şi şi-a luat capul în mâini.

— Şi, din cauza sentinţei anterioare, sunt sfătuit de Secţia de Urmărire Penală a Coroanei că nu am nicio cale în afară de a adăuga cei şase ani pe care i-am prescris, la ceilalţi patru anteriori, aşa că sentinţa de executat va fi, acum, de zece ani.

Domnul Justice Baverstock a închis dosarul roşu şi, încă o dată, i-a făcut semn cu capul aprodului curţii. Rumoarea era aşa de puternică, încât, puţini l-au auzit pe aprod spunând:

— Duceţi prizonierul jos.

***

Sir Julian a desfăcut dopul sticlei de şampanie şi a început să toarne în pahare pentru echipa sa victorioasă.

— Câte borcane de caviar aţi reuşit să salvaţi? a întrebat Clare.

— Juraţii le-au lins pe amândouă, a spus Grace. Au pretins că aveau nevoie de mostre din probe. Al lui Booth Watson a dispărut şi nu mă aştept să-l mai văd vreodată pe al lui Faulkner. Dar, din amabilitate, judecătorul ni l-a dat pe al său.

— Asta te costă mai mult decât câştigi ca asistentă a mea, în acest caz, a spus sir Julian, înmânându-i un pahar cu şampanie.

— Nu va acoperi costurile DPP? a întrebat Clare. La urma-urmelor, noi chiar am câştigat procesul, în ciuda sfaturilor lor ilustre.

— Nicio speranţă. Dar vestea bună este că Faulkner va trebui să acopere costurile datorate Coroanei, întrucât judecătorul a indicat că toate cheltuielile legale sunt în responsabilitatea lui.

Paharele au fost imediat ridicate, ca un toast improbabil pentru Miles Faulkner.

— Şi un toast pentru Grace, care a asigurat verdictul, a spus sir Julian, ridicând paharul, a doua oară.

— Pentru Grace! au strigat toţi, urmând obiceiul.

— Să amintim numele lui Adrian Heath, a spus William, care ne-a furnizat indiciul vital care l-a pus la pământ pe netrebnic.

— Pentru Adrian Heath, au repetat toţi, ridicând paharul a treia oară.

***

— Veşti bune, a spus Barry Nealon. Am primit o ofertă de cinci milioane, pentru Limpton Hall.

— Cinci milioane? a repetat Christina, nevenindu-i să creadă. Dar este mult mai mult decât preţul cerut.

— Cu siguranţă, este, şi avocaţii cumpărătorului s-au oferit să plătească cu un depozit de jumătate de milion, dacă sunteţi de acord să retrageţi imediat casa de pe piaţă.

— Ce-mi recomanzi?

— Ţi-aş recomanda să accepţi oferta. Nu în cele din urmă deoarece cumpărătorul a fost de acord că, dacă nu finalizează achiziţia în treizeci de zile, va renunţa la depozit, aşa că nu văd vreun aspect negativ.

— Cine este el – cumpărătorul?

— Habar n-am, a spus Nealon. Tranzacţia a fost făcută prin avocatul lui.

***

Într-o săptămână de la sosirea la Pentonville, prizonierul 4307 fusese mutat singur în celulă. După două săptămâni, avea propria sa masă la cantină şi nimeni nu avea voie să se apropie de el, dacă nu era invitat. După trei săptămâni, a fost dus de la curăţatul toaletelor şi numit om de serviciu la bibliotecă, unde nu era deranjat prea mult de ceilalţi deţinuţi. Spre sfârşitul lunii, avea propriul său interval orar în sala de gimnastică, cu antrenor personal care era

plătit cu ora. După două luni, citise *Război şi Pace, Povestea celor două oraşe, Contele de Monte Cristo* şi pierduse vreo şase kilograme în greutate. Niciodată nu fusese mai bine făcut şi mai citit.

În luna a treia, îi era adus în celulă *Financial Times,* imediat după ora opt, în fiecare dimineaţă, împreună cu ceaiul, în ceaşcă, nu în borcan. Dar lovitura cea mai mare i-a luat ceva mai mult timp până s-a realizat: accesul la propriul lui telefon, timp de cincisprezece minute pe zi şi, sâmbăta, treizeci de minute.

Vizitatorii din weekend – avea voie să primească numai doi, ca oricare dintre puşcăriaşi – nu erau prieteni sau rude, ci asociaţi în afaceri, pentru că nu avea timp de pierdut cu treburi frivole. O dată la două săptămâni, avea voie să petreacă o oră cu consilierul, avocatul lui legal. Era singurul care-şi putea permite aşa un lux, în mod regulat. L-a sfătuit pe Booth Watson să depună un apel pentru rejudecarea procesului pe motiv că primul proces trebuia să fi fost eliminat de vreme ce Adrian Heath nu putuse oferi mai multe probe. Apelul a fost respins. Al doilea apel a fost împotriva duratei sentinţei, pe motivul că era excesiv pentru o faptă atât de minoră. Încă nu auzise de CPS. Apoi, a făcut cerere să fie mutat într-o închisoare normală (nu de maximă siguranţă), pe motiv că nu avea un trecut violent. Şi acest apel a fost, de asemenea, respins. În cele din urmă, i-a scris ministrului cu afaceri interne, cerând ca pedeapsa să-i fie înjumătăţită pentru bună purtare. N-a primit nici măcar o dovadă că scrisoarea a ajuns la destinaţie.

Îl surprinsese pe Booth Watson, la prima lor întâlnire, o realizare deosebită, când îl instruise să facă o ofertă pentru Limpton Hall, cu un avocat de care acesta nu mai auzise niciodată, până atunci.

— Nu ştiam că e pusă în vânzare, a recunoscut Booth Watson.

— Nu este, replicase Faulkner. Şi va fi scoasă de pe piaţă, până săptămâna următoare. Vreau, de a asemenea, să intri în legătură cu dl. Davage de la Christie’s şi să-i spui clar că vei licita pentru oricare

dintre picturile mele, dacă sunt depuse pentru a fi vândute la licitaţie.

— Ce te face să crezi că le va da spre vânzare?

— Christina nu va avea de ales, a spus Faulkner. Dacă îşi continuă visul de a cumpăra o proprietate în Florida, este nevoită să-şi pună contul pe roşu.

— Şi picturile?

— Pereţii de la Limpton Hall vor fi goi cu mult timp înainte deja, împreună cu contul ei din bancă.

Booth Watson era un bărbat care ştia când să înceteze să mai pună întrebările ale căror răspunsuri nu voia să le ştie. A fost uşurat când ofiţerul Social Rose a venit să-i spună că ora s-a sfârşit.

Dacă autorităţile închisorii ar fi fost sârguincioase ar fi manifestat interes mai deosebit faţă de problema cu cititul a prizonierului 4307 şi faţă de un alt prizonier anume, care se plimba în mod regulat cu Faulkner, în curte – precum şi faţă de vina pentru care acesta fusese condamnat.

***

— Semnaţi aici, aici şi aici, a spus sir Julian, dându-i doamnei Faulkner stiloul lui.

— Deci, s-a terminat totul, a spus Christina, odată ce s-a uscat cerneala. Cinstită să fiu, sunt surprinsă că Miles a fost de acord să se despartă de picturile lui preţioase, ţinând cont de faptul că le-a iubit, întotdeauna, mai mult decât pe mine. Totuşi, va putea să le cumpere când vor apărea în licitaţie, cu toate că mă voi asigura să nu fie ieftine deloc.

Sir Julian a ridicat dintr-o sprânceană.

— Am un ofertant în casă care se va asigura că vor fi vândute peste preţul estimat de adjudecători, a explicat Christina.

— Caz în care vei încălca legea, doamnă Faulkner, ceea ce te sfătuiesc serios să nu faci.

— Cum adică?

— Aţi format un cartel cu unicul scop de a forţa preţul în avantajul dvs. şi, fiţi sigură, soţul dvs. îl va fi aflat deja.

— Fost soţ, a spus ea, privind la hârtiile pe care tocmai le semnase.

— Nu, până nu semnează şi el anularea.

— Cu ce alegere a rămas, acum că e la închisoare?

— Cu multe ore în care să nu se gândească la altceva decât la ce puneţi dvs. la cale. Şi nimic nu i-ar face mai mare plăcere decât să sfârşiţi în închisoare pentru că aţi încălcat legea despre care nu ştiaţi nici măcar că există. De fapt, bănuiesc că aceasta ar fi una din acele situaţii rare în care Booth Watson ar fi fericit să apară în numele Coroanei.

— Atunci, va trebui să mă mulţumesc cu cât creşte preţul în licitaţie.

— Cred că aşa v-aş sfătui, doamnă Faulkner, şi să nu uitaţi că aţi avut deja o ofertă de cinci milioane pentru Limpton Hall, iar eu am confirmat că a fost depusă suma de 500.000 lire sterline de avocaţii celeilalte părţi.

— Ceea ce îmi va da posibilitatea să fac un depozit pentru casa visurilor mele din Florida, în aceleaşi condiţii.

— Când vă gândiţi să vă mutaţi în Statele Unite?

— Imediat ce sunt vândute picturile. Christie’s a evaluat colecţia la aproximativ treizeci de milioane şi le vor ridica săptămână viitoare, în timp pentru licitaţia lor de primăvară. Sincronizarea nu putea fi mai bună.

— Credeţi că sunt toate originale, nu copii? a întrebat sir Julian. Ceva ce fostul dvs. soţ este foarte capabil să aranjeze.

— Sunt sigură. Au fost autentificate toate de un expert de la Christie’s. Altfel nu aş fi semnat niciodată actele de divorţ.

— Şi unde veţi locui, odată ce Limpton Hall va fi vândut?

— În apartamentul nostru din Eaton Square. Mai este închiriat în leasing doar câteva luni, dar mai mult decât suficiente ca să mă descurc, până preiau rezidenţa din Florida.

— Atunci, totul este stabilit, dacă nu mai este ceva pentru care să aveţi nevoie de sfatul meu?

— Da. Am un cadou pentru nora dvs., sau ca să fiu mai clară, pentru Fitzmolean. Este modul meu de a spune „Mulţumesc" pentru tot ce a făcut familia dvs. pentru mine.

A ridicat o geantă de transport Sainsbury de lângă ea, a scos o mică pictură şi a ridicat-o pentru ca sir Julian să o poată admira. El a privit cu veneraţie lucrarea *Gulerul alb de dantelă* de Vermeer, capodopera după care plânsese Beth, după ce luase ceaiul împreună cu Christina, la Limpton Hall.

— Extrem de generos din partea dvs., a spus el. Dar, sunteţi sigură că vreţi să vă despărţiţi de o pictură atât de valoroasă?

— Foarte sigură, a spus Christina. La urma-urmelor, mai sunt şaptezeci şi două în locul din care vine ea.

***

Telefonul a sunat pe partea lui de pat, dar nu a reuşit să-l apuce, înainte ca o Beth gravidă şi greoaie să se răsucească şi să geamă.

— Scuze, a şoptit el, şi a ridicat receptorul. Cine-i la aparat?

— Hawksby.

— Bună dimineaţa, sir.

— Du-te la heliportul Battersea, cât de repede posibil, sergent Warwick. În câteva minute, e la tine o maşină. Nu mă face să aştept.

— E ceva ce-ar trebui să ştiu, sir?

— Ninge, a spus Hawk, înainte de a se întrerupe legătura.

William a pus receptorul jos şi s-a îmbrăcat repede cu hainele din ziua precedentă, apoi a sărutat-o pe Beth, care a scos un al doilea geamăt, în timp ce el se îndrepta spre uşă.

— Unde pleci la ora asta a dimineţii, om al cavernelor?

— Aş vrea şi eu să ştiu, a răspuns el şi a închis uşa de la dormitor, înainte ca ea să mai poată pune alte întrebări, la care să nu poată să răspundă. În clipa în care a deschis uşa de la intrare, în faţă a oprit o maşină a poliţiei.

— Bună, domnule sergent, a spus o voce familiară, când maşina a demarat, prin zăpada care continua să cadă.

— Bună, Danny. Ai idee ce se petrece?

— Peste gradul meu. Tot ce ştiu este că trebuie să ajungem, urgent, la heliodromul Battersea, unde ne vom întâlni cu comandantul Hawksby.

Danny a mărit viteza pe Royal Hospital Road, cu luminile albastre aprinse, dar fără sirene.

— N-am vrea să trezim vecinii, nu-i aşa?

— Sau pe Beth, a spus William, gândindu-se la soţia lui însărcinată. Nu mai e mult, de-acum.

Pe drum nu era trafic intens la acea oră a dimineţii, aşa că Danny nu avea nevoie să-şi folosească bagajul uzual de trucuri, cu toate că William încă trebuia să se prindă cu mâinile de bord, ori de câte ori el făcea un viraj, de parcă erau pe o pistă uriaşă de încercare.

— Pariez că Hawksby este deja acolo şi ne aşteaptă, a spus William, când au trecut peste podul Battersea şi au virat scurt la dreapta.

— De fapt, aşezat în partea din spate a elicopterului, domnule sergent.

— Bineînţeles, a spus William, când treceau prin porţile helioportului.

A sărit afară din maşină în timp ce se oprea, pierzându-şi aproape echilibrul, şi s-a îndreptat alunecând prin zăpadă, spre elicopter. S-a instalat în spate.

— Bună dimineaţa, sir, a spus William, punându-şi centura.

— O dimineaţă perfectă pentru ce am eu în minte, sergent Warwick, a răspuns comandantul, în timp ce elicele au început să se rotească. După cum vei afla curând.

— Unde mergem?

— Întrebare greşită. Nu unde mergem este important, ci ce anume căutăm acolo. Aşa că fă ochii mari.

— Vreun indiciu? a întrebat William, în timp ce elicopterul urca în cer şi el se uita peste umăr să vadă House of Commons acoperită de zăpadă, arătând ca o carte poştală de Crăciun.

— Nu dacă speri la viitoarea ta promovare.

Elicopterul a virat la stânga, îndreptându-se spre sud-est şi lăsând Westminster în spatele lor.

— Ceva observaţii pe care vrei să mi le împărtăşeşti? a întrebat Hawk, după câteva minute.

— Zburăm peste Wandsworth, Southwark şi Brixton, a spus William. Aşadar, căutăm nişte blocuri turn, mai precis unul anume?

— Ai ghicit pe jumătate, a spus comandantul, în timp ce pilotul a făcut o întoarcere lentă cu 180 de grade, luând-o înapoi spre Brixton. Deci, de ce este neobişnuită dimineaţa aceasta?

— Ninge serios, a spus William, dar nu a mai adăugat: *Şi ce-i cu asta?*

— Eşti aşa de ascuţit la minte, încât ai putea coji un măr, sergent William.

Au continuat să zboare peste Battersea Bridge, pentru a doua oară, dar William încă nu era cu nimic mai pătrunzător, deşi comandantul ştia în mod clar ce caută, pentru că ochii lui rămâneau focusaţi pe clădirile de dedesubt.

După ce pilotul virase înapoi, pentru a treia oară şi o luase pe o rută uşor diferită, Hawk a declarat, deodată:

— Acolo e, se uită direct la noi!

— Acolo e ce? a întrebat William, în timp ce elicopterul a coborât şi a continuat să plutească, un moment, deasupra unui bloc turn anume.

— Uită-te cu atenţie, sergent Warwick, şi spune-mi ce vezi. Sau, mai important, ce nu vezi.

William a privit cu mare atenţie prin zăpada care continua să cadă şi, brusc, a scos un sunet triumfător:

— L-am văzut!

— Ce-ai văzut, sergent Warwick?

— Acoperişul care nu are zăpadă.

— Şi ce-ţi spune ţie lucrul acesta?

— Că trebuie să fie acoperişul de deasupra fabricii de droguri, unde ei cultivă canabis.

— De ce?

— Deoarece căldura degajată de reflectoarele masive din interior topeşte zăpada în clipa în care se aşază pe acoperiş.

— Pe scurt, deci, am aflat acum unde este laboratorul lui Rashidi şi putem trece la o provocare mai dificilă, anume cum să intrăm înăuntru, fără ca el să-şi dea seama că am descoperit cel mai păzit secret al lui.

Sarcina UCO, s-a gândit William, dar nu şi-a exprimat opinia, pentru că elicopterul s-a întors din nou spre Battersea. Dacă ar fi exprimat acest gând al său, comandantul ar fi fost de acord cu el, cu toate că nu i-ar fi spus că urma să se întâlnească cu Marlboro Man, mai târziu, chiar în acea dimineaţă.

***

— Ce mă va costa acest lucru?

— Cu totul, treabă curată, cinci mii cash ar trebui să fie de-ajuns, a spus tovarăşul lui, în timp ce îşi continuau plimbarea în curtea închisorii. Dar asta nu va fi posibil, dacă mai e cineva înăuntru.

— Atunci va trebui să se petreacă într-o vineri, a spus Faulkner. Este ziua liberă a menajerei şi ea pleacă să-şi viziteze mama, în Sevenoaks. Mănâncă împreună la prânz, se duc la cinematograful din localitate, apoi îşi petrec seara împreună, în casa mamei. Rareori se întoarce la Hall, cu mult înainte de ora şapte.

— Gândindu-mă că suntem închişi aici, pari a fi extrem de implicat în mişcările ei.

— Cu toate că fosta mea soţie a concediat cea mai mare parte a personalului, a păstrat şoferul meu. El primeşte regulat două pachete pe săptămână şi eu sunt cel care le plăteşte pe amândouă.

— Cum voi fi plătit?

— Makins, care a fost majordomul meu, te va aştepta la Hall, sâmbăta următoare, seara. El mai are o altă sarcină de făcut pentru mine, în timpul zilei, aşa că, dacă omul tău vine în jur de ora şapte, va primi prima mie.

— Şi restul?

— Îi vei primi când va fi clar pentru toţi că şi-a făcut treaba.

Cei doi şi-au strâns mâinile. Singurul fel de contact permis în închisoare. S-a auzit sunetul lung al sirenei şi prizonierii au început să se scurgă încet din curte îndreptându-se spre celulele lor.

— Şi tânărul? a spus Faulkner, înainte de a o lua pe căi diferite. Nu uita că vom avea nevoie de el, în noaptea dinainte.

— Am persoana ideală pentru treaba aceea. Dar te va costa încă o mie.

— Va trebui să dau un telefon în seara asta, a şoptit Faulkner, când a trecut pe lângă ofiţerul de serviciu la pază.

— Nicio problemă, domnule Faulkner. Voi veni să vi-l aduc, în jur de ora şapte.

23

Christina l-a cules din Tramp, l-a hrănit, l-a umplut de şampanie şi l-a luat la apartamentul ei din Eaton Square. Ştia că trebuia să fie invers, dar nu mai avea douăzeci şi doi sau treizeci şi doi de ani şi, nu peste mult timp împlinea patruzeci şi doi. Când s-a trezit, dimineaţa următoare, a fost surprinsă să constate că Justin era încă acolo, arătând la fel de pofticios, ca şi noaptea trecută. Săracul de el.

S-a strecurat afară de sub pilotă şi s-a îndreptat către baie, unde a încercat să mai îndepărteze câţiva ani cu ajutorul machiajului şi al unui puf de parfum, înainte de a se întoarce în pat şi să se poată preface că abia s-a trezit. A început să-l mângâie între picioare, trezindu-l încet la viaţă, până când el nu s-a mai putut controla. După ce-au făcut dragoste pentru a treia oară – sau era a patra oară? – s-au bucurat de o baie lungă şi de un mic dejun încă şi mai lung, în timpul căruia a aflat că Justin nu avea serviciu. Dar, la urma-urmelor, de ce te-ai necăji să ai serviciu, când arăţi atât de bine?

Christina a început să se întrebe dacă l-ar putea ţine la ea, până când se va muta în Florida. La plecare, a întrebat-o dacă-i putea da o bancnotă de cinci lire, pentru taxi. Ea i-a dat o bancnotă de zece şi s-au înţeles să se întâlnească pentru cină, în acea seară. Ea s-a uitat la ceas, conştientă că trebuia să plece, dacă voia să ajungă la Limpton Hall până la unsprezece, când va supraveghea încărcarea picturilor de către Casa de Licitaţie Christie’s.

Când a ieşit din apartament, şoferul a salutat şi i-a deschis portiera Bentley-ului, ca să poată urca. Eddie s-a aşezat la volan şi au demarat în direcţia Hampshire.

Odată ce picturile au fost preluate de Christie’s, Christina intenţiona să-i ceară firmei Partridge din Bond Street să evalueze mobila, pentru că nu avea nicio intenţie să ia cu ea în Florida ceva care să-i amintească de Miles. Pentru un moment, aproape că i-a

părut rău pentru el. Dar numai pentru un moment. Zece ani erau mai mult decât se aşteptase ea, dar nu mai mult decât se rugase să dureze căsătoria lor.

O oră mai târziu, în timp ce treceau prin satul Limpton, mintea ei s-a întors la Justin şi la locul în care-l va duce pentru cină, când a trecut pe lângă ei o maşină de poliţie. Annabel a fost alegerea. Acolo, nu erau şanse ca el să agaţe o altă femeie. Mai degrabă vor fi evaluaţi din punct de vedere al ligii financiare la care jucau. Şi, atunci, şi-a dat ea seama că el nu-i dăduse numărul de telefon şi că nu-i ştia numele de familie.

Eddie a virat la stânga din drumul principal, pe aleea care ducea spre singura casă – Limpton Hall. Atunci a zărit ea prima oară fumul. Nu era nimeni de serviciu la poartă când au intrat. Îi concediase pe portar, pe majordom, pe bucătar şi pe grădinar de ceva timp, păstrându-i numai pe menajeră şi pe şofer, pentru a avea grijă de ea, în puţinele ocazii în care trebuia să vină la casa de la ţară.

Cu mult înainte de a ajunge la capătul aleii, Christina a început să ţipe isteric. Flăcări oranj-închis se înălţau în aer şi-şi croiau drum prin norii negri, groşi, de fum. Era clar că cele trei maşini de pompieri duceau o luptă fără speranţă.

Patru ore mai târziu, în ciuda eforturilor herculeene ale pompierilor, tot ce mai rămăsese din Limpton Hall era o grămadă mare de cărămizi şi cenuşă fumegândă, în timp ce o pătură groasă de fum obtura soarele dimineţii. Christina nu remarcase că Eddie nu părea surprins.

***

— Îţi laşi barbă, om al cavernelor? a întrebat Beth, după cina frugală din seara aceea.

S-a întins peste masa de bucătărie şi i-a mângâiat părul de pe barbă.

— Depinde de cât de mult durează misiunea mea actuală.

— Sper că nu prea mult, a spus ea, ridicându-se să pună vasele în maşina de spălat, în timp ce el curăţa masa. Ce plan avem pentru seara asta? Presupunând că nu vei fi solicitat să salvezi lumea, în ultimul minut.

— Speram ca o frumoasă domniţă să mă mângâie pe frunte, în timp ce eu urmăresc meciul zilei.

— Mai gândeşte-te, om al cavernelor. Eu am ales deja un film care, sunt sigură, se va potrivi cu gusturile tale modeste.

— Multe femei sexi?

— Nu, dar bărbaţii sunt bârfitori, a spus ea, închizând capacul maşinii de spălat şi începând să aşeze masa pentru micul dejun.

— Să îndrăznesc să întreb?

— Tunurile din Navarone, cu David Niven şi Gregory Peck, a spus Beth, în timp ce mergeau spre camera de zi.

— L-aş fi preferat pe Kerry Dixon înscriind un gol împotriva lui Arsenal.

— Bine, atunci, n-ai noroc. Dar, înainte ca David Niven să mă mângâie pe frunte, e ceva un pic mai serios ce trebuie să discut cu tine.

— Sună de rău augur.

— Urmează o numire majoră la Fitzmolean.

— Te vei înscrie?

— Nu, nu sunt calificată pentru asta. Dar tu eşti, a spus Beth, aşezându-se încet pe sofa şi luându-l de mână.

— Luminează-mă, cum ar spune Hawk.

— Fitzmolean caută un nou şef al serviciului de siguranţă.

— Sună interesant, a spus William, înăbuşindu-şi un căscat.

— Este interesant că orarul este de la nouă la cinci, cinci zile pe săptămână, cu trei săptămâni vacanţă pe an. Şi secretul este că plata

este mai bună decât primeşti ca detectiv-sergent la Poliţia Metropolitană.

— Mie îmi sună ca o slujbă pentru un ofiţer pensionar care vrea să-şi suplimenteze pensia.

— Ştiam că vei spune nu. Dar, promite-mi, măcar, că te vei gândi la asta.

— Deja m-am gândit. Acum ne putem uita la film?

— Nu, încă, pentru că mai am o veste, care nu este aşa de plăcută.

— Vei fi şefa mea.

— Sunt, deja. Fii serios pentru o clipă, a spus ea, fără să-i dea drumul la mână. Christina tocmai a sunat, înainte de a te întoarce tu, în seara asta. Părea într-o stare groaznică. A spus că are nevoie să mă vadă, urgent. Primul meu gând a fost că trebuie să fie ceva legat de faptul că s-a răzgândit cu privire la oferta de a ne da Vermeer-ul.

— N-ar fi fost al meu, a spus William. Dar tu ai fost întotdeauna o persoană care vede partea goală a paharului.

— Dar, în caz că ai uitat, săptămână viitoare urma să fie dezvelirea oficială.

— Sper că reacţionează exagerat la ceva ce a făcut soţul ei, a spus el, când Beth a apăsat pe butonul de pornire al televizorului. Dar ce ar putea face el, din închisoare?

— Nu ştiu, dar ea chiar părea disperată, a spus Beth, în timp ce, pe ecran, a început să ruleze genericul filmului. Şi n-aş şti ce să fac, dacă ea...

— Şşş, a făcut William, în timp ce ea se cuibărea în braţele lui. Pare promiţător.

Beth începea să se bucure de compania lui David Niven şi Gregory Peck, chiar dacă William adormise deja, când, spre surpriza ei, el s-a ridicat brusc în picioare.

— De ce mă gândesc eu la asta?

— La ce? a întrebat Beth.

— Cum să intru în clădire, fără să fiu văzut.

***

Ei se înţeleseseră să se întâlnească la Fitzmolean, în dimineaţa următoare, la ora nouă, ceea ce a făcut-o pe Beth mai înţelegătoare. Ora nouă nu era o oră pe care ea să o asocieze, în mod normal, cu Christina. Nu a fost de ajutor faptul că Christina a izbucnit în lacrimi, în momentul în care a văzut pictura acoperită în catifea, atârnând în holul de la intrare. Aceasta a început să-i spună lui Beth, printre hohote de ce avea nevoie să o vadă atât de urgent. Beth a început să se întrebe dacă văzuse *Gulerul alb de dantelă,* pentru ultima oară.

— Ce a făcut? a întrebat ea, nevenindu-i să creadă ce-i spunea Christine.

— Miles a dat foc la casă şi a furat picturile.

— Dar el e în închisoare.

— Înconjurat de unii dintre cei mai mari criminali ai ţării, care ar fi fost fericiţi să-l servească, atâta timp cât preţul este corect.

— Bine, cel puţin ai o consolare, a spus Beth. Asigurarea îţi va acoperi pierderile.

— Nu, nu le va acoperi.

— Cum adică?

— Pentru că Miles, nu a semnat-o, în mod deliberat.

— Dar compania care a făcut asigurarea nu te-a avertizat că poliţa e gata să expire?

— Ba da, m-au avertizat. Dar, din cauză că eu aveam deja o ofertă de cinci milioane pentru Limpton Hall şi cumpărătorul făcuse un depozit de o jumătate de milion, am presupus că vânzarea se va definitiva rapid. Dar, desigur, cumpărătorul şi-a retras, acum, oferta şi vrea depozitul înapoi.

— E de înţeles, a spus Beth, în timp ce încerca să se gândească la consecinţe.

— Dar de ce nu ai reînnoit măcar asigurarea picturilor?

— Pentru că erau în posesia Casei de licitaţie Christie's, urma să fie acoperite de poliţa generală a companiei. Eu semnasem deja un contract cu ei şi picturile urmau să fie luate luni, aşa că nu m-am mai gândit la ele. Cu toate că Miles a făcut-o.

— Dar, dacă el a pus pe cineva să dea foc la casă, cu siguranţă va fi o investigaţie din partea poliţiei, ţinând seama de cine este implicat.

— Nu prea cred, a spus Christina. Nicio societate de asigurări nu trebuie să plătească şi raportul şefului pompierilor afirmă că nu a găsit niciun motiv să suspecteze o incendiere voluntară. O casă veche cu o instalaţie electrică şubredă şi nimeni în interior, la momentul declanşării incendiului.

— Ce coşmar! a spus Beth.

— Tot imaginat de Miles. Şi lucrurile merg şi mai rău. Am făcut un depozit pentru casa visurilor mele din Florida şi, dacă nu completez în mai puţin de trei săptămâni... Christina a izbucnit în lacrimi. Şi nu ajută la nimic faptul că ştiu că el a furat picturile şi a scăpat.

— Dar, mi-ai spus că Miles a informat Casa Christie's că dacă picturile ajung la licitaţie, el va licita pentru ele.

— Numai pentru că ştia bine că nu va trebui niciodată să se ajungă la asta. Ca şi depozitul pentru casă, totul a fost parte a unui plan elaborat. Şi eu am căzut în cursă.

— Atunci trebuie să găsim picturile şi să ne asigurăm că el nu va dispărea.

— Este mult prea târziu pentru asta. Sunt deja la jumătatea drumului spre cealaltă parte a lumii, de-acum.

— Iartă-mă că te întreb, asta înseamnă că galeria va trebui să returneze Vermeer-ul?

— Nu am altă alegere, a spus Christina. Altfel, îmi voi pierde depozitul pentru casa din Florida şi sunt complet nimicită. A făcut o pauză. Ceea ce este clar că a fost planul lui Miles, mereu.

Beth a tăcut o vreme, dar, în cele din urmă, a spus:

— Cu excepţia, desigur, a situaţiei în care William ar putea dovedi că Miles îndepărtase picturile, înainte de a da foc la casă.

***

— Sir, aveţi cumva vreun contact în SAS?

— Te gândeşti să lucrăm împreună, William? a întrebat Hawksby, privindu-l din spatele biroului.

— Nu pentru moment, sir.

— Atunci de ce ai nevoie de un contact acolo?

— Mă gândesc că aş putea găsi o cale de a intra în laboratorul lui Rashidi, fără a trebui să lei liftul sau să urci pe scări.

— Când am făcut armata, a spus Hawk, comandantul meu era un maior Jock Stewart, care jucase rugby pentru armată şi boxase pentru regiment. Dar experienţele lui de tânăr locotenent cu SAS, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial sunt de domeniul ficţiunii. O încrucişare între Biggles şi Richard Hannay.

— Pare bărbatul ideal, a spus William. Cum pot intra în legătură cu el?

— Nu vei intra în contact cu SAS. Te vor contacta ei şi aceasta numai când vor plănui să te ucidă.

— Foarte amuzant, sir. Şi, dacă eu nu vreau să fiu ucis?

— Steward a ajuns colonel în Goldstream Guards, aşa că, probabil, aghiotantul lui va şti cum să dea de el. Dar, eşti avertizat. Dacă mârâie, porneşte în căutarea unei ascunzători în pădure.

24

Au ales cu grijă ora.

A mers de-a lungul zidului de sud al catedralei, până a ajuns la uşa sacristiei. Corul tocmai cântase Mantis şi va reveni până la slujba următoare, botezul de la ora două.

A apăsat pe mâner, a împins uşa grea, deschizând-o, şi a intrat în catedrală. Ştia exact încotro se ducea, dar făcuse acest exerciţiu de câteva ori şi mai înainte, pentru diferiţi credincioşi.

— Bună dimineaţa, copilă, a spus el, când a trecut pe lângă o fată care făcea curăţenie pe coridor, în drumul său spre birou.

— Bună dimineaţa, părinte, a răspuns aceasta, înclinându-se uşor.

Învăţase în decursul anilor că, dacă te porţi ca şi cum te-ai afla în mediul tău familiar, nimeni nu se întreabă ce cauţi acolo.

Părintele a dispărut în birou, uşurat să constate că plecase şi ultimul corist. S-a dus direct la nişa ce purta numele părintelui Michael Seed, confesorul său, şi un vechi prieten cu care a avut puţine în comun, cu excepţia faptului că aveau aproximativ aceeaşi dimensiune.

Şi-a scos jacheta şi cravata şi le-a înlocuit cu roba lungă, neagră, un anteriu, benzi sfinte şi un guler înalt, care l-au transformat dintr-un laic în preot, pentru ora următoare. A simţit că păcătuieşte dar a sperat că Atotputernicul îi va ierta abaterea şi va accepta că era pentru un bine mai mare.

A tras cu ochiul la imaginea din oglinda de pe perete şi aceasta nu a făcut decât să se simtă şi mai vinovat. A pornit înapoi pe coridor, a trecut prin sacristie şi a intrat în biserică. A păstrat ritmul paşilor când a trecut prin Capela Sfântului Sacrament, neavând niciun chef să se oprească şi să stea de vorbă cu vreunul dintre enoriaşi, deşi era foarte familiarizat cu rolul de preot care-şi

îndeplineşte sarcinile pastorale, dacă ar pune vreunul dintre ei vreo întrebare.

Când a ajuns în colţul retras de sub un bust în bronz al Sf. Benedict, a întrat în spaţiul întunecat, înghesuit şi s-a aşezat în aşteptarea confesiunii singurului păcătos cu care avea întâlnire.

După câteva momente, uşa confesionalului s-a deschis, a intrat cineva şi s-a aşezat. Preotul a tras perdeaua roşie.

— Bună dimineaţa, părinte, a spus o voce, pe care preotul a recunoscut-o imediat.

— Bună dimineaţa, fiule.

— Îmi pare rău că a trecut atât de mult timp de la ultima mea spovedanie, dar viaţa mea a fost dată peste cap.

— Te pot ajuta cu ceva? a întrebat comandantul, răspunzând mesajului codificat.

— După cum ştiţi, când am venit ultima dată la spovedit, Tulip era în spital, după ce înghiţise un pachet cu cocaină, în încercarea de a scăpa de arest. Mărturisesc că am sperat că va muri.

— Acesta chiar este un păcat mortal, dar unul pentru care, date fiind circumstanțele, simt că Domnul ar putea să aibă înțelegere.

— În absența lui, eu am intrat în contact cu mai mulţi furnizori de droguri, ale căror nume simt că ar trebui să vi le spun, pentru a-mi ispăşi păcatele de încălcare a legii.

— Fie ca Domnul să te binecuvânteze şi să te apere!

Printre zăbrele, a fost strecurată o bucată de hârtie.

Comandantul a aruncat repede o privire şi a fost încântat să găsească acolo numele câtorva noi păcătoşi, pe care nu le văzuse mai înainte.

— Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletele lor, a spus el, în timp ce bucata de hârtie lua drumul buzunarului de la piept. Dar ai localizat cuibul viperei?

— Arestarea lui Tulip pentru uciderea lui Adrian Heath a creat un loc vacant în ierarhie, părinte, şi eu am fost promovat, cum se întâmplă, în general, când eşti pe câmpul de bătaie.

— Şi?

— Bloc A, Mansfield Towers, Lavenham Road, Brixton, a venit imediat răspunsul.

— Asta confirmă informaţiile noastre. Am dreptate dacă presupun că Rashidi are cartierul general la ultimul etaj al clădirii?

— Ultimele trei etaje. Etajul al 25-lea este acela unde cultivă canabisul. Etajul al 24-lea este acela unde sunt preparate drogurile pentru furnizorii stradali. Heroină, cocaină, tablete de ecstasy şi canabis.

— Şi etajul al 23-lea?

— Centru de distribuţie. De acolo îşi ridică traficanţii marfa şi justifică ce au luat anterior.

— Cine e responsabil?

— Rashidi are patru adjuncţi. Toţi patru sunt pe lista pe care tocmai ţi-am dat-o: un avocat fără drept de practică, un contabil descalificat, un doctor care a fost şters din registrul medicilor şi un fost director de vânzări, care a fost concediat de John Lewis, pentru delapidare. Rashidi a avut şi un secund, dar nu am reuşit să aflu numele lui sau unde locuieşte, dar sunt sigur că nu în clădire. Întreaga operaţie este condusă exact ca orice instituţie din City.

— Şi securitatea?

— Are patru gardieni care păzesc, în permanenţă, clădirea. Sunt două intrări spre laboratorul de la etajul 23; uşa din faţă, care e făcută din oţel ranforsat şi se deschide numai din interior şi are de asemenea şi grilaj, aşa că paznicul poate verifica pe oricine vrea să intre. Uşile sunt protejate de un New York stop, un instrument de securitate inventat de Mafia, pentru a ţine la distanţă orice vizitator nepoftit. Dar nu asta este marea dvs. problemă. Rashidi nu foloseşte această uşă. El are propria intrare şi ieşire, numai a lui.

Comandantul nu i-a întrerupt spovedania.

— Blocurile A şi B sunt unite printr-un culoar, la etajul 23. Rashidi are un apartament la etajul 22 al Blocului B, aşa că, la cel mai mic semn de necaz, poate ieşi în siguranţă, înainte ca cineva să ajungă la uşa din faţă a laboratorului.

— Dar cu liftul cum este?

— Durează 42 de secunde până ajunge la etajul 23 şi este în permanenţă însoţit de un asasin pe nume Pete Donoghue, care-l va duce sus la laborator, în clipa în care oricare dintre paznici identifică ceva ce-i trezeşte suspiciuni. Cu mult înainte ca trupa de arme de foc să urce cele douăzeci şi trei de seturi de scări dintre etaje, să spargă uşa de oţel şi să forţeze accesul în laboratorul din Blocul A, Rashidi va urmări la televizorul din apartamentul lui din Blocul B şi nu va ieşi de-acolo până când locul nu e curat.

— Dar cu muncitorii cum este?

— Cei mai mulţi dintre ei sunt imigranţi ilegali şi criminali mărunţi, pe care-i găzduieşte Rashidi în mici apartamente mizere, în blocul A. Dacă era vreo problemă, ei trebuiau să iasă pe uşa din faţă, aşa că puteai să prinzi câțiva minioni la coborâre, dar nu pe Rashidi sau pe mâna lui dreaptă.

— Cât de des vine Rashidi la laborator?

— Merge acolo ca să adune banii, între ora opt şi miezul nopţii, de luni până joi. Este întovărăşit întotdeauna de doi foşti puşcăriaşi înarmaţi, şi nimeni nu intră la şeful lor, dacă nu are stabilită o întâlnire.

— Am nevoie să ştiu cine este proprietarul celor două blocuri, a spus comandantul.

— Nu am cum să aflu aceasta, sir, dar, n-aş fi surprins dacă proprietarul ar fi însuşi Rashidi. Are resurse şi e destul de organizat şi, ca toţi sociopaţii, nu i-ar păsa dacă l-ai ucide pe cel mai bun prieten al său. Dacă a venit vorba, eu nu cred că are vreun prieten.

Omul a făcut o pauză, apoi a continuat: Nu mai am altceva de mărturisit, părinte.

— Îţi mulţumesc, Ross, a spus comandantul. Ne-ai oferit mie şi echipei mai mult decât suficientă muniţie pentru a trece la faza următoare a planului nostru.

— Şi va fi mai multă, sir, pentru că sunt hotărât să fiu acolo în noaptea raidului. Să-mi spuneţi, după ce stabiliţi data.

— Îţi voi spune. Dar să nu-ţi asumi niciun risc inutil. Ai făcut mai mult decât destul. S-a vacantat un post de inspector, în Hackney, şi voi fi fericit să te recomand.

— Nu sunt sigur că m-aş putea acomoda să fiu din nou în uniformă, după tot acest timp.

— Este de înţeles. Dar dacă te răzgândeşti, să mă înştiinţezi pe canalele cunoscute.

— Aşa voi face, sir, a spus Ross. Dar sper că mă veţi aresta personal, când băieţii intră în laborator.

— Bună idee, dar îl voi lăsa pe Corist să facă lucrul acesta.

— Îl voi recunoaşte?

— Nu-l vei putea rata, a spus Hawk, cu un zâmbet. Ross nu a văzut zâmbetul, din cealaltă parte a ecranului. Acum, ar fi bine să pleci, iar eu voi mai pierde câteva minute timpul, pe aici. Şi, Ross, ştiu că nu e cazul, dar, încă o dată, îţi mulţumesc.

Hawk a auzit uşa deschizându-se şi închizându-se. Se gândea la cum ar putea să-şi ducă toţi oamenii până la etajul douăzeci şi trei, înainte ca Rashidi să aibă timp să fugă, când o voce a spus:

— Părinte, am păcătuit şi caut iertare de la Dumnezeu.

Ajutor, a vrut să spună Hawk, tu nu eşti genul meu de păcătos, dar s-a mulţumit cu:

— Cum ai încălcat legea, fiule?

— Am râvnit la soţia vecinului.

— Şi ai avut relaţii carnale cu ea?

— Nu, părinte, dar Biblia spune că şi gândul este la fel de rău ca fapta.

Înseamnă că sunt vinovat de câteva crime, s-a gândit Hawk, *incluzându-i pe Faulkner şi Rashidi printre victimele mele ipotetice.*

— Adevărat, fiule. Ai comis un păcat cumplit şi trebuie să respingi tentaţiile diavolului şi să elimini din mintea ta aceste gânduri ruşinoase.

— Şi dacă nu pot, părinte? Voi fi condamnat la întunericul etern şi la damnare veşnică?

— Nu, fiule. Nu, dacă te căieşti pentru păcatele tale şi te întorci la calea cea dreaptă. Lăudată fie Maria, Mama Domnului nostru...

— Vă mulţumesc, părinte, a spus o voce acum uşurată, înainte ca uşa să se deschidă şi să se închidă, din nou.

Hawk nu a mai pierdut niciun moment în plus, pentru că nu-şi dorea deloc să mai aibă de-a face cu alţi păcătoşi neprogramaţi. S-a strecurat afară din cabina confesională şi mai mult a alergat în drumul său înapoi spre sacristie, dar a trebuit să încetinească pasul când l-a văzut pe cardinalul arhiepiscop al Catedralei Westminster îndreptându-se spre el. A căzut în genunchi şi i-a sărutat inelul. Cardinalul a făcut semnul crucii şi a spus:

— Spuneţi-mi comandante, aţi făcut voia Domnului?

— Cred că am salvat un păcătos, astăzi, Sfinţia Voastră, a răspuns comandantul.

— Atunci, să sperăm că răsplata ta va fi pe pământ, fiule, precum şi în rai.

***

— Din perspectiva celor mai recente dezvăluiri ale lui MM, a spus Hawk când a condus următoarea întâlnire a echipei, comisarul ne-a dat cale liberă. Putem cere orice resurse de la Poliţia

Metropolitană şi am primit chiar şi un buget realist. Există, totuşi, o clauză.

— Întotdeauna există, a spus Lamont.

— Comisarul insistă că prioritatea noastră este să-l prindem pe Rashidi în cercul lui interior, în timp ce strângem destule probe, pentru a-i pune deoparte până ajung oameni bătrâni. Nu ar fi suficient să-i închidem, pur şi simplu, fabrica de droguri şi să capturăm câţiva distribuitori. Rashidi este foarte capabil să fugă şi să deschidă alta, în altă parte a oraşului, în câteva săptămâni, posibil chiar zile. Probabil că are deja o altă fabrică pregătită chiar pentru acest scop. Informaţi-mă, sergent Warwick, unde am ajuns cu investigaţia.

— Detectiv Adaja şi cu mine am lucrat pe teren în Brixton, în ultimele câteva săptămâni, a spus William.

— Aceasta explică de ce sunteţi amândoi neraşi şi arătaţi de parcă aţi fost târâţi prin gardul verde din spate.

— Am reuşit să ne amestecăm printre localnici, a spus Paul.

— Nu numai că am confirmat că acela este blocul în care este situat laboratorul, a spus William, dar mulţumită informaţiilor detaliate ale lui MM – şi, apropo, îmi cer scuze pentru că m-am îndoit de el, sir, pentru că, dacă Jackie şi cu mine l-am fi arestat şi pe Tulip în Felixstone, am fi cules şi acum bucăţi şi...

Comandantul a dat din mână.

— Haide să ne ocupăm de prezent şi să dăm uitării trecutul.

I-a făcut cu ochiul lui Jackie, înainte ca William să continue:

— Am vizitat vreo doi agenţi imobiliari locali pentru a afla dacă pot închiria un apartament în Blocul A, şi în acest fel, să vin şi să plec, fără să trezesc suspiciuni. Dar nu este posibil, pentru că s-a dovedit că blocul este înregistrat pe numele unei companii fantomă, deţinută, probabil, de Rashidi.

— Există, totuşi, două apartamente neocupate, în Blocul B, care sunt închiriate de Consiliul Lambeth, a spus Paul. Dintre acestea, unul ar fi ideal pentru ce avem noi în minte.

William s-a ridicat de la masă şi s-a dus la tabla albă de dimensiuni mari acoperită cu diagrame, săgeţi şi fotografii, dintre care una arăta cele două blocuri turn cu aleea dintre ele.

Apartamentul la care mă gândesc este la etajul douăzeci şi trei, nu departe de alee.

— Bună treabă, a spus comandantul. Totuşi, cel care închiriază apartamentul ar trebui să fie detectivul Adaja, nu sergentul Warwick, pentru că, dacă el poate strecura câţiva din oamenii noştri înăuntru, neobservaţi, când Rashidi încearcă să fugă pe alee, va constata că i s-a pregătit o petrecere de bun-venit.

— Să intre neobservaţi, ar putea fi o problemă, sir, a spus William. Am avea nevoie de cel puţin o duzină de oameni pentru a-l aresta pe Rashidi şi a-i îndepărta pe bodyguarzii lui şi nu va fi uşor să avem o divizie întreagă de pompieri la etajul douăzeci şi trei al blocului B, înainte ca Rashidi să aibă răgazul să fugă. Dar voi ajunge la asta mai târziu.

— Cum rămâne cu acoperişul? a întrebat Jackie. Este el o altă cale de a fugi pentru Rashidi?

— Puţin probabil, a spus Paul. Singura cale pe care ar putea ieşi ar fi ieşirea de incendiu şi acolo ne-ar întâlni pe noi urcând, în timp ce el ar încerca să coboare.

— Nu, a spus William, aleea va fi calea de evadare preferată de el, pentru că, odată ce se află în apartamentul său din Blocul B, nu va exista niciun mod de a face o legătură între el şi ceea ce se întâmplă în clădirea alăturată.

— Ce se întâmplă cu ucigaşul care manipulează liftul din Blocul A? a întrebat Hawksby, uitându-se mai atent la diagrama detaliată de pe perete. Îl putem dezarma şi folosi liftul?

— Pete Donoghue, a spus William, arătând spre fotografia unui bărbat care putea să fi jucat în The Sweeney, fără să fie nevoie de machiaj.

— A lucrat un timp la GBH şi la jaf armat, a adăugat Lamont. Ultima oară când a fost arestat a fost nevoie de trei ofiţeri pentru a-l imobiliza, iar eu i-am pus cătuşele.

— Nu te poţi apropia de lift, fără ca el să nu te verifice, a spus Paul. Câţiva dintre lucrătorii lui Rashidi ar prefera să urce pe scări, mai degrabă decât să împartă cabina liftului cu un ucigaş.

— Chiar dacă reuşeşti să ajungi la lift, acolo sunt întotdeauna postaţi observatori aici, aici, aici şi aici, a arătat William spre patru intersecţii de pe planul străzii. Dacă vreunul dintre aceştia are vreo îndoială în legătură cu tine, liftul dispare urcând la etajul douăzeci şi trei şi nu revine la parter până când nu s-a clarificat totul.

— Ca sirena pentru un raid aerian din timpul ultimului război, şi-a amintit Hawk, dezvăluindu-şi vârsta.

— Vă cred pe cuvânt, sir, a spus Paul.

— Cum ai reuşit să culegi atâtea informaţii, fără să pună ochii pe tine vreunul dintre paznici? a întrebat Hawk, ignorând comentariul.

— Călătorii regulate pe platforma de sus a autobuzelor, sir. Numerele 3, 59 şi 118 trec pe lângă cele două blocuri de câteva ori pe oră.

— De fapt, a spus Paul, numărul 118 opreşte chiar lângă blocul A, de aceea am putut să identificăm cu precizie locurile în care sunt postaţi paznicii. Am identificat, de asemenea, câţiva traficanţi, pentru că ei sunt singurii care au voie să se îndrepte spre lift fără să fie chestionaţi. Dar încă nu pot risca să cobor din autobuz în vecinătatea a ceea ce este, virtual, o fortăreaţă.

— Cât ar dura pentru ca o unitate de ofiţeri înarmaţi să ajungă la etajul douăzeci şi trei, dacă nu pot sosi la lift în timp util? a întrebat Lamont.

— MM a reuşit în şapte minute şi jumătate, a spus Jackie, dar, amintiţi-vă, liftul urcă în patruzeci şi două de secunde, oferindu-i lui Rashidi mai mult decât destul timp să iasă pe alee şi să se întoarcă în apartamentul lui, cu mult înainte ca primul ofiţer să pătrundă prin uşa din faţă.

— Deci, cum ajungem noi la etajul douăzeci şi trei în mai puţin de patruzeci şi două de secunde?

— Cred că William ar putea da un răspuns la această întrebare, a spus Hawk.

25

— Sincerele mele condoleanțe, Miles, pentru pierderea colecției tale unice. Ştiu ce mult au însemnat pentru tine aceste picturi şi să fie distruse cu asemenea cruzime cred că este devastator pentru tine.

— Îți mulțumesc, BW. Apreciez interesul tău, a spus Faulkner, încercând să pară că era devastat.

— Ştiu, bineînțeles, că plănuiseşi să cumperi înapoi Limpton Hall şi, în timp...

— Picturile erau cu mult mai importante pentru mine decât casa, dar eu încă aştept ca tu să-mi recuperezi depozitul de 500.000 de lire sterline, cât mai repede posibil.

— Hârtiile sunt deja în lucru. Cel puțin Vermeer-ul este la loc sigur, în noua lui casă, la Fitzmolean.

— Nu pentru mult timp.

— Nu înțeleg, a spus Booth Watson.

— Nici nu trebuie, BW. Hai să spunem numai că am planuri în legătură cu el: să se reunească cu restul colecției mele.

***

— Amabil din partea dvs. să fiți de acord să vă întâlniți cu mine, domnule colonel, a spus William, când cei doi bărbați s-au salutat în zona de recepție. Ştiu că dl comandant este nerăbdător să se întâlnească cu dvs.

— Hawksby a fost unul dintre cei mai buni subalterni tineri ai mei. A fost un al naibii de bun soldat, a spus colonelul, urmându-l pe William în lift. Va fi plăcut să-l văd după toți aceşti ani.

William şi-a reprimat un zâmbet când a ieşit din lift şi l-a condus pe colonel pe coridor spre biroul comandantului. A bătut la uşă şi, când au intrat, Hawk a salutat ca un soldat.

— Este o onoare pentru mine să vă întâlnesc din nou!

— La vârsta mea, sunt întotdeauna surprins că îşi mai aminteşte cineva de mine, a spus colonelul, în timp ce-şi strângeau mâinile.

— Cum v-am putea uita, sir. Generaţia mea a crescut cu Colditz, Dunkirk şi Navarone.

— Deci, cel care a condus acest raid nu a fost David Niven? a întrebat William, prefăcându-se mirat.

— Nu, a răspuns colonelul, dar nu mă pot plânge. Când Niven şi-a încheiat rolul, aceasta nu a afectat reputaţia mea în faţa doamnelor în niciun fel. Deci, cum pot să vă fiu de folos?

— Domnule colonel, îmi permiteţi să întreb dacă ideea sergentului Warwick vi se pare potrivită?

— În mod cert, da, şi ceea ce este şi mai bine, că ştiu omul ideal pentru această treabă. De fapt, este deja unul dintre oamenii tăi. Când căpitanul Scott Cairns a părăsit regimentul, Poliţia Metropolitană l-a recrutat pentru a organiza divizia antitero, care este mai mult sau mai puţin SAS în uniforme diferit colorate. Cred că vei descoperi că ea este perfect funcţională acum, deşi a fost ţinută ascunsă.

— Prin urmare, va trebui s-o scoatem noi la lumină, a spus William. Cum intru în legătură cu căpitanul Cairns?

— Nu ştiu, a răspuns colonelul. Dar nu aş fi surprins dacă el ar fi ascuns pe undeva, în această clădire.

— Scotland Yard-ul angajează peste două mii de oameni în cele peste trei sute de birouri din cele nouăsprezece etaje, dar dacă el ar fi totuşi aici, i-aş fi luat urma înainte de sfârşitul zilei, a spus Hawk. Acum, tot ce putem spera este ca băieţii noştri să fie la fel de buni cum a fost lotul dvs.

— Ei sunt cu mult mai buni. Noi eram o mână de amatori, în comparaţie cu ei. Lotul acesta nou e format din profesionişti foarte bine pregătiţi, care vor face tot ce va trebui pentru a duce treaba la bun sfârşit.

— Dar sunt chiar aşa de nebuni? a întrebat Hawk.

— Cu certificat! Asta-i încă singura calificare esenţială pentru această treabă. Şi, acum, că v-am rezolvat problema, vă pot cere o favoare?

— Orice, a spus Hawk.

— De vreme ce am intrat, în cele din urmă, în Scotland Yard, fără a fi arestat, ar fi posibil să fac un tur ghidat la Black Museum?

***

— Când aşteptaţi să se nască copilul? a întrebat Christina, când William a ieşit din autostradă şi a urmat indicatoarele spre Limpton, ceea ce a reînviat atâtea amintiri.

— Nu mai e mult, a răspuns Beth.

— Cred că sunteţi amândoi foarte emoţionaţi.

— În acest moment, William are în minte cel puţin una sau două alte probleme.

— Ce poate fi mai important decât naşterea primului copil?

— Incendiul şi furtul lucrărilor de artă, a spus William. Dar sper să soluţionez ambele cazuri înainte ca Alexander sau Vivien să-şi facă cunoscută prezenţa.

— Boudicca sau Leonardo, a intervenit Beth. După cum vezi, nu ne-am decis încă asupra numelui. Dar haide să ne concentrăm asupra incendiului, pentru moment.

— Să dovedeşti că cineva a produs un incendiu nu este niciodată uşor, a spus William. Cu excepţia situaţiei în care dovezile sunt evidente, semne clare, precum urme de substanţe inflamabile pe

podea sau covor îmbibat cu petrol care a fost introdus prin cutia poştală – tipul de greşeli crase pe care numai amatorii le pot admite.

— Dar profesioniştii? a întrebat Christina.

— O grămadă de textile plasată chiar sub acoperişul de lemn, lângă boiler şi, apoi, un chibrit aprins este tot ce trebuie. Nu există multe persoane care ajung în puşcărie din cauză de incendiere, pentru că este una din cele mai uşoare crime de înfăptuit. Deci, va trebui să ne concentrăm pe a dovedi că Miles a furat picturile, înainte ca locuința să fie cuprinsă de flăcări.

— Bineînţeles că a făcut asta.

— Christina, oricât de mult crezi că asta e situaţia, şi nu spun că nu sunt de acord cu tine, vei avea totuşi nevoie de dovezi concrete pentru a avea un caz în justiţie. Fără acestea, acuzaţii grave din partea unei foste soţii furioase tind să atragă râsul din partea judecătorilor.

— William, a spus Beth cu asprime, asta este foarte dureros, după toate prin care a trecut Christina.

— Sunt de partea ei. Dar, dacă nu găsesc ceea ce caut, cu toţii ne pierdem timpul, a adăugat William, virând pe aleea ce ducea spre Limpton Hall. De această dată cu viteză mică.

— Deci, de unde începem? a întrebat Christina.

— Trecem peste proprietate cu faimosul pieptene cu dinţii deşi.

— Ce anume căutăm? a întrebat Beth.

— Orice a supravieţuit incendiului.

William a condus prin poarta abandonată şi a continuat pe aleea lungă, nesigur cu privire la ce să se aştepte. Abia a evitat să se lovească de un copac când a zărit pentru prima oară ce mai rămăsese din frumoasa vilă Lutyens, care se înălţa cândva aşa de mândră pe deal, dominând împrejurimile. Tot ce mai rămăsese era o jumătate de acru de cenuşă şi moloz.

William a parcat maşina pe alee, a deschis portbagajul şi a scos trei salopete, cizme Wellington şi mănuşi de cauciuc. După ce s-au

echipat, au pornit toţi trei spre locul în care se afla odată uşa de la intrare.

— Bine, a spus William. Trebuie să lucrăm cât mai metodic posibil. Vom începe din această parte şi vom continua în linie dreaptă, apoi ne vom muta cu trei paşi spre dreapta şi vom repeta acelaşi exerciţiu, mergând înapoi. Dacă daţi de ceva care a supravieţuit pârjolului, mă anunţaţi.

— Asta contează? a întrebat Beth, înclinându-se şi extrăgând din cenuşă ciocănelul de la uşa de la intrare.

— Un început promiţător, a spus William, după ce a analizat mai îndeaproape ciocănelul. Apoi a pus primul lor obiect găsit într-un sac de gunoi mare şi negru.

Peste câteva minute, tot Beth a găsit ceva. De această dată, un robinet de baie. A fost urmată de Christina care a adăugat un ou de marmură.

— L-am cumpărat într-un concediu în Atena, a spus ea, în timp ce William l-a analizat şi, apoi, l-a pus în sac.

A mai trecut ceva timp, până când William a întrebat:

— Ce-i asta?

Au studiat un timp toţi trei ultima descoperire, apoi Christina a spus:

— Este un mecanism de la vechea pendulă a bunicului. Un cadou de nuntă, a adăugat ea, cu tristeţe.

— Excelent, a spus William, punându-l în sac.

— De ce? a întrebat Beth.

— Mai târziu... Nu avem încă destul. Dar, simţi nevoia să te odihneşti? a întrebat el, uitându-se neliniştit la soţia lui, care arăta obosită. Fiul meu nu-ţi va mulţumi dacă se va naşte în cenuşă.

— În vreme ce fiica mea, după tot ce ştii, s-ar putea să se bucure prea mult să caute mai departe, pentru a se opri acum..

— Să îndrăznesc să te întreb... Ce-ai uitat să menţionezi, doamnă Warwick? a întrebat William, care stătea nemişcat în mijlocul unui morman de cenuşă, privind lung la soţia lui.

— Oh, am uitat oare să-ţi aduc la cunoştinţă, domnule Warwick, că vei fi tată de gemeni?

William şi Beth au început să sară în sus şi-n jos şi să se îmbrăţişeze, în timp ce Christina şi-a pus jos geanta şi a început să aplaude. A trecut ceva timp înainte ca ei să se întoarcă la treaba pe care o aveau de făcut, la care William se concentra, acum, cu greutate.

— Asta foloseşte la ceva? a întrebat Christina, câteva minute mai târziu, dându-i lui William un cui de agăţat tablouri.

— Cel mai bun obiect de până acum, a spus William, care încă nu-şi revenise după ce aflase vestea. Totuşi, avem nevoie de cât de multe, posibil, a spus el, înainte de a adăuga cuiul la colecţia lui de obiecte.

— De ce? a întrebat Beth.

— Vorbim mai târziu.

A mai trecut o oră, până când au umplut toţi cei trei saci cu nenumărate obiecte diferite, când William a insistat să ia o pauză.

— Cred că ne-am câştigat dreptul la un prânz aniversar la Limpton Arms, a spus Christina, în timp ce sacii erau puşi în portbagaj.

— Numai dacă William a găsit ce căuta.

— Am găsit şaizeci şi unu de obiecte. Şi, mă gândesc că, acum, pot dovedi că picturile au fost scoase din casă înainte de a fi pus focul. Deşi, pentru a fi absolut sigur, încă mai am nevoie de o vizită la Fitzmolean.

***

— Colonelul a rezolvat una dintre problemele noastre, a spus Lamont, în timpul întâlnirii de luni dimineaţa. Am participat la o repetiţie la un bloc cu apartamente părăsite din Croydon, vinerea trecută, şi pot raporta că inspectorul-şef Scott Crauns şi echipa lui au executat întregul exerciţiu cu mult sub cinci minute.

— Impresionant, a spus Hawk. Dar nu au rezolvat problema noastră de la sol, unde paznicii ne vor putea identifica de la o milă distanţă, dându-le timp mai mult decât necesar să închidă magazinul şi să dispară în ascunzătorile lor, înainte chiar ca noi să ajungem la uşă.

— E posibil să abordăm problema din perspectiva greşită? a întrebat William. Poate ar trebui să ne gândim la o soluţie mai simplă.

— Lămureşte-mă!

— Planul nostru actual este să avem o duzină de oameni înarmaţi ascunşi în apartamentul pe care l-am închiriat în Blocul B şi, în momentul în care se dă ordinul, ei să preia controlul aleii şi să aresteze pe oricine încearcă să iasă prin acea uşă.

— Şi ce-i rău cu asta? a întrebat, scurt, Lamont.

— De ce să nu facem exact invers. Ştim că e o şansă mică sau chiar nicio şansă să spargem sau măcar să ne apropiem de uşa de oţel a laboratorului, înainte ca Rashidi să fie în siguranţă în apartamentul lui din Blocul B.

— Tocmai pentru asta avem ofiţeri înarmaţi care-l aşteaptă pe alee, a spus Lamont.

— Dar asta ne pune într-un dezavantaj imediat, a spus William. În primul rând, trebuie să avem cel puţin o duzină de oameni cu echipamentul lor la etajul douăzeci şi trei al Blocului B, fără ca cineva să-i identifice, ceea ce ar fi, în sine, un miracol minor. În al doilea rând, chiar dacă îi arestăm pe Rashidi şi pe scutierii lui când încearcă să fugă pe alee, de ce îi vom putea acuza cu asta? Pentru că, dacă vor fi reprezentaţi de un gunoi precum Booth Watson,

puteţi fi siguri că va aduce un argument convingător despre clienţii lui care respectă legile şi se îndreptau în mod legitim spre apartamentele lor din cealaltă clădire. Vor fi eliberaţi pe cauţiune, în aceeaşi zi. Nu, noi trebuie să-l arestăm pe Rashidi în timp ce se află la faţa locului, altfel ne pierdem timpul degeaba.

— Oricine poate ridica o problemă, sergent Warwick, a spus Lamont. Ceea ce este mai dificil este să găsim o soluție.

— A duce o duzină de bărbaţi cu armele şi tot echipamentul lor la apartamentul nostru din Blocul B, prezintă întotdeauna riscul ca cineva să îşi dea seama ce punem la cale. De ce să nu reducem şansele de la douăsprezece la una?

— Şi ca Horatio, să aşteptăm de la ei să apere podul singuri? a cugetat Hawk, cu voce înceată.

— Nu, sir, nu avem nevoie de Horatio pentru acest lucru, ci numai de un amărât de tâmplar bun, care, când dvs. daţi ordinul, poate fixa trei scânduri groase de lemn în cruce peste uşă, pe partea dinspre alee, în câteva minute, astfel că răufăcătorii vor fi captivi în interiorul laboratorului, lăsându-i cu posibilitatea de a fugi numai pe o singură cale – uşa din faţă. Şi, când ei îşi vor da seama de asta, noi vom fi afară şi îi vom aştepta.

— Ingenios, a spus Lamont. Dar asta încă ne lasă cu problema celor patru paznici de la parter şi cu ucigaşul care controlează liftul. Când băieţii noştri vor fi la jumătatea scărilor, Rashidi va coborî cu liftul şi când va păşi afară din lift, la parter, o icoană a inocenţei, nu va exista nicio acuzaţie pe care să i-o putem aduce şi întreaga operaţiune va eşua. Pentru că un lucru este sigur, preşedintele de la Marcel şi Neffe nu va avea nici urmă de drog asupra lui.

— Nu şi dacă ne asigurăm că liftul este blocat la parter, a intervenit Paul.

— Cum plănuieşti să faci asta, detectiv Adaja? a întrebat Hawk, când, în momentul în care eu dau ordinul de declanşare a operaţiunii, o duzină de vehicule înarmate şi o escadrilă de maşini

vor intra duduind în piaţă, dându-le paznicilor mai mult decât suficient timp să-l avertizeze pe Donoghue, care, la rândul lui, îl va avertiza pe Rashidi? Cum rezolvăm asta, Houdini?

— Noi trebuie să fim ascunşi cu toţii la deplină vedere, a spus William, deşi trebuie să admit că m-a costat mai multe nopţi de nesomn pentru a remarca ceva ce mă izbea direct în faţă, în ultima lună. Nimeni nu l-a întrerupt. Nu este nevoie să facem o descindere ca John Wayne, trăgând cu toate pistoalele, când avem posibilitatea să conducem şi să parcăm în faţa intrării, fără ca cineva să ne acorde o a doua privire.

— Fără îndoială că plănuieşti să te transformi în omul invizibil, a spus Lamont. Nici chiar John Wayne nu a reuşit asta.

— Nu, sir. Dar, dacă Paul urmează să devină conductorul autobuzului 118, el va fi invizibil, deopotrivă cu toţi ceilalţi aflaţi în autobuz!

Hawk şi Lamont s-au uitat unul la altul.

— Au meritat nopţile tale fără somn, sergent Warwick, a spus comandantul. Comisarul va fi impresionat de cea mai recentă idee a mea.

Au început cu toţii să bată cu palmele în masă.

— Bine, i-a adus comandantul pe toţi înapoi la ordine. Avem conductorul nostru de autobuz, acum avem nevoie de un şofer.

— Trebuie să fie Danny Ives, a completat William, fără ezitare.

— Împreună cu şaisprezece ofiţeri specialişti în arme, aleşi pe sprânceană, de la PT17, a spus Lamont, care vor ocupa platforma inferioară, gata să se pună în mişcare instantaneu.

— Totuşi, a spus Paul, primul dintre ei nu ar trebui să fie în uniformă sau înarmat până în dinţi, ci în salopetă şi adidaşi, pentru că va trebui să-l scoată afară pe paznic în mai puţin de zece secunde, iar alţi trei ofiţeri îi abordează pe Donoghue şi pe operatorul liftului.

— Timp în care o duzină de pasageri înarmaţi din greu vor fi deja pe scări, moment în care îi voi chema pe specialiştii antitero să-şi joace rolul.

— Vom avea nevoie, de asemenea, de o duzină de WPCs, îmbrăcate civil, a spus William.

— Lămureşte-mă, a spus Hawk.

— Paznicii lui Rashidi ar deveni suspicioşi dacă văd un autobuz plin-ochi cu bărbaţi tineri tunşi scurt, nu în drum spre casă de la lucru, ci în drum spre lucru. Aşa că, vreau să fie acolo o ceată de femei îmbrăcate ca nişte gospodine, navetişti, comercianţi – care să arate oricum, numai a ofiţeri de poliţie, nu.

— Detaliu important, William. Dar va trebui, de asemenea, să scoatem toate scaunele de pe platforma de sus şi să instalăm acolo un centru de comandă, de unde să pot supraveghea întreaga operaţiune. Ceea ce mă lasă cu problema despre cum să pun mâinile pe un autobuz cu etaj.

— Sunt bucuros că am găsit ceva pentru dvs., sir, a spus Paul, regretând imediat cuvintele.

— Cum suntem şi noi, detectiv Adaja. Pentru că, odată încheiată această operaţiune, vei fi calificat să faci cerere pentru o slujbă de conductor de autobuz. Dar, înainte de aceasta, încearcă să nu uiţi cine va fi dirijorul orchestrei.

***

Odată ce s-a încheiat întâlnirea şi fiecare s-a întors în biroul lui, Hawksby s-a lăsat pe spătarul scaunului şi s-a gândit serios la cum să crească şansele de reuşită ale operaţiunii. După câteva momente, a deschis sertarul de jos al biroului său, a luat de acolo un pachet de Marlboro nedeschis şi un stilou. A rupt celofanul, a deschis pachetul şi l-a golit de ţigări.

A îndepărtat folia şi s-a gândit la mesajul simplu pe care urma să-l transmită. După câteva momente, a scris ora 11 p.m., pe 12, apoi a pus folia înapoi. A închis pachetul şi l-a pus în buzunarul de la piept, apoi a ieşit din birou şi a luat liftul până la parter. A ieşit din clădire pe uşa din spate, a luat-o la dreapta şi s-a îndreptat spre Catedrala Westminster. De această dată, a intrat prin faţă, nu ca un preot, ci ca un credincios.

A înaintat încet pe aleea din stânga, admirând lucrarea *Iisus ţintuit pe Cruce* de Eric Gill. Când a ajuns la ţinta sa, a privit în jur înainte de a descuia cutia milei şi a pus pachetul într-un colţ, în interior. Apoi a închis capacul şi a încuiat cutia, punând şi cincizeci de penny prin fantă, pentru a-şi linişti conştiinţa păcatului.

A decis să meargă pe jos spre casă. Era ceva distanţă, dar avea nevoie de mişcare şi de timp ca să se gândească la cuvântarea lui.

***

— Superintendentul Lamont a ţinut legătura, a spus Booth Watson, luând loc în faţa clientului său în camera privată de consultări a închisorii. Şi-a deschis servieta, a extras nişte documente şi le-a pus pe masa de sticlă dintre ei.

— A făcut cerere pentru un ordin de protecţie sub Legea Poliţiei şi Respectării drepturilor individului (1984) şi vrea să te interogheze cât mai curând posibil.

— Deci, s-ar putea să fiu transferat într-o închisoare normală? a întrebat Faulkner. Sau mi se va reduce la jumătate sentinţa, pentru bună purtare?

— Nici una, nici alta. Lamont vrea să te chestioneze în legătură cu alte două fapte în care cred ei că ai fost implicat.

— Cum ar fi? a întrebat Faulkner.

— Incendiul, pentru început. Au motive să creadă că eşti responsabil de incendierea casei.

— În timp ce eram închis aici?

— Şi furtul celor şaptezeci şi două de picturi din casă, înainte de a pune focul, lucrări evaluate la aproximativ treizeci de milioane de lire sterline, a spus Booth Watson, neluând în seamă întreruperea.

— Dar au găsit casa distrusă de foc.

— Lamont nu aşa crede şi susţine că poate demonstra.

— Nici Sherlock Holmes nu ar putea demonstra asta.

— Dar William Warwick poate.

— Nu blestematul ăsta, din nou!

— Şi-a petrecut o zi întreagă căutând prin cenuşa casei Limpton Hall şi a găsit şaizeci şi unu de cuie (de care fuseseră agăţate picturile).

— Asta nu dovedeşte decât că picturile erau la locul lor, când a izbucnit incendiul.

— Dimpotrivă, el susţine că asta dovedeşte că nu mai erau acolo. Nu ce a găsit el este important, ci ceea ce nu a găsit. Şi, înainte să mai spui ceva, Miles, îţi sugerez să-ţi ţii gura, până când vei răspunde câtorva întrebări pe care, sunt sigur, ţi le va pune superintendentul.

Faulkner şi-a ţinut gura, împotriva voinţei lui.

— Dacă picturile ar fi fost atârnate de cuiele lor, Warwick ar fi găsit printre resturi şi dispozitive cu care erau ele agăţate?

— Inelele de metal, desigur, a spus Faulkner. Cu excepţia picturilor de dimensiuni mari, care ar fi avut nevoie de... Faulkner a făcut o pauză, apoi a spus: Ah, da, acum îmi aduc aminte. Eu am pus să fie schimbate cu sfoară, cu vreo doi ani în urmă.

— Destul cât să te spânzuri tu cu ele, a spus Booth Watson, pentru că fosta ta soţie susţine că...

— Va fi cuvântul ei împotriva cuvântului meu.

— Îmi doresc să fie aşa. Dar, din păcate, Warwick a făcut recent o vizită la Fitzmolean, unde a găsit Vermeer-ul pe care l-a donat Christina muzeului, lucrare care era atârnată cu inele de metal – fire

de oţel şi alamă împletite – şi atât lucrarea lui Rembrandt cât şi cea a lui Rubens, pe care le-ai donat cu atâta generozitate galeriei, anul trecut, sunt atârnate cu ajutorul inelelor originale din alamă. Deci, înainte ca eu să stabilesc data la care superintendentul Lamont te va chestiona sub supraveghere, te-ai pregăti mai bine, Miles, pentru a veni cu ceva mai convingător, decât ideea cu sfoara. Altfel, singurul mod în care vei ieşi din Pentonville va fi să ţii piept unui nou proces, pentru incendiere şi furtul a şaptezeci şi două de picturi în valoare de peste treizeci de milioane de lire sterline. Caz în care, actuala ta cazare ar putea deveni permanentă şi în secolul următor.

26

— Într-o oră, bătălia se va încheia, într-un fel sau într-altul, au fost cuvintele de deschidere ale comandantului către trupele sale de la sol.

Hawk adunase o trupă de intervenţie rapidă de specialişti din toate domeniile punerii în aplicare a legii, din armele Poliţiei Metropolitane. Aceştia îşi jucaseră de multe ori rolurile individuale pe scene mai mici, pe teritoriul capitalei, dar aceasta era prima dată când lucrau împreună, formând cea mai mare bandă din oraş.

În noaptea anterioară, luaseră parte la o repetiţie în costume, la care auditoriul constase numai în persoana comandantului.

La ora zece, acea oră mizerabilă când mai multe droguri şi mai mulţi bani îşi dădeau mâna decât la orice altă oră a zilei sau nopţii, bine ascunşi de privirile publicului, ei s-au adunat, cu toţii, la secţia de poliţie Battersea. Patru vehicule de armată, complet echipate, şase Black Marias, o duzină de maşini de poliţie, patru ambulanţe şi un autobuz cu etaj. În interiorul centralei electrice, erau optzeci şi trei de bărbaţi şi femei care primiseră ordine stricte să păstreze tăcere perfectă despre unde şi când această armată secretă se va asambla, în noaptea următoare, incluzându-i şi pe colegii lor.

Comandantul a trecut în revistă trupele. Ca orice altceva care avea legătură cu Operaţia Calul Troian, el îşi revăzuse cuvântarea iar şi iar.

— Camarazi ofiţeri, sunt gata să luăm parte la una dintre cele mai mari operaţiuni din istoria Poliţiei Metropolitane. Fiecare dintre voi a fost selectat cu grijă, pentru că sunteţi recunoscuţi ca lideri care s-au remarcat, în domeniile voastre specifice. Drogurile sunt flagelul societăţii noastre şi au cauzat cea mai mare rată de creştere a criminalităţii, de decenii. Drogurile ucid fără discriminare tinerii şi pe cei vulnerabili, în timp ce un mic grup de indivizi nemiloşi îşi

umplu buzunarele, netulburaţi de suferinţa umană pe care o provoacă şi convinşi cu aroganţă că ei sunt deasupra legii.

— În această noapte, noi avem şansa de a da o lovitură acestor indivizi dezgustători, capturându-l pe unul dintre cei mai proeminenţi dintre liderii lor, Assem Rashidi, şi distrugându-i imperiul, care se întinde de la un capăt la celălalt al Londrei. Haideţi să punem monstrul după gratii, pentru tot restul vieţii lui.

Toţi s-au ridicat în picioare şi au ovaţionat şi lui William i s-a adus aminte de ce voise el întotdeauna să fie polițist. A durat ceva timp, până când comandantul a putut să-şi continue cuvântarea.

— Dacă operaţiunea noastră respectă planul, îi vom aresta, de asemenea, pe cei patru cei mai apropiaţi acoliţi ai lui, împiedicând hidra să-şi înlocuiască, pur şi simplu, capul pierdut. Şi, în sfârşit, vom închide pentru totdeauna fabrica de droguri unde sunt preparate produsele mortale ale lui Rashidi, înainte de a ajunge să fie vândute pe străzi.

Încă o dată, comandantul a fost întrerupt de nerăbdarea trupelor sale.

— Dacă vom avea succes, veţi putea spune poveştile faptelor eroice din noaptea aceasta, care vor intra în folclorul poliţiei. Mulţi dintre colegii voştri vor afirma că au fost membri ai Capital Gang, când baronii drogurilor au devenit sclavi ai drogurilor, când tinerii noştri au fost eliberaţi de situaţia de a fi victime ale acestor prădători cinici. Dar, voi înşivă nu veţi vorbi niciodată despre rolul pe care l-aţi jucat, decât celor care vă sunt alături, în această noapte.

— Ca unul care a fost ales să vă conducă în luptă – pentru că o luptă va fi, cu siguranţă –, acesta este, fără îndoială cel mai înalt punct al carierei mele. Deci, acum, haideţi să ne facem datoria şi, în marea tradiţie a poliţiei, haideţi să facem diferenţa!

Hawk a coborât de pe scenă, într-o furtună de ovaţii care s-au domolit abia când el s-a urcat la bordul autobuzului, pentru a se

alătura echipei, care petrecuse luni de zile, pregătindu-se pentru acest moment.

— Nu cumva, aceasta va fi Ziua Sfântului Crispin? a întrebat William, stăpânindu-şi un zâmbet, când comandantul a venit lângă ei, pe platforma de sus.

— Dacă va fi, să sperăm că realizăm acelaşi rezultat ca şi Henric al V-lea, a replicat Hawksby, aşezându-se pe locul lui în faţa centrului de comandă care arăta capabil să trimită un om pe lună mai degrabă decât vreo două duzini de ofiţeri înarmaţi la ultimul etaj al unui bloc turn din Brixton.

— E vremea să descoperim cât este de eficientă această instalaţie, a spus comandantul, căutând frecvenţa care-l va pune în contact permanent cu oricine din teren, cu toate că fuseseră cu toţii preveniţi să pună radiourile pe *Mut,* odată ce convoiul se va pune în mişcare.

Danny s-a aşezat călare pe Calul Troian, înfipt în scări, nerăbdător să pună bestia în acţiune, în vreme ce Lamont, William şi Jackie au rămas alături de comandant. Paul era pe poziţie pe platforma inferioară, hotărât să fie primul care coboară din autobuz în momentul în care se opresc în faţa intrării celor două blocuri turn.

Comandantul şi-a verificat ceasul, a apăsat butonul radioului său şi a spus:

— Să începem lupta!

Autobuzul numărul 118 a condus trupele pe Brixton Road, urmat foarte de aproape de convoiul bine ordonat. Nu lumini intermitente, nu sirene, nu scrâşnet de cauciucuri. De-a lungul traseului, la variate puncte stabilite dinainte, alte vehicule se desprindeau şi dispăreau pe străzi neluminate şi aşteptau următoarele ordine.

La o milă distanţă de ţintă, Hawk a spus:

— E timpul ca tu să pleci, sergent Warwick, şi să începi să dirijezi operaţiunile la sol. Să nu raportezi până nu se încheie acţiunea.

— Am pornit, sir, a spus William, care a coborât alergând pe scara în spirală, pentru a se alătura lui Paul, la platforma inferioară, unde trupele constituite aşteptau cu nerăbdare ordinul de a se pune în mişcare. Un ofiţer tânăr, selectat pentru că putea să alerge o sută de iarzi în sub zece secunde, stătea în picioare lângă conductor, aşteptând să se dea semnalul de start. Paul nu-i spusese că era hotărât să ajungă la lift înaintea lui şi să-l scoată, personal, pe Donoghue, înainte ca acesta să poată apăsa butonul de alarmă.

La un pas în spatele sprinterului stăteau doi poliţişti cu umeri laţi, care evoluau în planurile care se desfăşurau în faze scurte, iterative de lucru în fiecare sâmbătă după-amiază. Urmau să fie la numai câţiva yarzi în spate şi ordinele lor erau clare: loveşte omul şi nu mingea, pentru că nu va exista niciun arbitru care să vă penalizeze pentru fault.

Cele două şiruri de scaune din spatele autobuzului erau ocupate de opt ofiţeri tineri îmbrăcaţi în treninguri şi tenişi, al căror unic scop era să-i dezarmeze pe cei patru paznici, înainte ca aceştia să aibă posibilitatea să-l avertizeze pe portar. În următoarele trei şiruri se afla o duzină de ofiţeri de la Comandamentul specialiştilor în arme de foc, cu instrumente hidraulice prinse în curele pe spate, ofiţeri care, odată ce săreau din autobuz, urmau să se îndrepte direct spre scări, hotărâţi să ajungă la etajul 23, în sub şapte minute. Se făcuseră deja pariuri pentru cine va ajunge primul la uşă.

În rândurile din faţă stătea un grup mare de bărbaţi şi femei, care nu erau deosebit de grăbiţi. Specialişti antrenaţi de la unitatea de droguri, munca lor era să adune cu meticulozitate dovezi, să le ambaleze şi să le trimită apoi la laborator, pentru analişti. Dovezile adunate de ei vor fi decisive în stabilirea duratei sentinţei, nu curajul soldaţilor tereştri.

Răspândite la întâmplare printre ceilalţi ofiţeri era un număr de WPCs, despre care Hawk spusese că ele servesc, de asemenea, pe cei care stau numai şi aşteaptă. William zâmbise când îşi auzise şeful citându-l greşit pe Milton.

Tâmplarul era deja pe poziţie lângă pasajul de la etajul douăzeci şi trei al Blocului B, gata să-şi pună propriul semn de Intrarea Interzisă, în clipa în care primeşte ordinul, astfel încât una din căile de fugă din fabrică să fie total blocată.

Trupa tactică de arme de foc nu era la vedere, dar Hawksby era încrezător că aceştia vor apărea, ca nişte musafiri nepoftiţi, în momentul în care vor fi cel mai puţin aşteptaţi.

Până acum, totul mersese ca ceasul, dar Hawk ştia prea bine că nu poţi planifica surprizele. În legătură cu asta, cel puţin, se va dovedi că avea dreptate. Autobuzul a continuat să înainteze constant de-a lungul Coldharbour Lane, transportând un grup de pasageri nejucători, în drum spre locurile lor de muncă. Danny făcuse în seara trecută două teste de rulare, aşa că ştia cât ţine culoarea roşie la fiecare semafor, unde sunt amplasate trecerile pentru pietoni şi unde se îngustează drumul, făcând imposibil să depăşeşti şi să fii depăşit. A condus pe lângă grupurile uimite şi iritate de viitori pasageri care aşteptau la fiecare staţie, neluând în seamă semnele lor insistente de a opri. Îşi vor da seama oare de ce nu oprise el în staţii, când vor citi ziarul, în dimineaţa următoare?

— Cinci minute până la ţintă, a spus Hawksby, întrerupând tăcerea radioului pentru a doua oară.

William putea vedea că pasagerii ce urmau să coboare la staţia următoare stăteau acum, tensionaţi, pe marginile scaunelor lor, aşteptând comanda *Mergeţi, mergeţi, mergeţi!*

Sprinterul era deja gata, disperat să ţâşnească şi să pornească cu cei doi colegi mai grei ai săi urmându-l îndeaproape. Paul, încă hotărât să ajungă primul la Donoghue, îşi abandonase aparatul de eliberat bilete şi şapca şi îşi desfăcea deja nasturii la jachetă. Săritura

din autobuz fusese repetată la nesfârşit, pentru a fi siguri că nimeni nu va da peste cineva şi nu se vor ciocni unul de altul.

— Trei minute, a spus comandantul, în timp ce ei urmau curba şi cele două blocuri turn intrau, pentru prima oară, în câmpul lor vizual.

William simţea şuvoiul de adrenalină circulându-i prin trup, însoţit de un moment de teamă şi nelinişte, în timp ce se apropiau cu fiecare centimetru de ţintă.

Hawksby şi-a verificat cronometrul, cu degetul mare deasupra butonului, conştient că şi numai câteva secunde ar putea face diferenţa între succes şi eşec.

— Două minute, Red. Coborârea, a spus comandantul.

Tâmplarul a ieşit din ascunzătoarea în care-şi petrecuse noaptea, după ce-şi împlinise toată activitatea preliminară, în timpul zilei. A lăsat trei scânduri groase de lemn sprijinite de perete, a luat apoi o maşină de înfipt cuie, cu baterie, şi un pumn de şuruburi din geanta lui mare cu scule. A aşezat prima scândură transversal peste uşă. S-a potrivit perfect. A introdus primul şurub în gaura deja pregătită şi s-a apucat de treabă, încrezător că nimeni de dincolo de uşa grea de metal nu va putea să-l audă.

— Un minut, Blue. Pregăteşte-te pentru aterizare.

Tâmplarul fixa cu şuruburi a doua scândură, când un elicopter Gazelle a apărut din nori, a virat brusc şi a rămas plutind deasupra acoperişului Blocului A.

Treizeci de secunde.

Tâmplarul a terminat de fixat şuruburile la ultima scândură şi s-a dat înapoi ca să-şi admire opera. Oricine s-ar fi gândit să iasă din laborator pe această cale, trebuia să se mai gândească o dată. Şi-a luat sacul cu scule şi a început să fluiere, în timp ce a început să coboare scările. Îi spusese soţiei că s-ar putea să întârzie puţin de la cină, dar n-a putut să-i spună de ce.

Cincisprezece secunde.

Apropiindu-se de staţia de autobuz, Danny a început să reducă viteza. CI Scott Cairns a sărit din elicopter şi a coborât rapid pe funie, până pe acoperiş. Un alt ofiţer era la numai câteva secunde în urma lui, în timp ce alţi doi aşteptau cu nerăbdare să li se alăture.

Când a ajuns la intrarea în blocul A, Danny a pus piciorul pe frâne.

— Porniţi, porniţi, porniţi! a spus comandantul, eliberându-şi, în sfârşit, trupele din Calul Troian. Ştia foarte bine că jocul nu mai era în mâinile antrenorului şi că el va trebui să rămână pe margine, în timp ce jucătorii determinau rezultatul final.

Paul şi sprinterul au zburat spre blocuri împreună şi au început să alerge spre lift, cu cele două rânduri din faţă străduindu-se să ţină ritmul, în vreme ce, în acelaşi timp, opt poliţişti tineri îmbrăcaţi în treninguri s-au deplasat rapid în patru direcţii diferite, spre paznici.

Unul dintre paznici era aşa de euforic încât nu ar fi remarcat nici dacă ar fi aterizat o navă spaţială lângă el. Al doilea era cufundat într-o conversaţie cu o fată, care-i oferea sex, în schimbul unui joint. Al treilea fusese pus la pământ, înainte să-şi dea seama ce i se întâmplă, dar al patrulea i-a văzut venind şi a avut timp să-l contacteze pe Pete Donoghue, care stătea lângă lift şi asculta Pink Floyd la radio.

— Raid, raid, raid! s-a auzit în casca lui, printre pârâituri, şi Donoghue a revenit brusc la lumea reală. Se întindea spre butonul FOP, când sprinterul s-a aruncat cu capul înainte, ca pentru a trece primul linia de sosire. L-a lovit direct în stomac, îndepărtându-i radioul din mână. Donoghue a căzut pe spate, dar s-a ridicat rapid şi l-a lovit pe sprinter cu un genunchi bine ţintit sub barbă, ceea ce l-a trimis la pământ.

Cei doi înaintaşi din primul rând erau la numai câţiva yarzi, când sprinterul a ieşit, rostogolindu-se, din lift, cu mâna încleştată pe radio. Donoghue s-a ridicat clătinându-se în picioare şi a lovit cu

repeziciune butonul de sus. Uşile s-au închis încet şi s-au încuiat când cei doi malaci erau la numai doi yarzi distanţă. Unica lor sarcină eşuase. De frustrare, unul dintre ei a dat un pumn uşii închise, dar nu a putut decât să privească, fără speranţă, cum indicatorul liftului a trecut de la etajul al doilea la al treilea. Al doilea a îngenuncheat lângă sprinter, care gemea de durere.

— Ofiţer la pământ!, a urlat el în radio. Am nevoie, imediat, de ambulanţă! Repet, ofiţer la pământ!

Ultimul dintre cei opt ofiţeri antitero, a aterizat pe acoperiş, după câteva momente, când cei doisprezece ofiţeri înarmaţi de pe scări ajungeau la etajul al şaselea.

Când liftul a trecut de etajul al şaptelea, Donoghue a putut auzi sunetul de paşi grei bubuind pe scări în sus. S-a uitat în jur după radio, dar radioul nu se vedea nicăieri. A înjurat, dar încă era convins că putea ajunge la laborator să dea drumul la alarmă, cu mult timp înainte ca Old Bill să ajungă acolo.

Când liftul a trecut de etajul douăzeci şi unu, unitatea antitero a început să coboare pe o latură a clădirii, siguri că niciunul din cei aflaţi în laborator nu s-ar fi gândit că este posibil să apară un intrus de deasupra, şi nu în cele din urmă pentru că toate ferestrele de la ultimele trei etaje erau acoperite cu transperante negre, fixate etanş, pentru a fi sigur că nici măcar un porumbel nu putea vedea ce făceau ei înăuntru.

Când liftul a ajuns la etajul douăzeci şi trei şi uşile au început să se deschidă încet, Donoghue le-a îndepărtat cu forţă, a sărit afară şi a bătut cu frenezie, cu pumnul, în grilajul mic de metal din faţa uşii. Paznicul s-a uitat printre gratii şi, când a văzut cum curgea sudoarea pe faţa lui Donoghue, a descuiat repede cele trei lacăte şi a deschis uşa grea.

— Suntem atacaţi! a ţipat Donoghue cu toată puterea vocii lui, în timp ce trecea pe lângă paznic şi începea să caute persoana pentru

care era responsabilă, exact în momentul în care comandamentul specialiştilor în armele de foc ajungea la etajul al paisprezecelea.

Rashidi făcea grămezi de bancnote de o mie de lire sterline şi le împacheta strâns, înainte de a le pune într-o geantă sport, când uşa biroului său privat s-a deschis cu forţă. În momentul în care i-a văzut faţa lui Donoghue, nu a avut nevoie să i se spună că era în curs un raid al poliţiei. Se pregătise pentru acest moment, repetându-l de multe ori, ştiind că, într-o zi, cu siguranţă, ei vor veni.

Rashidi l-a urmat pe Donoghue în camera boilerului, unde s-a confruntat cu ceva pentru care nu se putuse pregăti: Iadul. În timp ce lucrătorii lui se înşirau cuprinşi de panică spre uşa din faţă, el s-a deplasat rapid în direcţia opusă, însoţit de Donoghue şi doi gardieni înarmaţi, în momentul în care SFC trecea de etajul al nouăsprezecelea.

Rashidi a ajuns rapid la uşa ce dădea spre pasaj şi spre siguranţa apartamentului său din Blocul B, dar i-a devenit clar, curând, că, în ciuda celor mai mari eforturi ale celor trei grei, calea spre scăpare fusese blocată. Mai rămăsese numai o singură cale de ieşire. În timp ce oamenii din jurul lui se panicau în continuare, Rashidi a rămas calm şi s-a îndreptat rapid înapoi spre uşa din faţă, în speranţa că putea ajunge la lift şi va coborî la parter, înainte ca răzbunarea celor distruşi să-i apară în faţă. Avocaţii îi spuseseră că, deşi era cea mai puţin de dorit alternativă, odată ce el s-ar afla în lift, se putea susţine, în tribunal, că era pur şi simplu un rezident nevinovat prins într-un schimb de focuri şi că nu luase droguri niciodată, în viaţa lui. Ultima parte a declaraţiei pregătite a avut virtutea de a fi adevărată.

Întors în camera boilerului, Rashidi a constatat că era blocată de muncitorii care se luptau cu toţii, ca nişte rozătoare, să treacă, din disperare, prin aceeaşi unică uşă strâmtă, cum încercaseră să ajungă la casa scării sau la lift. Bodyguarzii săi şi Donoghue au început să-i

împingă la o parte, pentru a elibera trecerea formând un pasaj pentru stăpânul lor şi el a ajuns la câţiva paşi de uşă, când primul dintre ofiţerii antitero a intrat prin fereastră, spărgând-o şi l-a lovit cu pumnul pe Donoghue trântindu-l la pământ. După câteva momente, un al doilea intrus a spart petrecerea şi a aruncat o grenadă de avertisment (neletală dar luminoasă şi zgomotoasă, numai) în mijlocul încăperii, strigând: *În genunchi!*

Rashidi tocmai ajunsese la uşa din faţă când un al treilea paraşutist militar l-a imobilizat pe unul din bodyguarzii lui înarmaţi. Nu a putut decât să privească neajutorat cum încep să se închidă uşile liftului. Ultimul său protector şi-a înfipt braţul între uşi în încercarea inutilă de a opri liftul, care era conceput să nu primească mai mult de opt persoane, iar înăuntru erau cel puţin o duzină de fugari disperaţi, înghesuiţi claie peste grămadă, care se smiorcăiau în mai multe limbi diferite. Rashidi l-a zărit pe primul dintre ofiţerii înarmaţi apărând dinspre casa scărilor şi dezarmându-l, cu o singură mişcare, pe cei din urmă bodyguard al său, trăsnindu-i una lui Heckler & Koch al său direct în falcă. Numai Donoghue mai continua încă lupta, dar campionul la box la categoria grea, l-a făcut knockout, apoi i-a pus cătuşele şi i-a citit drepturile – nu că ar fi putut auzi el vreun cuvânt.

Ofiţeri înarmaţi au continuat să curgă în laborator şi au început să dea ocol la ceea ce rămăsese după lucrătorii lui Rashidi, în timp ce o jumătate de duzină de poliţişti l-au târât, fără prea mare ceremonie, pe Donoghue şi pe cei doi bodyguarzi pe scări în jos până la parter, unde primul din şirul lui Black Marias îi aştepta pentru a-i găzdui. William a fost dezamăgit să afle că ultimul din rezistenţă fusese deja aranjat, când a ajuns el la etajul douăzeci şi trei.

A intrat în laborator, în timp ce unul dintre locotenenţii lui Rashidi era condus afară, strigând şi înjurând, dar nu înainte de a-i putea arunca în trecere un pumn lui William, care a rămas uluit,

pentru un moment. Şi-a revenit rapid, în timp ce un alt ofiţer îi punea o pereche de cătuşe atacatorului său. În timp ce fumul eliberat de grenada neletală începea să se risipească, el s-a întors să supravegheze carnagiul lăsat în urmă de imperiul lui Rashidi. O duzină de muncitori care purtau măşti pe feţe şi mănuşi de cauciuc stăteau în genunchi, la podea. Fără nicio îndoială, cei mai mulţi dintre ei erau imigranţi ilegali, care nu lucraseră acolo din propria lor alegere şi care se putea chiar să se dovedească că au fost, în acest fel, eliberaţi. Cei mai de jos oameni din lumea drogurilor sfârşesc întotdeauna prin a căra oala de noapte a stăpânilor lor şi ştiu că nu puteau deschide vreodată gura. Exista, întotdeauna, un alt Tulip, întotdeauna un alt ochi scos.

William era sigur că nu trecuse pe lângă Rashidi, în timp ce urca scările şi Jackie îi confirmase la radio că acesta nu se aflase printre oamenii înfricoşaţi din lift, care fuseseră înconjuraţi, imediat ce ajunseseră la parter. Cum nu exista nici o altă cale de ieşire, a început să se uite mai cu atenţie la gunoaiele patetice care au rămas în laborator. Şi, atunci, a remarcat vreo doi dintre ei care se uitau pe furiş, cu priviri înfricoşate, la un anumit muncitor. S-a uitat mai îndeaproape, dar nu a putut observa vreo deosebire între acel muncitor şi ceilalţi care stăteau în genunchi, în faţa lui. Dar l-a bătut uşor pe umăr şi i-a spus să se ridice. Acesta nu a făcut nicio mişcare.

— Probabil că nu vorbeşte engleza, domnule sergent, a spus un polițist tânăr, ridicându-l pe bărbat în picioare.

— Eu cred că vorbeşte mai multe limbi, a spus William.

I-a scos bărbatului masca de pe faţă, dar nici atunci nu a putut fi sigur.

— Ce căutaţi, domnule sergent?

— Îl caut pe Viper, a spus William, dar nici măcar o adiere de recunoaştere nu a trecut peste faţa bărbatului. Scoate-ţi mănuşa de pe mâna strângă, a spus el rar şi pronunţând foarte clar cuvintele. Din nou, niciun răspuns.

Poliţistul i-a scos mănuşa omului, şi s-a văzut că îi lipsea o parte a celui de-al treilea deget.

— De unde ştiaţi asta, domnule sergent? a întrebat el.

— Mi-a spus mama lui.

Bărbatul a continuat să se uite fără expresie la William, ca şi cum nu a înţeles niciun cuvânt din ceea ce spunea el.

— Dacă nu ai fi îmbrăţişat-o, domnule Rashidi, s-ar fi putut să nu ştiu niciodată că erai fiul ei.

Încă nicio tresărire de înţelegere.

— Mă întreb cum va reacţiona ea, când o voi vizita la Boltons, mâine-dimineaţă, ca să-i spun ce importa de fapt fiul ei din Columbia şi exporta, apoi, pe străzile Londrei, nu de la biroul panotat cu stejar din City, în calitate de preşedinte respectabil al firmei Marcel şi Neffe, ci dintr-o nenorocită de vizuină cu droguri din Brixton, unde este cunoscut drept Viper.

Bărbatul a continuat să rămână impasibil, fără ca măcar să clipească.

— Fiul atent, care niciodată nu a lipsit de la o întâlnire cu mama sa, vinerea după-amiază, dar căruia nu-i pasă câte vieţi tinere distruge, atâta timp cât face profit săptămânal, de foarte multă vreme..

Tot nimic.

— Un lucru este sigur, Rashidi. După ce-i spui mamei tale unde te poate găsi în următorii zece ani, să sperăm poate mai mulţi, să nu te aştepţi de la ea să te viziteze la închisoare, pentru că îi va fi atât de ruşine să recunoască faţă de prietenii ei de la Brompton Oratory că motivul real pentru care nu l-au mai văzut pe Assem, recent, este acela că el a dat un sens nou cuvântului „rău” din lume.

Rashidi s-a aplecat şi l-a scuipat pe William în faţă.

— Domnule Rashidi, niciodată n-am fost mai flatat în viaţa mea, a spus el.

Poliţistul a făcut un pas înainte, i-a dus mâinile la spate lui Rashidi şi i-a pus cătuşe, în timp ce William i-a citit drepturile. Rashidi a tăcut în continuare.

— Să nu-l scapi din ochi, a spus William. Afară aşteaptă o maşină blindată şi la Secţia de poliţie Brixton îl aşteaptă o celulă. Se poate să nu aibă nevoie, acum, de substanţe dezinfectante, dar sigur este că va dori, după ce-şi va petrece noaptea acolo.

Rashidi s-a înclinat în faţă şi a spus:

— Domnule sergent, zilele tale sunt numărate. Şi eu sunt cel care îi va spune asta mamei tale.

— Nu, domnule Rashidi, tu eşti cel ale cărui zile sunt numărate şi eu îi voi spune mamei tale de ce, mâine-dimineaţă.

Rashidi a fost condus fără ceremonie afară din încăpere de către doi ofiţeri înarmaţi şi a fost escortat la liftul la care el nu reuşise să ajungă la timp.

Când a auzit zgomotul elicopterului undeva, deasupra lui, William a ieşit pe fereastră, dar nu l-a mai văzut decât cum dispărea în nori. Colonelul ar fi fost încântat să i se confirme că noul lot era, într-adevăr, la fel de bun ca cel vechi, până la amănunt.

Şi-a întors atenţia din nou la încăperea în care se afla, acum scena unei crime care fusese deja curăţată de o specie diferită de poliţist: un ofiţer, care nu va lua cina împreună cu soţia lui şi, probabil, nici micul dejun; fotografi care pozează orice nu mişcă; şi ofiţeri la scena crimei, în costumele lor albe şi cu mânuşi de latex, care strângeau cu grijă probe şi le depozitau în saci de plastic. Chiar şi menta marca Polo va fi dusă la laborator pentru examinare atentă. O presă pentru cocaină, scară, cuptor, mânuşi de cauciuc şi măşti de faţă aşteptau să fie inspectate de băieţii şi fetele din camera din spate, care vor fi ultimii care vor coborî cu liftul la parter.

După ce şi-a notat cuvintele lui Rashidi în carneţel – nu ceva ce să-i spună lui Beth –, William a trecut în cealaltă încăpere, care nu putea să fi fost altceva decât biroul lui Rashidi. Trei genţi de sport

voluminoase erau aliniate lângă peretele din fundul camerei. A ridicat una şi a fost surprins cât de grea era. A lăsat-o înapoi jos pe podea şi i-a desfăcut fermoarul.

Nu s-ar fi gândit că îl mai poate surprinde ceva după ce fusese martor al ultimelor evenimente, dar vederea unei cantităţi atât de mari de bani, probabil reprezentând numai o zi de câştig, i-a amintit de ce criminalii moderni nu se mai necăjesc să spargă bănci, când victimele lor dau cash-ul lor, de bunăvoie.

A desfăcut fermoarul celei de-a doua genţi şi a văzut mai multe bancnote de cincizeci, douăzeci şi zece aranjate frumos în pachete mari. Era pe punctul să deschidă a treia geantă, când o voce din spatele lui a spus:

— Voi avea eu grijă de astea, sergent Warwick.

S-a întors şi l-a văzut pe superintendentul Lamont, în cadrul uşii.

— Între timp, comandantul vrea să-i faci, imediat, raportul.

— Desigur, sir, a spus William, încercând să-şi ascundă surpriza.

— Şi, ai făcut treabă bună, sergent Warwick. Ştiu că vei fi încântat să auzi că Rashidi este deja în drum spre celula din arest, unde îl aşteaptă o petrecere de bun-venit.

— Vă mulţumesc, sir, a spus William, în timp ce, în cameră, intra Jackie.

— Felicitări, sergent! a spus ea. O noapte triumfală pentru toată lumea. (Jackie a făcut o pauză.) Mă rog, cu excepţia detectivului Adaja.

— De ce? Ce i s-a întâmplat?

— Cred că ar putea fi mai bine dacă ţi-ar spune chiar el.

William a mai aruncat o ultimă privire prăpădului şi mizeriei care fusese cândva inima imperiului lui Rashidi. A părăsit, împotriva voinţei lui, camera boilerului şi a început să coboare alergând treptele de piatră, a trecut pe lângă pereţi acoperiţi cu graffitti, unde se repeta, din nou şi din nou, acelaşi cuvânt. Nu a luat în seamă mirosul de urină, în timp ce continua să coboare spre

parter, trecând pe lângă mai mulţi prizonieri cu cătuşe la mâini, care nu vor mai profita de comerţul cu droguri mult timp, dacă o vor mai face vreodată.

Când a ieşit în stradă, a tras adânc aer proaspăt în piept şi a privit cum se îndepărta un alt Black Maria, care nu mai putea primi alţi ocupanţi de plină ce era. A mers înspre autobuz şi a urcat la centrul de comandă.

— Ce faci aici, sergent Warwick? a izbucnit Hawk. Am spus clar că nu trebuie să părăseşti scena crimei, până nu se încheie operaţiunea.

— Superintendentul a preluat sarcina, sir, şi a spus că doriţi să mă vedeţi.

— Serios?

27

Sâmbătă.

Abia când ultima pictură a fost depozitată în siguranţă în cală, comandantul a dat ordinul de plecare.

El făcea o călătorie în Anglia, cel puţin de vreo două ori pe an, andocând întotdeauna în Christchurch, dar nu şi mâine-seară. Ambarcaţiunea Christina ieşea lin din golf sâmbătă dimineaţa, la lumina zilei, fără să atragă vreo atenţie nedorită. Dar, atunci, mai multe yachturi, mult mai mari, îşi croiau drum în port, pentru a urmări Grand Prix-ul de la Monte Carlo, din săptămâna următoare, aşa că de ce le-ar acorda cineva lor o a doua privire?

Căpitanul încuiase vila şi îi dăduse cheile agentului imobiliar, împreună cu instrucţiunile clare cu privire la banca suedeză la care trebuiau depozitate fondurile, odată ce se încheia vânzarea.

Toate valorile, inclusiv colecţia faimoasă de artă, erau deja la bord şi când ele vor apărea la o licitaţie, şeful va avea mai mulţi decât suficienţi bani să înceapă o nouă viaţă, în orice ţară alege el, în timp ce poliţia va fi convinsă că el e mort şi îngropat.

Christina va arunca ancora numai o dată, pentru a lua un pasager, care îi va spune căpitanului care trebuie să fie următorul port în care se va opri vasul.

Călătoria în jurul Golfului Biscaya a fost mai calmă decât de obicei. Când a intrat în Canalul Englez, în ziua următoare, o minge de un roşu aprins a dispărut în vest şi, atunci când a reapărut, la răsărit, misiunea căpitanului va fi fost îndeplinită sau ar putea fi chiar în drum înapoi spre Monte Carlo.

***

Duminică.

— Ziarul *Observator* te-a lăudat, William, a spus sir Julian, şi el nu face, de obicei, complimente poliţiei. Şi, cum tu nu ai menţionat niciodată anul trecut Operaţiunea Calul Troian, cred că a fost un secret bine păzit.

— Nici măcar Beth nu a ştiut, până când nu a auzit despre el la ştirile de dimineaţă.

— *Raidul* a făcut chiar primul lider, a spus Sir Julian. Citez: „Arestarea lui Assen Rashidi este o adevărată reuşită în războiul contra drogurilor şi Poliţia Metropolitană este de felicitat pentru urmărirea neobosită a acestor criminali nemiloşi care fac atât de mult rău societăţii noastre." Sir Julian a privit pe deasupra ziarului. Este şi o fotografie a comandantului Hawksby, în autobuz. Nu modul lui normal de transport, bănuiesc. Sir Julian a pus jos ziarul şi s-a uita la fiul său. Nu pari a fi copleşit de triumful tău.

— Presa deţine numai o latură a poveştii.

— Şi cealaltă latură?

— Nu este chiar lăudabilă. De fapt, este ceva în care am nevoie de îndrumarea ta.

— Pune-mă la punct, încet, cu grija ta şi nu lăsa nimic la o parte, a spus tatăl, în timp ce s-a lăsat pe spate în scaunul său şi a închis ochii, cum făcea, întotdeauna, în timpul unei consultaţii.

— În timp ce mă aflam în laborator...

— Laborator?

— Camera boilerului, fabrica de droguri... Am dat peste trei genţi de sport pline cu cash – sute, posibil mii, de lire sterline. Când am ajuns înapoi la Yard, erau numai două.

— Nu se poate să fi fost cineva special de sclipitor, asta-i sigur, a spus sir Julian.

— Ce te face să spui asta?

— Ar fi fost mult mai de bun simţ să fi luat aceeaşi sumă de cash din fiecare din cele trei genţi, şi nimeni n-ar mai fi făcut pe deşteptul.

— Gândeşti ca un criminal, a spus William.

— Sunt consilier al reginei, a răspuns sir Julian, un criminal calificat. Dar, spune-mi, tu ai lăsat genţile unde se aflau?

— Da, a spus William.

— Atunci, de ce ai părăsit camera boilerului? a întrebat sir Julian, cu ochii în continuare închişi.

— Superintendentul Lamont mi-a ordonat să merg să-i raportez comandantului, care supraveghea operaţiunea de pe platforma superioară a autobuzului. Mi-a spus că e urgent.

— Şi nu a fost?

— Nu. De fapt, Hawk nu a fost încântat că am părăsit scena crimei, fără permisiunea lui.

— Circumstanţial, în cel mai bun caz. Dacă asta-i tot ce aveai de făcut, nu trebuia să-i acorzi lui Lamont beneficiul îndoielii. Totuşi, pot sesiza dilema ta. Vrei să-i spui comandantului Hawksby că suspectezi un ofiţer cu experienţă că a furat o mare sumă de bani de la scena crimei? (sir Julian încă nu a deschis ochii.) Dacă eu îmi amintesc corect, superintendentul Lamont urmează să se pensioneze peste câteva luni.

— Da, dar ce diferenţă face asta? Dacă există un singur lucru mai rău decât un criminal profesionist, ca să-l citez pe Hawk, este un poliţist cu capul plecat.

— Eu sunt de acord cu el. Dar, vreau să ştiu toate faptele, înainte de a exprima o judecată.

***

William şi-a ţuguiat buzele.

— Lamont a mai fost vreodată investigat?

— O dată, cu mulţi ani în urmă. Dar, de atunci, a fost premiat de trei ori.

— Ah, da, îmi amintesc că s-a făcut că nu vede ceva, pe când era tânăr sergent. Şi, acum, tu te întrebi dacă ar trebui să faci la fel.

William era gata să protesteze, când sir Julian a adăugat:

— Cum te înţelegi cu Lamont?

— Nu chiar bine, a admis William.

— Ceea ce nu face decât să complice problema, pentru că, dacă ar fi să raportezi un ofiţer cu experienţă pentru o faptă atât de reprobabilă, aceasta va fi investigată la cel mai înalt nivel, cu toate că eu bănuiesc că Lamont ar demisiona înainte să aibă loc o anchetă disciplinară – dacă ar fi găsit vinovat, ar fi, fără nicio îndoială, dat afară din poliţie, şi-ar pierde pensia şi s-ar putea chiar să sfârşească în închisoare.

— M-am gândit deja la asta şi, îmi dau seama că, a mă face că nu ştiu, ar fi mai uşor.

— Pentru tine nu ar fi, a spus tatăl. Totuşi, chiar dacă îi faci raport, fie că va fi găsit vinovat, fie că nu, ar trebui să te gândeşti bine la propria ta poziţie.

— Dar de ce? Eu nu am făcut nimic rău.

— Accept, fără dubiu. Dar acesta ar fi singurul lucru pe care şi-l vor aminti colegii tăi despre tine. S-ar putea să nu mai spună nimic în faţa ta, dar, pe la spate, vei fi numit turnător, trădător sau mai rău de-atât. Şi prietenii lui Lamont vor face orice să împiedice şansele tale de promovare. Să nu uiţi niciodată, poliţia este un trib şi unii dintre poliţişti nu te vor ierta niciodată pentru că te-ai întors împotriva unuia de-al lor.

— Numai cei necinstiţi, caz în care, eu mă aflu în meseria greşită.

— Posibil, dar eu sper că nu vei face ceva în grabă, ceva ce să regreţi mai târziu.

— Tu ce-ai face, tata?

— Aş... a început Julian, chiar când a bătut cineva la uşă şi Beth a întrat înăuntru.

— Prânzul e gata, a spus ea. Şi Marjorie aşteaptă un gravor.

— Mai vorbim despre asta, băiatul meu, curând, a spus sir Julian, ridicându-se de pe scaun.

— Nu crezi că ochiul negru al lui William este destul de atrăgător? a întrebat Beth, în timp ce-l lua de braţ pe socrul ei şi îl însoţea spre sufragerie.

***

Luni

Faulkner a zâmbit spre Rashidi şi i-a făcut semn cu mâna, indicând că i se poate alătura la micul dejun. Primul puşcăriaş pe care-l tratase ca pe un egal, chiar dacă nu avea încredere totală în el.

— De ce eşti îmbrăcat în haine civile? a întrebat Rashidi, luând loc pe scaunul opus lui Faulkner. Urmează să fii eliberat?

— Nu. Merg la o înmormântare.

— A cui?

— A mamei mele.

— Eu o ador pe mama mea.

— Eu n-am vorbit cu mama mea de peste douăzeci de ani, a spus Faulkner, în timp ce un gardian punea o ceaşcă cu ceai pe masă, în faţa lui.

— Şi te oboseşti să mergi la funeraliile ei? a întrebat Rashidi.

— Este o scuză să ies din locul acesta pentru o zi, a spus Faulkner, punând două cuburi de zahăr în ceai.

— Eu nu voi mai vedea lumea de-afară, până la deschiderea cazului meu, în aproximativ şase luni.

— Şi care sunt şansele tale?

— Zero, de vreme ce aşa-zişii mei colegi au susţinut probele reginei, în schimbul unor sentinţe mai mici.

— Aici există oameni care pot să aibă grijă de această mică problemă, a spus Faulkner.

— Nu şi când are alţi doi martori rezervă, care sunt foarte doritori să-i ia locul, dacă eşuează în a da mai tare.

— Deci, cine îţi conduce imperiul cât stai tu aici?

Rashidi a arătat cu degetul spre un tânăr aşezat la masa următoare şi care fuma o ţigară.

— Unul din puţinii care au stat lângă mine când rahatul a ajuns până la tavan.

— Dar şi el este imobilizat aici, Assem, în caz că nu ai remarcat.

— Nu pentru mult timp. El a pledat vinovat de posesia unei ţigări cu marijuana fumată pe jumătate, singurul lucru pe care l-au găsit asupra lui, în afară de un pachet de Marlboro. Şi, cum nu avea antecedente, nu va fi ţinut aici mai mult de şase luni, posibil mai puţin, aşa că ar putea ieşi de aici în câteva săptămâni.

— Dar, cu siguranţă, cineva trebuie să-ţi administreze afacerea, cât timp eşti aici, a spus Faulkner.

— Adjunctul meu nici măcar nu a fost la sediu, când a avut loc raidul poliţiei. De obicei nu preia treaba de la mine cu mult timp înainte de miezul nopţii. Deci, el va păstra afacerea funcţională, în absenţa mea.

— Poţi avea încredere în el?

— Poţi avea încredere în cineva? a răspuns Rashidi. Totuşi, nu sunt veşti aşa de rele. De când am ajuns aici, am descoperit un buchet de consumatori, chiar şi mai disperaţi. Ştiai că, în Marea Britanie, sunt o sută treizeci şi şapte de închisori?, a continuat el. Şi, toate sunt pe punctul să devină ramuri ale noii mele companii.

Faulkner părea interesat.

— Dă-mi un an şi voi controla furnizarea de droguri către fiecare din ele, până la ultima. Deja l-am identificat pe ofiţerul pe care-l voi folosi ca om de legătură, în timp ce Tulip va fi principalul meu furnizor pentru închisori, deci singurul lucru de care am nevoie acum este un telefon.

— Nicio problemă, a spus Faulkner. Te voi dirija în direcţia bună, când vei merge duminică la capelă.

— Sunt romano-catolic.

— Nu mai eşti, nu-i aşa? Eşti cel mai recent convertit al Bisericii Anglicane. Asta este, dacă vrei să controlezi scena drogurilor din locul acesta. Slujba de duminică dimineaţa este singura perioadă de timp în care suntem toţi la un loc şi când se aranjează afacerile pentru săptămâna următoare, în timpul predicii.

— Capelanul ce spune despre asta?

— Se duce la Ministerul de Interne să raporteze ce mulţi participanţi are la slujbele lui.

— Vorbind despre Ministerul de Interne, pentru ce ai fost chemat ultima oară?

— Nu putea fi mult mai rău. Acum mă acuză că am dat foc propriei mele case, dar nu înainte de a scoate de acolo colecţia mea de artă.

— Ce motiv puteai să ai să faci aşa ceva? a întrebat Rashidi, în timp ce un alt gardian i-a turnat o ceaşcă cu cafea.

— Răzbunarea. Am făcut-o ca s-o las pe fosta mea soție fără un ban.

— Şi ai reuşit?

— Nu încă, dar lucrez la asta. De fapt, am aranjat o mică surpriză pentru ea, în această dimineaţă.

— Deci, care sunt şansele tale de a scăpa de ultimele acuzaţii?

— Nu sunt bune. Avocatul meu îmi spune că au destule probe pentru a mă îngropa şi nu ajută deloc faptul că detectivul responsabil de caz, un anumit sergent Warwick, este prieten cu soţia mea.

— Detectivul sergent William Warwick? a izbucnit Rashidi, vărsându-şi cafeaua.

— Da.

— El a fost ofiţerul care m-a arestat. Dar nu mă aştept să depună mărturie la procesul meu.

Faulkner a zâmbit.

— La funeraliile lui aş vrea eu să particip. Apropo, dacă ai nevoie de un avocat, îţi pot recomanda unul, a spus el, în timp ce un alt gardian a apărut lângă el.

— Vă aşteaptă maşina, domnule Faulkner.

— Fără îndoială, însoţit de trei maşini de poliţie, şase motociclişti şi o escortă înarmată.

— Ca să nu menţionăm un elicopter, a spus gardianul.

Rashidi a râs.

— Numai tu şi familia regală aveţi acest fel de tratament. Am de gând să inventez nişte funeralii, la care să mă lase să merg.

— Reglementările Ministerului de interne îţi permit să participi numai la funeraliile părinţilor sau ale copiilor, nici chiar la ale unor rude apropiate.

— Atunci, nu voi merge la nicio înmormântare, a spus Rashidi, pentru că, cu siguranţă, nu-mi vor permite să merg la funeraliile detectivului sergent Warwick.

***

— Care-i problema, morocănoaso? a întrebat William.

— Astăzi este ziua, a răspuns Beth.

— Naştem astăzi? a întrebat William, în a cărui voce se simţea emoţia.

— Nu, om al cavernelor! Este ziua în care trebuie să-i dăm Vermeer-ul înapoi Christinei.

— Îmi pare foarte rău, a spus William, luând-o în braţe. Nu-i de mirare că ai avut aşa o noapte fără odihnă.

— Oricât de mult spune Christina că are nevoie de bani, eu nu pot pretinde că aştept cu nerăbdare să dau înapoi una dintre lucrările cele mai bune ale galeriei.

— Vine chiar ea să o ia?

— Nu. Casa de Licitaţie Christie's trimite un reprezentant să ia pictura, în dimineaţa asta, pentru că ea le-a dat-o spre vânzare. Tim va fi responsabil pentru predarea lucrării, dar intenţionez să fiu acolo, pentru că este, probabil, ultima ocazie în care o voi vedea.

William nu a găsit niciun cuvânt de mângâiere pentru Beth, aşa că a continuat numai să o ţină în braţe.

***

Sir Julian sugerase să se întâlnească la tribunal, la ora opt, în dimineaţa următoare, pentru că urmau să ajungă în faţa domnului Justice Baverstock, la ora zece.

William a sosit la Lincoln's Inn Fields cu mult înainte de ora întâlnirii. A mers încet spre clădirea victoriană care putea să fi trecut drept o rezidenţă privată la modă – şi probabil că aşa fusese, cu o sută de ani în urmă – de pe cealaltă latură a pieţei.

În timp ce intra în clădirea de birouri a Tribunalului Essex, s-a oprit să studieze lista lungă de nume printată în negru pe zidul de cărămidă albă. Sir Julian Warwick QC era în capul listei. Privirea lui William a continuat să coboare şi s-a oprit numai când a ajuns la numele domnişoarei Grace Warwick. Cât va dura până când la numele ei vor fi adăugate literele QC s-a întrebat el. Tatăl lui va fi foarte mândru, deşi niciodată nu va admite asta. Şi-a petrecut un moment gândindu-se unde ar fi apărut numele lui, dacă ar fi urmat sfatul tatălui său şi i s-ar fi alăturat ca ucenic în tribunal şi nu ar fi ales să devină poliţist în Poliţia Metropolitană.

William a urcat pe nişte scări de piatră tocite serios până la primul etaj şi a bătut la o uşă, în faţa căreia stătuse pentru prima

oară, pe când era un copil. Nici acum nu era mai puţin neliniştit cu privire la reacţia tatălui său, când îi va spune noutăţile.

— Intră, a spus o voce de bărbat, care nu făcea risipă de cuvinte.

William a intrat în încăperea care nu se schimbase deloc, după câte îşi putea el aminti. Poza mamei lui ca tânără femeie frumoasă era pe colţul biroului tatălui său. Pe pereţi atârnau reproduceri de imagini ale Sherborne, Brasenose şi Lincoln Inn, alături de o fotografie a lui sir Julian luând masa cu regina-mamă, la High Table, când el era trezorierul de la Lincoln Inn. Era chiar şi o fotografie a lui William la White City, la cursa de o sută de metri, din vremea când era student. Nu-i spusese niciodată tatălui său că ajunsese ultimul în acea cursă.

Julian s-a ridicat în picioare şi a dat mâna cu fiul său, ca şi cum acesta ar fi fost un client, în timp ce Grace şi-a îmbrăţişat fratele.

— În mod clar, tu ceri sfatul a doi dintre avocaţii de vârf în zonă, băiatul meu, aşa că, te avertizez, ceasul ticăie deja şi, judecând după salariul tău, îţi putem acorda cam zece minute din timpul nostru.

— Eu am disponibilă toată dimineaţa, a spus Grace, zâmbindu-i încurajator fratelui ei.

— Din păcate, eu nu am la dispoziţie toată dimineaţa, a spus William. Trebuie să mă întorc la Yard, la ora nouă, pentru dezbaterea asupra Calului Troian. Dar, înainte de a-i spune comandantului, vreau să ştiţi amândoi că am de gând să demisionez.

Julian nu a părut surprins şi a spus, pur şi simplu:

— Îmi pare rău să aud asta.

— Eu credeam că vei fi încântat, a spus William. La urma urmelor, tu nu ai vrut niciodată să intru în poliţie.

— Adevărat, dar, de atunci, a curs multă apă pe sub pod.

— Şi, nu în ultimul rând, triumful tău ca membru de frunte al echipei Calul Troian, a sugerat Grace. Şi mai sunt şi zvonuri că tu

eşti pe punctul de a deveni cel mai tânăr inspector din forţele poliţieneşti.

— Acest aşa-numit triumf este cauza dilemei mele actuale.

— Ce vrei să spui? a întrebat Grace.

— Unui dintre membrii în vârstă implicat în această operaţiune s-a dovedit a fi exact la fel de necinstit ca şi criminalii pe care încerc eu să-i pun după gratii.

— M-am gândit mult la această problemă, de când am discutat-o, în ultimul weekend, a spus sir Julian, şi am ajuns cu reţinere la concluzia că va trebui să dezvălui ce-a făcut el.

— Sunt de acord cu tine, a spus William, dar n-aş fi surprins dacă el ar decide să continue fără jenă, până se va pensiona, peste optsprezece luni.

— Date fiind circumstanţele, a sugerat sir Julian, Hawk ar putea analiza politic să-l mute într-un departament mai puţin expus, până la pensionare.

— Cum ar fi, poate, la tâlhării? a întrebat William, ceea ce a adus un zâmbet pe faţa tatălui lui.

— Deci, ce intenţionezi să faci, de fapt? a întrebat Grace. Pentru că eşti încă destul de tânăr pentru a te putea gândi la o altă carieră.

— Voi face ceea ce a vrut, întotdeauna, tata să fac. Să fac o cerere pentru un loc la King's College din Londra, pentru a studia dreptul. Cu toate că sincronizarea nu este ideală cu venirea gemenilor...

— Să nu-ţi faci probleme în ceea ce priveşte banii, l-a asigurat tatăl lui.

— Şi, îndată ce îţi iei diploma, ni te alături, în biroul nostru de avocatură, a spus Grace.

— Numai dacă primeşti premiul întâi ca sora ta, a spus Julian. Eu nu cred în nepotism, aşa că nu va fi niciun „Bob este unchiul tău", în acest birou de avocatură.

— Să nu uiţi să-mi aminteşti, tata, a spus William, făcând jocul ce începuse la grădiniţă.

— Proverbul derivă din vremea în care Robert Cecil, mai târziu, Lord Salisbury, era prim-ministru şi l-a numit pe nepotul său în cabinet. De aici vine *Bob este unchiul tău*. Dar poţi să-mi spui numele nepotului care a continuat până a devenit, de asemenea, prim-ministru?

— Sir Arthur Balfour, a spus Grace.

— Corect! Dar cum spuneai că te grăbeşti să te întorci la Yard, îmi permit să-ţi sugerez să discutăm mai în detaliu despre viitorul tău, când veniţi, tu şi Beth, la prânz, duminică.

— Până atunci, eu voi fi demisionat, deja, a spus William, ca o mimoză, de pe scaunul său.

— Atunci, va trebui să-ţi depui cererea la King's College foarte repede, dacă speri să intri la facultatea de drept în septembrie.

— Deja am completat formularul, a spus William, rădicându-se de la locul său.

— Ai vrea să vorbesc cu Ron Maudsley, care e profesor de drept la King's? Am fost colegi la Brasenose şi...

— Tata, dacă faci asta, mă voi duce la Battersea Polytechnic şi mă voi apuca de împletit coşuri de nuiele.

Înainte ca sir Julian să apuce să spună ceva, William închisese uşa în urma lui.

— Ce dezamăgitor! Sunt de acord cu tine, tata. În primul rând, a făcut alegerea corectă.

— Dar nu este fără o speranţă născută dintr-o situaţie neplăcută. Va fi un bun avocat şi toate aceste cunoştinţe câştigate ca poliţist îi vor fi de folos ori de câte ori va da de criminali înrăiţi în boxa martorilor.

— Sau de un poliţist. Dar eu tot cred că el ar fi trebuit să rămână în poliţie şi să închidă criminali, mai degrabă decât să lucreze cu noi, încercând să-i elibereze.

— Să nu-i spui vreodată lucrul acesta, dar sunt de acord cu tine şi voi încerca să-l conving, duminică.

— Va fi deja prea târziu atunci.

***

Tim Knox a ridicat receptorul.

— Jos este un domn Drummond de la Casa de Licitaţii Christie's a spus secretara. Spune că-l aşteptaţi.

Knox s-a uitat la ceas

— A venit mai devreme, dar la fel voi fi şi eu, dacă mă voi alege cu o capodoperă care valorează câteva milioane. Spune-i că pornesc şi, te rog, anunţ-o pe Beth să vină şi ea.

Directorul a ieşit fără tragere de inimă din biroul său şi a pornit fără grabă pe scara largă de marmură în jos, spre parter, unde a văzut un bărbat îmbrăcat elegant, cu o geantă Christie's mare şi albastră, în mână.

— Bună dimineaţa, doctor Knox, a spus bărbatul, în timp ce-şi strângeau mâinile. Alex Drummond. Domnul Davage m-a rugat să-i ţin locul, pentru că el este plecat la New York, pentru licitaţia de toamnă, dar a spus, că vă va suna, imediat ce se trezeşte, a adăugat el, înmânându-i directorului cartea lui de vizită. Probabil nu vă amintiţi, dar noi ne-am cunoscut la recepţia de vară, dată de Christie's, anul trecut. M-aţi întrebat ce preţ cred eu că ar putea aduce lucrarea *Noapte şi Zi* a lui Teniers.

— Şi, amintiţi-mi care a fost preţul obţinut în licitaţie? a întrebat Knox.

— Un pic peste un milion.

— Cu mult peste resursele noastre, aşa cum mă temeam eu. Unde a ajuns?

— La Getty Museum, în California.

— Puţin pentru ei, a spus Tim, pe un ton jalnic, când li s-a alăturat Beth, cu o pereche de mânuşi albe pe mâini. V-o prezint pe Beth, curatorul galeriei.

— Un titlu nefericit, date fiind circumstanţele, a spus Beth.

— Încântat să vă cunosc, doamnă Warwick, a salutat-o Drummond.

— Ei, haideţi să rezolvăm problema, a intervenit Tom. Aş vrea să încheiem această poveste înainte de deschiderea galeriei pentru public.

Beth a scos cu grijă pictura de pe perete, apoi i-a dat-o directorului. În acelaşi timp, Drummond, a scos o cutie mică de lemn din geanta lui de pânză şi a deschis-o, pentru ca Beth să poată pune pictura înăuntru.

— Se potriveşte perfect, a spus ea.

Drummond a pus capacul, a închis clapele şi a pus cutia în geanta de pânză.

— Cât de mult vă aşteptaţi să facă? a întrebat Tim, după ce a semnat formularul de predare.

— Estimarea cea mai mică este de un milion, dar dl Davage crede că ar putea fi vândută chiar cu două milioane.

— Mai mult decât destul pentru a rezolva problemele Christinei, a murmurat Beth.

— Divorţ, moarte şi datorie, a spus Drummond. Licitatorii sunt trei foarte buni prieteni. Ironia este că, de această dată, cel care o va achiziționa va fi, probabil, fostul soţ al clientei noastre. Domnul Faulkner a afirmat clar că vrea pictura înapoi, indiferent de preţ.

— Atunci sper că trebuie să plătească mult peste preţul cel mai mare, a spus Beth, cu emoţie. Cu toate acestea, nu pot înțelege cum i-ar permite autorităţile închisorii să o atârne în celulă.

Drummond a zâmbit, după ce a semnat şi el formularul de predare.

— Dacă oricare dintre dvs. ar dori să vă rezerv locuri la licitaţie, vă rog numai să-mi spuneţi.

— Eu n-aş putea suporta asta, a declarat Beth.

— Nici eu, a adăugat Tim. Nu în ultimul rând pentru că ştiu foarte bine că noi nu ne permitem să licităm.

— Şi, cu acestea, eu voi pleca, a încheiat Drummond, dând mâna cu amândoi, înainte de a ieşi.

— O zi tristă pentru galerie, a declarat Tim, în timp ce el şi Beth urcau împreună scările.

— Era inevitabil, a presupus, Beth, după ce Faulkner a furat celelalte picturi ale Christinei. Dar, măcar, a obţinut cel mai mult de la el, de această dată.

***

După ce William plecase de la biroul tatălui său din Lincoln Inn Field's, a mers pe jos de-a lungul Strand-ului şi a ezitat puţin, înainte de a se opri la King's College.

I-a dat cererea sa de a studia la facultatea de drept, începând cu luna septembrie, funcţionarului de la registratură. Expresia feţei acestuia sugera gândul că William părea un pic cam în vârstă pentru a fi student.

William s-a uitat la ceas. Nu trebuia să întârzie la întâlnirea cu comandantul, unde intenţiona să-l divulge pe Lamont.

***

Întors la birou, Tim Knox a început să verifice corespondenţa de dimineaţă. Prea multe facturi şi prea puţine donaţii. Problema permanentă a directorului de muzeu, se gândea el, în timp ce a început să sune telefonul.

— Vă aşteaptă la recepţie domnul Davage.

— Poftim? Credeam că e la New York, a spus Tim.

Imediat a chemat-o pe Beth şi a rugat-o să îl însoţească şi, de această dată, au luat-o amândoi la fugă pe scări în jos.

— Bună dimineaţa, a spus Davage, după ce ei şi-au recăpătat suflul. Deşi, mă tem că nu e una special de bună, şi, de aceea, am decis să vin să iau eu însumi pictura.

— Dar a luat-o deja unul din colegii dvs., a spus Tim, arătând spaţiul gol de pe perete.

— Un coleg de-al meu? Despre ce vorbiţi?

— Alex Drummond, a spus Tim, nervos. A spus că sunteţi plecat la New York.

— Am fost, dar am prins un avion şi am venit direct la galerie, de la aeroport. Şi vă pot asigura că nu există nimeni la Christie's cu numele Alex Drummond.

A urmat o tăcere apăsătoare, apoi Beth a spus pe un ton calm:

— Faulkner a acţionat, din nou. Şi, de această dată, nici măcar nu a trebuit să liciteze pentru pictură. După o scurtă pauză, ea a adăugat: Ar fi trebuit să-l întreb de unde ştia...

— Ştia ce? a întrebat directorul.

— Că eu eram doamna Warwick, de vreme ce tu m-ai prezentat ca Beth...

— Şi cutia aceea pe care o avea la el, a spus Knox, izbind cu piciorul de furie. Pictura s-a potrivit, la perfecţie.

— Prea la perfecţie a completat Beth. Deci i-a fost dată de proprietarul anterior.

— Dar Faulkner e în puşcărie, a spus Davage.

— Asta nu l-ar împiedica să dea ordine slugilor lui de-afară, precum aşa-zisul Alex Drummond.

— Nu e momentul să stăm şi să vorbim despre ce proşti am fost, a spus Tim. Beth, mai bine l-ai suna pe soţul tău, imediat, şi i-ai spune ce s-a întâmplat.

Beth s-a întors în biroul ei, sprijinindu-se de balustradă. Se temea că *Doamna cu guler de dantelă* era deja în braţele altcuiva.

28

ARUNCĂ CHEIA! Striga titlul bannerului publicitar al ziarului *The Sun*.

Echipa stătea în jurul mesei din biroul comandantului, răsfoind ziarele de dimineaţă. William alesese *The Sun*, pentru că Beth îi permitea să-l aducă acasă. O jumătate de milion de lire cash. Treizeci de arestaţi şi cinci kg de cocaină descoperite într-o vizuină din Brixton. Beth ar fi subliniat că Brixton era cam singurul cuvânt scris corect, în acel articol.

Jackie citea *Daily Mail*. POLIŢIA A ARESTAT UN BARON DE FRUNTE AL DROGURILOR, ÎNTR-UN RAID, LA MIEZUL NOPŢII. O fotografie flatantă a comandantului orna prima pagină a ziarului. La pagina şaisprezece, o poză din profil.

Lamont se hotărâse pentru *Express*. UN ŞARPE PRINS ÎN CUIBUL LUI! Acesta era titlul, deasupra, o fotografie a lui Rashidi scos din clădire de doi ofiţeri de poliţie înarmaţi.

Hawk citea RĂZBOI CONTRA DROGURILOR, din *Guardian*, iar Paul era singurul care nu părea să se bucure de subiectele presei de dimineaţă.

— Este destulă auto-indulgenţă, pentru o singură zi, a spus Hawk, în cele din urmă. E timpul să trecem mai departe.

— Frumoase titluri, totuşi, a remarcat Lamont, împachetând *Express* şi punându-l pe teancul de ziare din centrul mesei. Chiar dacă, din căutările mele, n-am găsit nicio menţiune a detectivului Adaja şi a rolului său de pivot, în întreaga operaţiune.

— Trebuie să fie cu litere mici, pe undeva, a spus comandantul, mascându-şi un zâmbet, dacă are cineva timp să caute.

Paul şi-a plecat capul şi nu a făcut nicio tentativă de a răspunde.

— Sergent Warwick, ai fost martor la eveniment?

— Nu, sir, a răspuns William. Ultima oară când l-am văzut pe detectivul Adaja, era încă în autobuz.

— Acolo unde ar fi trebuit să rămână, a spus Lamont.

— Dar tu, Jackie?

— Întregul tragic eveniment s-a desfăşurat înaintea mea, sir. Detectivul Adaja a sărit afară din autobuz, înainte ca el să fi ajuns măcar la staţie. A izbit pământul în alergare, dar s-a împiedicat şi a căzut. Din fericire, am putut să-l târăsc pe margine, aşa că nu a fost călcat în picioare, în învălmăşeala care a urmat. Am strigat „ofiţer la pământ!” şi, în câteva minute, a venit o ambulanţă, l-a luat şi a pornit cu el spre A&E la Saint Thomas.

— Şi, după ce l-au examinat, ce diagnostic au pus? a întrebat comandantul, abia capabil să ridice capul.

Toţi s-au întors spre Paul.

— O gleznă scrântită, a reuşit el să spună, în cele din urmă. Adevărul este că eu nu am avut niciun rol, în succesul operaţiunii.

— Ba, cu siguranţă, l-ai avut, a spus Hawk. Nu uita orele pe care le-ai petrecut filându-l pe Rashidi. Şi, cinstit vorbind, fără implicarea ta, s-ar fi putut ca întreaga operaţiune să nu se întâmple niciodată.

Restul echipei a început să bată cu palmele în masă, ca recunoaştere a rolului pe care-l jucase Paul şi, în câteva momente, zâmbetul lui familiar i-a apărut pe faţă.

Hawk s-a întors spre William.

— Sergent Warwick, sunt uluit să aflu cum te-ai făcut cu un ochi negru..

— Unul dintre ucigaşii angajaţi de Rashidi mi-a tras un pumn, în toiul bătăliei, a spus William, cu mândrie. Dar, a meritat, pentru că l-am arestat şi l-am acuzat pe micul bastard.

— Sigur că a meritat, a spus Hawk. De fapt, acest mic bastard anume era Marlboro Man.

William a rămas încremenit, pe moment, dar şi-a revenit repede.

— Vreţi să-mi spuneţi că ofiţerul dvs. sub acoperire s-a aflat în laboratorul lui Rashidi, tot timpul?

— Tot timpul. De fapt, când l-ai arestat tu, încerca să te facă să înţelegi care era Rashidi.

— Atunci, sunt orb şi tâmpit, a spus William. Deci, unde este el, acum?

— La Pentonville, unde va sta în următoarele câteva săptămâni, în timp ce aşteaptă procesul.

— E un pic cam dur, nu-i aşa?

— Nu şi când el are de lucru acolo, de aceea este în aceeaşi clădire cu Rashidi.

— Dar, dacă Rashidi îl descoperă...

— De ce să-l descopere? El îl ştie pe MM numai ca pe un locotenent loial, care a încercat să-l ajute să scape. Mai degrabă, sperăm ca, în timp ce el este înăuntru, va reuşi să adune destule probe pentru noi, pentru a-i prinde şi pe restul bastarzilor.

— Dar nu va crea suspiciuni, când va fi declarat nevinovat?

— Nu va fi declarat nevinovat. Va fi declarat vinovat de posesia a vreo două ţigări cu canabis, va primi sentinţa de şase luni închisoare şi va fi trimis înapoi la Pentonville.

— Ce se întâmplă cu rana mea actuală? a întrebat William, arătând spre ochiul lui negru.

— Probabil că va primi vreo două luni pentru asta, a spus Hawk. Detectivul Adaja a râs. Nu, MM va fi transferat la o închisoare normală, după câteva săptămâni, şi va fi eliberat curând după aceea, aşa că se va putea întoarce la muncă. Dar nu înainte de a-şi lua o vacanţă, undeva, la căldură.

Jackie a zâmbit. Ea chiar ştia unde.

— Foarte corect, a spus Lamont. Nu mai mult decât merită.

— De acord, a spus Hawk. Acum, permiteţi-mi să vă pun la curent cu discuţia mea cu comisarul.

***

— Cenuşa la cenuşă, a intonat preotul.

Miles Faulkner a arătat puţin interes, când trupul mamei lui a fost coborât în groapă. La urma-urmelor, nu mai vorbise cu blestemata de maică-sa de ani de zile şi avea lucruri mai importante în minte. Christina îşi păstrase partea odată ce semnase actul post-nupţial, cum îi spunea Booth Watson contractului. Urma să primească o mie de lire sterline pe săptămână, atâta timp cât nu va face nicio încercare de a-l contacta şi era conştient că plata va înceta, dacă îi iese în cale.

Miles nu a spus niciodată prietenilor şi asociaţilor săi în afaceri că el era fiul unui muncitor feroviar, care, din fericire, murise înainte ca fiul lui să câştige o bursă la Harrow, şi că mama lui era o coafeză din Chelmsford, în Essex, un comitat în care nu mai intrase niciodată de când părăsise şcoala. Cu toate că, de fapt, singurul motiv pentru care primise bursa la universitatea Winston Churchill fusese mediul din care provenea, Harrow încercând să îmblânzească Guvernul Laburist, recent ales.

S-a uitat în jur la mica adunare care înconjura mormântul. Miles nu a recunoscut pe niciunul dintre ei, cu toate că toţi îl ştiau pe el.

În timpul serviciului funerar, trei gardieni stătuseră în şir, în spatele lui, iar un altul fusese postat lângă uşa bisericii. Îi scoseseră cătuşele chiar înainte de a-l însoţi în biserică, ceea ce n-a fost mic lucru. Ei au făcut tot ce le-a stat în putinţă să se topească în peisaj, când el s-a alăturat celorlalţi participanţi care asistau la înmormântare. Gardienii erau îmbrăcaţi în costume închise la culoare, cu cravate negre şi pelerine de ploaie nepotrivite, aşa că toţi participanţii ştiau cine erau ei. Cel puţin, avuseseră decenţa să stea la câţiva paşi în spate, în timp ce avea loc slujba. Un elicopter al poliţiei plutea deasupra lor, acoperind aproape cuvintele vicarului.

— Praf la praf...

Preotul dădea binecuvântarea finală, când o camionetă de transport albă a trecut încet printre porţile din fundul cimitirului. Unul din gardieni s-a uitat cu mai mare atenţie la maşină, în timp ce aceasta trecea foarte încet pe lângă ei, înainte de a se opri, la cincizeci de yarzi distanţă. Pe o latură a maşinii, scria cu litere mari, negre:

Desmond Leach & Fiii
Pietrari şi gravori
Fondată în 1963

Gardianul principal a manifestat un interes încă şi mai mare când şoferul a sărit afară de la volan, s-a dus în spatele camionetei şi a descuiat uşile.

Câteva momente mai târziu, li s-a alăturat un tânăr şi s-a urcat în spate. Toţi cei patru gardieni urmăreau acum cu mare atenţie, până când l-au văzut pe tânăr scoţând din camionetă o piatră de mormânt, pe care a susţinut-o bărbatul mai în vârstă, apoi cei doi au cărat-o pe braţe spre marginea din spate a cimitirului.

Şi-au întors atenţia spre Miles Faulkner, al cărui cap rămăsese plecat tot timpul în care sicriul fusese coborât în mormânt. Preotul a făcut semnul crucii şi, în timp ce prima lopată de pământ era aruncată pe sicriu, trei motociclete negre Norton 750 au ţâşnit din spatele camionetei. Numai câteva secunde mai târziu, s-au oprit lângă mormânt, cu motoarele turate.

Gardianul principal nu a făcut nicio mişcare, dar şi-a dat seama ce urma să se întâmple în următoarele treizeci de secunde. Prizonierul s-a întors şi a început să alerge spre motocicleta din centru, singura care nu avea pasager. Toţi cei trei motociclişti purtau costume identice de piele neagră, căşti negre, cu viziera coborâtă. Cei doi pasageri care erau aşezaţi în spatele primei şi a celei de-a doua motociclete, erau îmbrăcaţi în costume gri-închis,

cămăşi albe cu cravate negre, identice cu hainele pe care le purta Faulkner.

Acesta a sărit pe locul din spate al motocicletei din mijloc, a apucat casca cu o mână şi vesta conducătorului, cu cealaltă. A strigat: *Porneşte!*. Unul dintre gardienii cei tineri a sărit pe el, când motocicleta a demarat, dar a fost cu un moment prea târziu. S-a rostogolit iar şi iar, oprindu-se aproape în mormânt.

Gardianul principal şi-a înăbuşit un acces de râs, când motocicletele au trecut în zig-zag printre morminte, spre intrarea pietonilor, parţial ascunsă vederii, care ducea direct în strada aglomerată. Atunci, a pornit repede, dar nu prea, înapoi spre maşina lui, a urcat în ea şi a lătrat un ordin. Şoferul lui s-a îndreptat spre intrarea principală, dar ştia că era o sarcină fără speranţă, pentru că, atunci când ei au intrat în strada principală, motocicletele parcurseseră deja prima milă. Cu toate acestea, cei doi ofiţeri din elicopter fuseseră martori şi ştiau exact ce avusese loc sub ei. Gardianul îngăduitor îl avertizase deja pe Faulkner că el nu mai avea niciun control asupra lor.

Pilotul a întors elicopterul şi a luat-o după cele trei motociclete, urmându-le îndeaproape traseul, în timp ce colegii lui au contactat prin radio centrul de comandă din New Scotland Yard raportându-le ce se întâmplase. Câteva momente mai târziu, toate maşinile aflate în patrulare pe o rază de cinci mile, fuseseră alertate şi începuseră să asculte instrucţiunile de la elicopter – încă ceva ce cei trei motociclişti anticipaseră că se va întâmpla.

Odată ce-au ajuns la intersecţia principală, motocicletele au început o manevră cunoscută ca *Trucul cu trei carduri.* La fiecare câteva secunde, schimbau locurile, până ce pilotul din elicopter nu mai putea fi sigur pe care din motociclete era Faulkner.

Când cele trei motociclete au ajuns la următoarea joncţiune, motociclistul din faţă a virat la stânga, al doilea a virat la dreapta şi al treilea a continuat drept înainte.

Pilotul a decis să urmărească motocicleta care se îndrepta spre autostradă, comunicând la Scotland Yard locaţia exactă a celorlalte două şi direcţia lor de mers. Poliţia a avut noroc. Prima maşină de patrulare a identificat motocicleta care mersese drept înainte, venind spre ea. Şoferul a pornit sirena, a întors brusc şi a urmărit suspectul, care, spre surpriza celor din maşină, a încetinit şi s-a oprit pe marginea drumului. Doi ofiţeri de poliţie au coborât din maşină şi s-au apropiat cu precauţie de suspect.

Motociclistul îşi scosese casca cu mult înainte ca cei doi ofiţeri să ajungă la el, dar ei erau interesaţi numai de pasager. Ea şi-a îndepărtat uşor casca şi le-a zâmbit cu căldură poliţiştilor.

— Cu ce vă putem ajuta, domnilor ofiţeri? a întrebat ea cu inocenţă.

Când a doua motocicletă a ajuns la autostradă, a luat-o pe o bandă laterală şi a accelerat rapid, atingând o viteză de peste o sută de mile pe oră, în timp ce elicopterul stătea lipit de ea. Când motociclistul a auzit sirena, s-a uitat în oglinda retrovizoare şi a văzut maşina de poliţie venind cu viteză spre el. A încetinit, a continuat pe banda interioară şi a luat-o pe primul drum din autostradă, dar numai pentru a da peste trei maşini de poliţie, care blocau ieşirea.

De această dată, motocicleta a fost înconjurată de o duzină de ofiţeri, dintre care doi erau înarmaţi. Conducătorul şi-a scos casca şi a spus:

— Nu cred că am depăşit limita de viteză, domnule ofiţer.

— Nu tu ne interesezi, a lătrat unul dintre ofiţeri, ridicând viziera pasagerului, pentru a fi întâmpinat de faţa unui adolescent, care i-a adresat un zâmbet generos.

— Da, ai depăşit-o, tată, dar a meritat.

Al treilea motociclist a încetinit când s-a apropiat de un pasaj subteran. Odată ce motocicleta nu s-a mai văzut, s-a oprit, în timp ce o a patra a demarat ca la o ştafetă, ieşind din tunel, numai câteva

secunde mai târziu. Conducătorul a virat brusc la stânga, la următoarea joncţiune şi a luat-o cu viteză, în direcţia opusă direcţiei elicopterului. Instrucţiunile lui nu puteau fi mai clare: să-i conduci într-un dans vesel cât de mult timp poţi!

Miles a coborât de pe motocicletă şi i-a dat casca lui conducătorului.

— Stai pe-aici cincisprezece minute şi, apoi, ia-o încet înapoi, pe acelaşi drum pe care ai venit, a spus el, în timp ce în pasajul subteran, intra un Ford Escort, care a oprit lângă ei.

Şoferul a coborât din maşină şi a spus:

— Bună dimineaţa, sir, ca şi cum l-ar fi luat pe şeful său de la birou.

— Bună, Eddie, a răspuns Faulkner, în timp ce şoferul îi deschidea portiera din faţă, iar el a intrat în maşină.

Fordul Escort a ieşit din tunel, câteva minute mai târziu şi, când a ajuns la joncţiune, Eddie a virat la dreapta. Miles s-a uitat pe fereastra din spate şi a văzut elicopterul zburând în direcţie opusă.

***

Comandantul a deschis dosarul gros, din faţa lui.

— Întâi şi cel mai important, Assem Rashidi este, după cum ştii, închis în siguranţă, la Pentonville. Te vei bucura, de asemenea, să auzi că i s-a refuzat eliberarea pe cauţiune, aşa că-şi va petrece următoarele şase luni sau cam aşa, în puşcărie, aşteptând audierea în cazul său. Până atunci, avocatul său este singura persoană care are voie să-l viziteze.

— De data asta, avem martori de încredere? a întrebat Lamont.

— Coroana va aduce un doctor care este deja în schema de protecţie a martorului şi va oferi dovezi detaliate despre ce punea la care Rashidi, în schimbul unei sentinţe mai uşoare.

— Asta-i o veste bună, a spus Lamont. Nu avem nevoie de un alt Adrian Heath.

— Te pot asigura, a spus Hawk, că acesta va fi mai bine protejat decât familia regală. Şi, chiar dacă s-ar răzgândi în ultimul moment, mai avem alţi doi potenţiali martori, ca rezervă, ai căror avocaţi încearcă, de asemenea, să facă afaceri cu CPS.

— Ce ştiţi despre mama lui Rashidi? a întrebat William.

— S-a izolat în casa ei din Boltons, a spus Jackie, şi nu deschide nimănui uşa.

— Şi cine o poate condamna? Cred că e un şoc groaznic să descoperi că unicul tău fiu este un traficant de droguri notoriu şi nu preşedintele respectabil al unei companii de ceai de succes.

— Cu adevărat, ironic, a spus comandantul. Dacă nu ar fi îmbrăţişat-o pe mama lui în pragul casei ei, în acea zi de vineri seara, se putea ca niciodată noi să nu-l putem identifica.

— Ea l-a trădat pe singurul ei fiu, a spus William. Dar, spre deosebire de Iuda, nu a făcut-o cu intenţie.

Comandantul a întors pagina.

— În total douăzeci şi şapte de alţi suspecţi au fost arestaţi şi acuzaţi, inclusiv Marlboro Man şi patru dintre cei mai apropiaţi asociaţi ai lui Rashidi, dintre care unul, după cum am spus, cântă ca un canar. Şi, ca bonus, Jackie a arestat un alt distribuitor, care s-a dovedit, după raid, că avea asupra lui destule plicuri cu cocaină pentru a fi sigur că se va alătura restului de prieteni, în Pentonville.

— A scăpat vreunul? a întrebat William.

— Mulţumită tâmplarului şi ofiţerilor antitero, nu pare. Dar trei dintre cei care au fost arestaţi au fost eliberaţi pe cauţiune şi acum ameninţă că dau în judecată poliţia.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, a spus William. Trei dintre paznici?

— Aşadar, care este povestea lor? a întrebat Lamont.

— Ei susţin că mergeau liniştiţi spre casă, după ce se bucuraseră de un pahar la localul lor, când au fost atacaţi fără avertisment de

poliţie. Avocatul lor ne ameninţă cu arestarea în afara legii şi brutalitate din partea poliţiei.

— Scuteşte-mă, a spus Lamont.

— Dar, dacă ar fi să renunţăm la acuzaţii, nu vor mai continua povestea.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să fi avut antecedente, la fel de lungi ca braţul tău, a spus Jackie.

— Ai dreptate, a spus Hawk. Dar, cinstit vorbind, sunt destul de jos în lanţul trofic. De data asta am prins rechinul, aşa că ne putem permite să ne scape ceva plevuşcă.

— Ce-i cu cel de-al patrulea paznic? a întrebat Lamont.

— El şi-a ieşit din minţi, a spus comandantul. Ar trebui să fie într-un pat de spital, nu într-o celulă.

— Şi Donoghue? a întrebat William.

— A fost acuzat de atac asupra unui ofiţer de poliţie. I s-a refuzat cauţiunea şi, cu dosarul lui, se aşteaptă la patru, chiar şase ani, cel puţin.

Bătutul mesei cu palmele a durat ceva timp.

— Totuşi, am să vă raportez şi o veste proastă, a continuat Hawk. Flăcăul care aproape că l-a stopat pe Donoghue, dar a reuşit să-i ia radioul – oferindu-ne nouă acele patruzeci şi două de secunde vitale – a fost rănit serios şi se poate să-şi petreacă tot restul vieţii într-un scaun cu rotile.

— Cu o pensie de poliţist, a spus William. Sfârşind ca un alt număr în statistică sau uitat de public, în câteva zile. El ar trebui să primească una din acele trei genţi pline cu bancnote. Cel puţin, el le merită.

— Două genţi, a spus Lamont. A treia era goală, probabil aştepta să fie umplută cu restul colectării de noapte.

— Eu nu le-am deschis pe toate trei, a spus William, privind direct la Lamont, dar am ridicat-o de la podea pe a treia şi aş putea să jur că era la fel de grea ca şi celelalte două.

În jurul mesei, s-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

— Faci o greşeală, sergent Warwick, a spus Lamont, cu fermitate. Era goală, cum va confirma şi detectiv Roycroft.

Jackie a dat din cap fără convingere, dar nu a spus nimic.

— Poate că Marlboro Man nu este singura persoană care spera să petreacă o vacanţă lungă, undeva la căldură, a spus William, incapabil să se mai abţină.

— Ai grijă ce vorbeşti a lătrat Lamont. Ţi-am spus deja, nu era nimic în a treia geantă, aşa că am lăsat-o cum era.

— Domnilor, domnilor, a spus comandantul. Acesta nu este felul în care trebuie să se comporte nişte colegi, după un asemenea triumf.

— Mai puţin dacă unul dintre noi s-a comportat la fel de rău ca răufăcătorii.

Superintendentul s-a ridicat de la locul lui, şi-a încleştat pumnii şi s-a întins ameninţător peste masă, exact când cineva a bătut la uşă şi secretara lui Hawk a intrat, în grabă.

— Angela, nu e momentul potrivit, a spus comandantul.

— Un oarecare domn Knox a sunat de la Fitzmolean să spună că soţia domnului Warwick a fost dusă de urgenţă la spital.

William a sărit în picioare.

— La ce spital?

— La Chelsea şi Westminster.

— Şi a mai fost un alt apel despre care am crezut că aţi vrea cu toţii să ştiţi, despre...

Dar William ieşise deja din birou, înainte ca Angela să poată spune vestea. A alergat pe coridor, pe scări în jos şi afară pe stradă, unde a chemat primul taxi pe care l-a văzut.

***

Farurile maşinii au strălucit peste apă, dar numai pentru un scurt moment, apoi au fost opriţi.

Căpitanul a dat comanda să se coboare RIB. Câteva momente mai târziu, el şi un tânăr muncitor pe punte au urcat într-o barcă cu motor. Au început să se îndrepte spre ţărm, navigatorul ghidându-i spre un golfuleţ îngust – nu pentru prima oară – în timp ce căpitanul scana apa pentru a vedea ceva ce n-ar trebui să fie acolo. Doi pescăruşi se roteau deasupra lor, bucurându-se în mod clar de compania lor, în timp ce o turmă de oi de pe dealul din apropiere nu le arăta niciun interes.

Şi, atunci, l-a văzut stând în picioare pe plajă.

Căpitanul a schimbat direcţia şi s-a îndreptat spre ţărm.

***

— Încotro, domnule?

— La spitalul Chelsea şi Westminster, a spus William. Şi am întârziat deja.

Chiar şi Danny ar fi impresionat de străzile lăturalnice şi scurtăturile pe care a luat-o şoferul de taxi ca să-şi ducă pasagerul la spital, în cel mai scurt timp posibil.

— Aşteptăm un copil, nu-i aşa? a spus taximetristul, în timp ce William i-a dat cinci lire.

— De fapt, doi. Cum ai ghicit?

— Am întârziat deja, a fost primul indiciu şi, apoi, expresia de pe faţa dvs. a fost decisivă.

William era pe punctul să spună „păstrează restul", când taximetristul i-a dat înapoi bancnota şi a spus:

— Ţineţi ăştia de la mine, domnule. Şi, dacă ştiţi pe cineva care a fost implicat în prinderea acelor nenorociţi, noaptea trecută, transmiteţi-i felicitările mele.

— Aşa voi face, a spus William, înainte de a intra grăbit în spital şi îndreptându-se spre recepţie.

— Warwick, Beth Warwick, a spus el femeii care stătea în spatele biroului. Sunt soţul ei.

Femeia a verificat ecranul din faţa ei şi a spus:

— Salonul Cavell, etajul patru, camera trei. Noroc!

William a evitat un grup de oameni care aşteptau la lift, conştient fiind că lifturile din spitale sunt construite să se mişte încet. În loc să aştepte, a luat-o în sus pe scări, sărind două trepte deodată. Când a ajuns la etajul al patrulea, era fără suflu. O soră medicală îl aştepta pe coridor, cu clipboard-ul în mână.

— Sper numai că a fost ceva important ceea ce v-a reţinut, domnule Warwick, a spus ea. Pentru că soţia dvs. tocmai a născut gemeni.

Wiliam a început să sară în sus şi-n jos.

— Băieţi, fete? Unul din fiecare? a întrebat el, odată ce a aterizat pe pământ.

— O fetiţă de trei kg trei sute – ea a fost prima –, şi un băiat, de trei kg o sută, a urmat, cum mă aştept că va face tot restul vieţii lui, a spus sora medicală, cu un zâmbet.

— Şi Beth cum este?

— Urmaţi-mă şi veţi vedea cu ochii dvs. Dar nu trebuie să staţi prea mult, domnule Warwick. Soţia dvs. este epuizată şi are nevoie să se odihnească.

L-a condus pe William în salonul în care Beth stătea în fund în pat, cu câte un copil, în fiecare braţ

— Ai întârziat, a spus ea.

— Şi tu te-ai grăbit, a spus William.

— Îmi pare rău. Dar, la urma-urmelor, ei au fost mai degrabă grăbiţi să iasă afară. Probabil că seamănă cu tine. Acesta este tati care deja a pierdut evenimentul principal, a spus ea uitându-se cu adorare la gemeni. El crede că a venit pe pământ să salveze lumea,

un superman modern, acesta este motivul pentru care a ratat a doua decizie majoră din vieţile noastre.

— Şi care este acesta, super-woman? a întrebat William, îmbrăţişându-i pe toţi trei deodată.

— Am avut deja o discuţie serioasă despre nume, a spus Beth, dându-i unul din bebeluşi lui William.

— Şi ce nume aţi ales voi trei, în lipsa mea.

— Pentru fiul tău, am stabilit Peter Paul.

— Rubens, a spus William. Aprob. Dar, va fi fie artist, fie diplomat.

— Atâta timp cât nu e poliţist, nu-mi pasă.

— Şi pentru sora lui?

— Artemisia.

— Gentileschi? Un geniu, cu mult înainte de timpul ei.

— Şi, mai important, ea are un tată care îi cunoaşte talentele şi o încurajează să le folosească. Aşa că ai grijă.

— Bună, Artemisia, a şoptit William, mângâind-o pe nas.

— Bună încercare, dar Peter Paul, care e nerăbdător să ştie dacă te-ai mai gândit să ceri o slujbă la Fitzmolean? Depunerea cererilor se închide la sfârşitul săptămânii, mi-a reamintit directorul.

— Îi poţi spune lui Tim că m-am gândit mult la această idee, în ultimul timp, a spus William liniştit.

Pe figura lui Beth a apărut o expresie de uimire.

— De ce în ultimul timp?

— Avem un ofiţer corupt în echipa noastră şi unul dintre noi va trebui să plece.

— Dar de ce trebuie să pleci tu? Tu nu ai făcut nimic rău.

— Pentru că nu vreau să mă fac că nu văd şi asta-i ce trebuie să fac, dacă decid să rămân în poliţie.

— Ce trist, a spus Beth, aproape numai pentru sine.

— Am crezut că vei fi încântată să auzi că mă gândesc să renunţ.

— Sunt. Dar nu aş vrea să mă trezesc în fiecare dimineaţă cu un om al cavernelor nemulţumit lângă mine, în special acum, când presa spune că eşti la rând să devii cel mai tânăr inspector din istoria Poliţiei Metropolitane.

— Dar cu ce preţ!

— Poate ar trebui să vorbeşti despre asta cu tatăl tău, înainte de a lua o decizie pe care să o regreţi mai târziu.

— Aproape aceleaşi cuvinte. Dar nu mă pot gândi la nimic care m-ar face să mă răzgândesc.

Artemisia a început să plângă, urmată imediat de Peter Paul.

— E clar că vor lucra în tandem, pentru a ne atrage atenţia, a spus Beth.

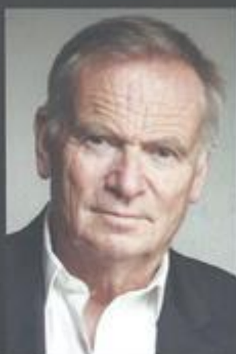
Ea şi William au dat gemenii unei moaşe, care i-a liniştit rapid, apoi i-a aşezat cu blândeţe în pătuţurile lor.

— Poate că e timpul ca soţia dvs. să se odihnească, a sugerat ea, apoi a părăsit încăperea.

— Dar nu înainte de a verifica dacă nu eşti deja din trecut, a spus Beth, deschizând televizorul pentru a vedea un autobuz roşu cu etaj dispărând de pe ecran.

— Ei, bănuiesc că este ultima oară când te vom vedea, a oftat ea. Era pe punctul să închidă televizorul, când speakerul a spus: Avem ştiri proaspete. Un prizonier a evadat de la închisoarea Pentonville.

Faţa lui Miles Faulkner a umplut ecranul.

JEFFREY ARCHER

SERIA WILLIAM WARWICK
POVESTEA VIETII UNUI DETECTIV
2

Scena noului roman al lui Jeffrey Archer, ASCUNS LA VEDERE, este Londra. Cartea surprinde confruntarea dintre forțele Poliției Metropolitane, pe de o parte și consumatorii și trafcanții de droguri, pe de alta. Ostilitățile nu mai seamănă cu cele tradiționale.

Cei care sfidează legea sunt intelectuali, cu diplome de la prestigioase universități, unii pasionați de artă și rafinament, bine situați financiar. O cauțiune de 1.000.000 de lire sterline este, pentru ei, o bagatelă! Agenții și polițiștii intervin spectaculos, cu mobilizări năucitoare, cu izbânzi plătite cu efort și cu victime.

Un nou bestseller captivant, al celebrului autor Jeffrey Archer!

ISBN 978-973-150-156-7

